

உ
சிவபெருமான்

தகராலய ரகசீயயியல்

பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் அருளிய
தகராலயரகசியம் - மூலம்;
சதானந்த சாகரம் உரை: (ஒருணர்வு.)

A.No. 15953

Q: 23

சித்தாந்த ரத்தினம்

புலவர். கே.ஏ. இராஜா எம்.ஏ.,

25-4

உ

ஓம் குஹப்ரஹ்மணே நம:

‘தகராலய ரகசியய்யல்’

(பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள்
அருளிய தகராலயரகசியம் - மூலம்;
சதானந்த சாகரம் உரை: ஒருணர்வு.)

வெளியீடு :

கே.ஏ. இராஜா

50, பி/1, அப்பர்சாமி கோயில் தெரு,
திருவொற்றியூர், சென்னை - 19.

மகாதேஜோமண்டலத்தார்.

நூல் விவரம்

தலைப்பு	: தகராலய ரகசியயியல்
பொருள்	: ஆன்மீகம்
ஆசிரியர்	: கே. ஏ. இராஜு
ஆண்டு	: ஜூலை, 2001
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
வெளியீடு	: கே. ஏ. இராஜு தமிழாசிரியர் (ஓய்வு) 50 B/1, அப்பர் சாமி கோயில் தெரு, திருவொற்றியூர், சென்னை - 19.
மொழி	: தமிழ்
தாளின் தன்மை	: டபுள் டெமி 18.6Kg JK. வெள்ளைத்தாள் அட்டை : Duplex Coated Board கட்டு (பைண்டிங்) : தையல்
எழுத்து	: 13 புள்ளி
பக்கங்கள்	: 208
அச்சகம்	: ஹை-டெக் ஆப்செட் (பி) லிட்., 1, அங்க முத்து நாயக்கன் தெரு, ராயப்பேட்டை, சென்னை-600 014. தொலைபேசி - 8552697, 8546681.
விலை	: ரூ. 55/-
நூல் கிடைக்கும் இடம்	: V.T.அரசு, பாம்பன் மெட்டல்ஸ், 205, தங்கசாலைத் தெரு, சென்னை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

‘தகராலய ரகசியயியல்’

சுப்பிரமணிய காயத்ரி

விநாயகர் அகவல்

சிவ புராணம்

குமாரஸ்தவம்

சண்முக கவசம்

சண்முக நாமாவளி

முன்னுரை

ஆசியுரை

வாழ்த்துரை

அணிந்துரை

பணிந்துரை

நான்முகம்

தகராலயரகசியம் - மூலம்;

தகராலய ரகசியயியல்

அருள்மொழிகள்.

உ

காயத்ரி

சுப்ரமணிய காயத்ரி

,

“தத் புருஷாய வித்மஹே
மஹா ஸேநாய தீம ஹி
தந்நஷ் ஷண்முகப் ரசோதயத்ரீ”

“தற் புருட சண்முகனை
அறிவோமாக;
மகா சேனனைத் தியானம் செய்யக்
கடவோமாக;
நமதெண்ணத்தைச் சண்முகன்
நிறைவேற்றியருள்க!”

உ
சிவமயம்.
ஒளவையார் அருளிய

விநாயகர் அகவல் நிலை மண்டில ஆசிரியப்பா

சீதக் களபச் செந்தா மரைப்பூம்
பாதச் சிலம்பு பலஇசை பாடப்
பொன்னரை ஞானும் பூந்துகில் ஆடையும்
வன்ன மருகில் வளர்ந்தழகு எறிப்பப்
பேழை வயிறும் பெரும்பாரக் கோடும்,

வேழ முகமும் விளங்கு சிந் தூரமும்
அஞ்சக் கரமும் அங்குச பாசமும்
நெஞ்சில் குடிகொண்ட நீல மேனியும்
நான்ற வாயும் நாலிரு புயமும்
மூன்று கண்ணும் மும்மதச் சுவடும்

இரண்டு செவியும் இலங்கு பொன் முடியும்
திரண்டமுப் புரிநூல் திகழ் ஒளி மார்பும்
சொற்பதம் கடந்த துரியமெய்ஞ் ஞான
அற்புதன் ஈன்ற கற்பகக் களிநே!
முப்பழம் நுகரும் மூஷிக வாகன!

இப்பொழுது என்னை ஆட்கொள வேண்டித்
தாயாய் எனக்குத் தானெழுந்(து) அருளி
மாயாப் பிறவி மயக்கம் அறுத்துத்
திருந்திய முதல்ஐந் தெழுத்தும் தெளிவாய்ப்
பொருந்தவே வந்தென் உளந்தனில் புகுந்து

குருவடி வாகிக் குவலயந் தன்னில்
 திருவடி வைத்துத் திரம் இது பொருள் என
 வாடா வகைதான் மகிழ்ந்தெனக் கருளிக்
 கோடா யுத்தால் கொடுவினை களைந்தே
 உவட்டா உபதேசம் புகட்டி என் செவியில்

தெவிட்டாத ஞானத் தெளிவையும் காட்டி
 ஐம்புலன் தன்னை அடக்கும் உபாயம்
 இன்புறு கருணையின் இனிதெனக் கருளிக்
 கருவிகள் ஒடுங்கும் கருத்தினை அறிவித்து
 இருவினை தன்னை அறுத்திருள் கடிந்து

தலமொரு நான்கும் தந்தெனக் கருளி
 மலமொரு மூன்றின் மயக்கம் அறுத்தே
 ஒன்பது வாயில் ஒருமந் திரத்தால்
 ஐம்புலக் கதவை அடைப்பதும் காட்டி
 அறா தாரத்து அங்கிசை நிலையும்

பேறா நிறுத்திப் பேச்சுரை அறுத்தே
 இடைப்பிங் கலையின் எழுத்தறி வித்துக்
 கடையில் சுழுமுனைக் கபாலமுங் காட்டி
 மூன்றுமண் டலத்தின் முட்டிய தூணின்
 நான்றெழு பாம்பின் நாவில் உணர்த்திக்

குண்டலி அதனில் கூடிய அசபை
 விண்டெழு மந்திரம் வெளிப்பட உரைத்து

மூலா தாரத்து மூண்டெழு கனலைக்
காலால் எழுப்பும் கருத்தறி வித்தே
அமுத நிலையும் ஆதித்தன் இயக்கமும்

குமுத சகாயன் குணத்தையும் கூறி
இடைச்சக் கரத்தின் ஈரெட்டு நிலையும்
உடற்சக் கரத்தின் உறுப்பையும் காட்டிச்
சண்முக தூலமும் சதுர்முக குக்கமும்
எண்முக மாக இனிதெனக் (கு) அருளிப்

புரியட்ட காயம் புலப்பட எனக்குத்
தெரிஎட்டு நிலையும் தெரிசனப் படுத்திக்
கருத்தினில் கபால வாயில் காட்டி
இருத்தி முத்தி இனிதெனக் (கு) அருளி
என்னை அறிவித் (து) எனக்கருள் செய்து

முன்னை வினையின் முதலைக் களைந்தே
வாக்கும் மனமும் இல்லா மனோலயம்
தேக்கியே என்றன் சிந்தை தெளிவித் (து)
இருள்வெளி இரண்டிற்கு ஒன்றிடம் என்ன
அருள்தரும் ஆனந்தத் (து) அழுத்தி என்செவியில்

எல்லையில்லா ஆனந்தம் அளித் (து)
அல்லல் களைந்தே அருள்வழி காட்டிச்
சத்தத்தின் உள்ளே சதாசிவம் காட்டி
சித்தத்தின் உள்ளே சிவலிங்கம் காட்டி
அணுவிற(கு) அணுவாய் அப்பாலுக் (கு) அப்பாலாய்க்

கணுமுற்றி நின்ற கரும்புள்ளே காட்டி
வேடமும் நீறும் விளங்க நிறுத்திக்
கூடும் மெய்த் தொண்டர் குழாத்துடன் கூட்டி
அஞ்சக் கரத்தின் அரும்பொருள் தன்னை
நெஞ்சக் கருத்தின் நிலையறி வித்துத்
தத்துவ நிலையைத் தந்தெனை ஆண்ட
வித்தக! விநாயக! விரைகழல் சரணே.

விநாயகர் அகவல்
முற்றிற்று.

உ
சிவ சிவ
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசகம்

1. சீவபுராணம்

(திருப்பெருந்துறையில் அருளியது)

சிவனது அநாதி முறைமையான பழமை
(கலிவெண்பா)

திருச்சிற்றம்பலம்

நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன் தாள் வாழ்க
இமைப்பொழுதும் என்நெஞ்சி னீங்காதான் தாள்வாழ்க
கோகழி யாண்ட குருமணிதன் தாள்வாழ்க
ஆகம மாகிநின் றண்ணிப்பான் தாள்வாழ்க

ஏகன் அனேகன் இறைவனடி வாழ்க 5
வேகங் கெடுத்தாண்ட வேந்த னடிவெல்க
பிறப்பறுக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் பெய்கழல்கள் வெல்க
புறத்தார்க்குச் சேயோன்றன் பூங்கழல்கள் வெல்க
கரங்குவிவார் உள்மகிழுங் கோன்கழல்கள் வெல்க

சிரங்குவிவார் ஓங்குவிக்குஞ் சீரோன் கழல்வெல்க 10
ஈச னடி போற்றி எந்தையடி போற்றி
தேச னடி போற்றி சிவன்சே வடிபோற்றி
நேயத்தே நின்ற நிமல னடிபோற்றி
மாயப் பிறப்பறுக்கும் மன்ன னடிபோற்றி

சீரார் பெருந்துறைநம் தேவ னடிபோற்றி 15
ஆராத இன்பம் அருளு மலைபோற்றி
சிவனவன்என் சிந்தையுள் நின்ற அதனால்
அவனரு ளாலே அவன்தாள் வணங்கிச்
சிந்தை மகிழ்ச் சிவபுரா ணந்தன்னை

முந்தை வினைமுழுது மோய உரைப்பன்யான்
கண்ணுதலான் தன்கருணைக் கண்காட்ட வந்தெய்தி
எண்ணுதற் கெட்டா எழிலார் கழலிறைஞ்சி
விண்ணிறைந்து மண்ணிறைந்து மிக்காய் விளங்கொளியாய்
எண்ணிறந் தெல்லை யிலாதானே நிற்பெருஞ்சீர்

பொல்லா வினையேன் புகழுமா றொன்றறியேன் 25
புல்லாகிப் பூடாய்ப் புழுவாய் மரமாகிப்
பல்விருக மாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக்
கல்லாய் மனிதராய்ப் பேயாய்க் கணங்களாய்
வல்லகர ராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச்

செல்லாஅ நின்றஇத் தாவர சங்கமத்துள் 30
எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன் எம்பெருமான்
மெய்யேஉன் பொன்னடிகள் கண்டின்று வீடுற்றேன்
உய்யஎன் உள்ளத்துள் ஓங்கார மாய்நின்ற
மெய்யா விமலா விடைப்பாகா வேதங்கள்

ஐயா என ஓங்கி ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே 35
வெய்யாய் தணியாய் இயமான னாம்விமலா
பொய்யா யினவெல்லாம் போயகல வந்தருளி
மெய்ஞ்ஞான மாகி மிளர்கின்ற மெய்ச்சுடரே
எஞ்ஞானம் இல்லாதேன் இன்பப் பெருமானே

அஞ்ஞானம் தன்னை அகல்விக்கும் நல்லறிவே 40
ஆக்கம் அளவிறுதி இல்லாய் அனைத்துலகும்
ஆக்குவாய் காப்பாய் அழிப்பாய் அருள்தருவாய்
போக்குவாய் என்னைப் புகுவிப்பாய் நின்தொழுப்பில்
நாற்றத்தில் நேரியாய் சேயாய் நணியானே

மாற்றம் மனங்கழிய நின்ற மறையோனே 45
கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற் போலச்
சிறந்தடியார் சிந்தனையுள் தேனூறி நின்ற
பிறந்த பிறப்பறுக்கும் எங்கள் பெருமான்
நிறங்கனோ ரைந்துடையாய் விண்ணோர்க ளேத்த

- மறைந்திருந்தாய் எம்பெருமான் வல்வினையேன் தன்னை 50
 மறைந்திட மூடிய மாய இருளை
 அறம்பாவம் என்னும் அருங்கயிற்றாற் கட்டிப்
 புறந்தோல்போர்த் தெங்கும் புழுவழுக்கு மூடி
 மலஞ்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிவை
- மலங்கப் புலனைந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய 55
 விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்.
 கலந்தான் பாகிக் கசிந்துள் ளருகும்
 நலந்தான் இலாத சிறியேற்கு நல்கி
 நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீள்கழல்கள் காஅட்டி.
- நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்குத் 60
 தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்துவனே
 மாசற்ற சோதிமலர்ந்த மலர்ச்சுடரே
 தேசனே தேனா ரமுதே சிவபுரனே
 பாசமாம் பற்றறுத்துப் பாரிக்கும் ஆரியனே
- நேச அருள்புரிந்து நெஞ்சில்வஞ் சங்கெடப் 65
 பேராது நின்ற பெருங்கருணைப் பேராறே
 ஆரா அமுதே அளவிலாப் பெம்மானே
 ஓராதார் உள்ளத் தொளிக்கும் ஒளியானே
 நீராய் உருக்கியென் ஆருயிராய் நின்றானே
- இன்பமும் துன்பமும் இல்லானே உள்ளானே 70
 அன்பருக் கன்பனே யாவையுமாய் அல்லையுமாஞ்
 சோதியனே துன்னிருளே தோன்றாப் பெருமையனே
 ஆதியனே அந்தம் நடுவாகி அல்லானே
 ஈர்த்தென்னை யாட்கொண்ட எந்தை பெருமானே
- கூர்த்தமெய்ஞ் ஞானத்தாற் கொண்டுணர்வார் தங்கருத்தின் 75
 நோக்கரிய நோக்கே நுணுக்கரிய நுண்ணுணர்வே
 போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே
 காக்குமெங் காவலனே காண்பரிய பேரொளியே
 ஆற்றின்ப வெள்ளமே அத்தாமி க்காய்நின்ற

- தோற்றச் சுடரொளியாய்ச் சொல்லாத நுண்ணூர்வாய் 80
 மாற்றமாம் வையகத்தின் வெவ்வேறே வந்தறிவாம்
 தேற்றனே தேற்றத் தெளிவேஎன் சிந்தனையுள்
 ஊற்றான உண்ணா ரமுதே உடையானே
 வேற்று விகார விடக்குடம்பி னுட்கிடப்ப
- ஆற்றேன்எம் ஐயா அரனேஓ என்றென்று 85
 போற்றிப் புகழ்ந்திருந்து பொய்கெட்டு மெய்யானார்
 மீட்டிங்கு வந்து வினைப்பிறவி சாராமே
 கள்ளப் புலக்குரம்பை கட்டழிக்க வல்லானே
 நள்ளிருளில் நட்டம் பயின்றாடும் நாதனே
- தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே 90
 அல்லற் பிறவி அறுப்பானே ஓவென்று
 சொல்லற் கரியானைச் சொல்லித் திருவடிக்கீழ்ச்
 சொல்லிய பாட்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார்
 செல்வர் சிவபுரத்தின் உள்ளார் சிவனடிக்கீழ்ப்
- பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து. 95

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

ஓம் குமரகுருதாச குருப்யோ நம:

குமாரஸ்தவம்

ஓம்	ஷண்முக	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	ஷண்மத	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	ஷட்கீவ	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	ஷட்கீட	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	ஷட்கோண	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	ஷட்கோச	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	நவநிதி	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	சுபநிதி	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	நரபதி	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	ஸூரபதி	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	நடச்சிவ	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	ஷடக்ஷர	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	கவிராஜ	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	தபராஜ	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	இஹபர	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	புகழ்முநி	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	ஜயஜய	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	நயநய	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	மஞ்சள	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	குஞ்சரீ	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	வல்லீ	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	மல்ல	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	அஸ்த்ர	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	சஸ்த்ர	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	ஷஷ்ட	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	இஷ்டி	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	அபேத	பதயே	நமோ	நம:
ஓம்	ஸுபோத	பதயே	நமோ	நம:

ஓம் (வ்)வியூஹ	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் மயூர	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் பூத	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் வேத	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் புராண	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் (ப்) பிராண	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் பக்த	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் முக்த	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் அகார	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் உகார	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் மகார	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் விகாச	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் ஆதி	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் பூதி	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் அமார	பதயே	நமோ	நம:
ஓம் குமார	பதயே	நமோ	நம:

குமாரசுதவம் முற்றிற்று

குறிப்பு : “நம:” என்று இருப்பதை “நமஹ” என்று உச்சரித்து பாராயணம் செய்தல் முறையாகும்.

சண்முக கவசம்

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்

அண்டமா யவனி யாகி யறியொணாப் பொருள் தாகித்
தொண்டர்கள் குருவு மாகித் துகளறு தெய்வ மாகி
எண்டிசை போற்ற நின்ற வென்னரு எீச னான
திண்டிறற் சரவ ணத்தான் றினமுமென் சிரசைக் காக்க

1

ஆதியாங் கயிலைச் செல்வ னணிநெற்றி தன்னைக் காக்க
தாதவிழ் கடப்பந் தாரான் றானிரு நுதலைக் காக்க
சோதியாந் தணிகை யீசன் றுரிசிலா விழியைக் காக்க
நாதனாங் கார்த்தி கேய னாசியை நயந்து காக்க

2

இருசெவி களையுஞ் செவ்வே ளியல்புடன் காக்க வாயை
முருகவேள் காக்க நாப்பன் முழுதுநற் குமரன் காக்க
துரிசறு கதுப்பை யானைத் துண்டனார் துணைவன் காக்க
திருவுடன் பிடரி தன்னைச் சிவசுப்ர மணியன் காக்க

3

ஈசனாம் வாகு லேய னெனதுகந் தரத்தைக் காக்க
தேசறு தோள்வி லாவுந் திருமகண் மருகன் காக்க
ஆசிலா மார்பை யீரா றாயுதன் காக்க வென்றன்
ஏசிலா முழங்கை தன்னை யெழிற்குறிஞ் சிக்கோன் காக்க

4

உறுதியாய் முன்கை தன்னை யுமையிள மதலை காக்க
தறுகணே றிடவே யென்கைத் தலத்தைமா முருகன் காக்க
புறங்கையை யயிலோன் காக்க பொறிக்கர விரல்கள் பத்தும்
பிறங்குமான் மருகன் காக்க பின்முது கைச்சேய் காக்க

5

ஊணிறை வயிற்றை மஞ்ஞை யூர்தியோன் காக்க வம்புத்
தோணிமிர் சுரேச னுந்திச் சுழியினைக் காக்க குய்ய
நாணினை யங்கி கௌரி நந்தனன் காக்க பீஜ
ஆணியைக் கந்தன் காக்க வறுமுகன் குதத்தைக் காக்க.

6

எஞ்சிடா திடுப்பை வேலுக் கிறைவனார் காக்க காக்க
 அஞ்சக னமொரி ரண்டு மரன்மகன் காக்க காக்க
 விஞ்சிடு பொருட்காங் கேயன் விளரடித் தொடையைக் காக்க
 செஞ்சர ணேச வாசான் றிமிருமுன் றொடையைக் காக்க 7

ஏரகத் தேவ னென்றா ளிருமுழங் காலுங் காக்க
 சீருடைக் கணைக்கா றன்னைச் சீரலை வாய்த்தே காக்க
 நேருடைப் பரடி ரண்டு நிகழ்பரங் கிரியன் காக்க
 சீரிய குதிக்கா றன்னைத் திருச்சோலை மலையன் காக்க 8

ஐயுறு மலையன் பாதத் தமர்பத்து விரலுங் காக்க
 பையுறு பழநி நாத பரனகங் காலைக் காக்க
 மெய்யுடன் முழுது மாதி விமலசண் முகவன் காக்க
 தெய்வநா யகவி சாகன் றினமுமென் னெஞ்சைக் காக்க 9

ஒலியெழ வுரத்த சத்தத் தொடுவரு பூதப் ரேதம்
 பலிகொளி ராக்க தப்பேய் பலகணத் தெவையா னாலுங்
 கிலிகொள வெனைவேல் காக்க கெடுபரர் செய்யுஞ் சூன்யம்
 வலியுள மந்தர் தந்த்ரம் வருத்திடா தயில்வேல் காக்க 10

ஓங்கிய சீற்ற மேகொண் டுவணிவில் வேல்கு லங்கள்
 தாங்கிய தண்ட மெஃகந் தடிபர சீட்டி யாதி
 பாங்குடை யாயு தங்கள் பகைவரென் மேலே யோச்சின்
 தீங்குசெய் யாம லென்னைத் திருக்கைவேல் காக்க காக்க 11

ஓளவிய முளரு னுண்போ ரசடர்பே யரக்கர் புல்லர்
 தெவ்வர்க ளெவரா னாலுந் திடமுட னெனைமற் கட்டத்
 தவ்வியே வருவா ராயிற் சராசர மெலாம்பு ரக்குங்
 கவ்வுடைச் சூர சண்டன் கையயில் காக்க காக்க 12

கடுவிடப் பாந்தள் சிங்கங் கரடிநாய் புலிமா யானை
 கொடியகோ ணாய்கு ரங்கு கோலமார்ச் சாலஞ் சம்பு
 நடையுடை யெதனா லேனு நானிடர்ப் பட்டி டாமற்
 சடிதியில் வடிவேல் காக்க சானவி முளைவேல் காக்க 13

ங்கரமே போற்ற ழீஇ ஞானவேல் காக்க வன்புள்
 சிகரிதே ணண்டுக் காலி செய்யனே றாலப் பல்லி
 நகமுடை யோந்தி பூரா னளிவண்டு புலியின் பூச்சி
 உகமிசை யிவையா லெற்கோ ஞுறிலா தைவேல் காக்க 14

சலத்திலுய் வன்மீ னேறு தண்டுடைத் திருக்கை மற்றும்
 நிலத்திலுஞ் சலத்தி லுந்தா னெடுந்துயர் தரற்கே யுள்ள
 குலத்தினா னான்வ ருத்தங் கொண்டிடா தவ்வவ் வேளை
 பலத்துட னிருந்து காக்க பாவகி கூர்வேல் காக்க 15

ஞமலியம் பரியன் கைவே னவக்கிர கக்கோள் காக்க
 சுமவிழி நோய்கடந்த சூலையாக் கிராண ரோகம்
 திமிர்கழல் வாதஞ் சோகை சிரமடி கர்ண ரோகம்
 எமையணு காம லேபன் னிருபுயன் சயவேல் காக்க 16

டமருகத் தடிபோ னைக்குந் தலையிடி கண்ட மாலை
 குமுறுவிப் புருதி குன்மங் குடல்வலி யீழை காசம்
 நிமிரொணா திருத்தும் வெட்டை நீர்ப்பிர மேக மெல்லாம்
 எமையடை யாம லேகுன் றெறிந்தவன் கைவேல் காக்க 17

இணக்கமில் லாத பித்த வெரிவுமா சுரங்கள் கைகால்
 முணக்கவே குறைக்குங் குஷ்ட மூலவெண் முளைதீ மந்தஞ்
 சணத்திலே கொல்லுஞ் சன்னி சாலமென் றறையு மிந்தப்
 பிணிக்குல மெனையா ளாமற் பெருஞ்சத்தி வடிவேல் காக்க 18

தவனமா ரோகம் வாதஞ் சயித்திய மரோச கம்மெய்
 சுவறவே செய்யு மூலச் சூடிளைப் புடற்று விக்கல்
 அவதிசெய் பேதி சீழ்நோ யண்டவா தங்கள் சூலை
 எவையுமென் னிடத்தெய் தாம லெம்பிரான் றிணிவேல் காக்க 19

நமைப்புறு கிரந்தி வீக்க நணுகிடு பாண்டு சோபம்
 அமர்த்திடு கருமை வெண்மை யாகுபஃ றொழுநோய் கக்கல்
 இமைக்குமுன் னுறுவ லிப்போ டெழுபுடைப் பகந்த ராதி
 இமைப்பொழு தேனு மென்னை யெய்தாம லருள்வேல் காக்க 20

பல்லது கடித்து மீசை படபடென் நேது டிக்கக்
கல்லினும் வலிய நெஞ்சங் காட்டியே யுருட்டி நோக்கி
எல்லினுங் கரிய மேனி யெம்படர் வரினு மென்னை
ஒல்லையிற் றார காரி ஓம்ஐம் ரீம்வேல் காக்க 21

மண்ணிலு மரத்தின் மீது மலையிலு நெருப்பின் மீதும்
தண்ணிறை ஜலத்தின் மீதுஞ் சாரிசெய் யூர்தி மீதும்
விண்ணிலும் பிலத்தி னுள்ளும் வேறெந்த விடத்து மென்னை
நண்ணிவந் தருளார் சஷ்டி நாதன்வேல் காக்க காக்க 22

யகரமே போற்கு லேந்து நற்புயன் வேன்முன் காக்க
அகரமே முதலா மீரா றம்பகன் வேல்பின் காக்க
சகரமோ டாறு மானோன் றன்கைவே னடுவிற் காக்க
சிகரமின் நேவ மோலி திகழைவேல் கீழ்மேல் காக்க 23

ரஞ்சித மொழிதே வாணை நாயகன் வள்ளி பங்கன்
செஞ்சய வேல்கி ழுக்கிற் றிறமுடன் காக்க வங்கி
விஞ்சிடு திசையின் ஞான வீரன்வேல் காக்க தெற்கில்
எஞ்சிடாக் கதிர்கா மத்தோ னிகலுடைக் கரவேல் காக்க 24

லகரமே போற்கா எரிங்க னல்லுட னெளிய நின்று
தகரமர்த் தனமே செய்த சங்கரி மருகன் கைவேல்
நிகழெனை நிருதி திக்கி னிலைபெறக் காக்க மேற்கில்
இகலயில் காக்க வாயு வினிற்குகன் கதிர்வேல் காக்க. 25

வடதிசை தன்னி லீசன் மகனருட் டிருவேல் காக்க
விடையுடை யீசன் றிக்கில் வேதபோ தகன்வேல் காக்க
நடக்கையி லிருக்கு ஞான்று நவில்கையி னிமிர்கை யிற்கீழ்க்
கிடக்கையிற் றாங்கு ஞான்று கிரிதுளைத் துளவேல் காக்க 26

இழந்துபோ காத வாழ்வை யீயுமுத் தையனார் கைவேல்
வழங்குநல் லுணுண் போது மால்விளை யாட்டின் போதும்
பழஞ்சுரர் போற்றும் பாதம் பணிந்துநெஞ் சடக்கும் போதுஞ்
செழுங்குணத் தோடே காக்க திடமுடன் மயிலுங் காக்க 27

இளமையில் வாலி பத்தி லேறிடு வயோதி கத்தில்
 வளரறு முகச்சி வன்றான் வந்தெனைக் காக்க காக்க
 ஒளியெழு காலை முன்னெ லோஞ்சிவ சாமி காக்க
 தெளிநடு பிற்ப கற்கால் சிவகுரு நாதன் காக்க 28

இறகுடைக் கோழித் தோகைக் கிறைமுனி ராவிற் காக்க
 திறலுடைச் சூர்ப்ப கைத்தே திகழ்பினி ராவிற் காக்க
 நறவுசேர் தாட்சி லம்ப னடுநிசி தன்ஓநிற் காக்க
 மறைதொழு குழக னெங்கோன் மாறாது காக்க காக்க 29

இனமெனத் தொண்டரோடு மிணக்கிடுஞ் செட்டி காக்க
 தனிமையிற் கூட்டந் தன்னிற் சரவண பவனார் காக்க
 நனியனு பூதி சொன்ன நாதர்கோன் காக்க வித்தைக்
 கனிவொடு சொன்ன தாசன் கடவுடான் காக்க வந்தே. 30

சண்முக கவசம் முற்றிற்று

சண்முக நாமாவளி

ஹரஹர	சிவசிவ	சண்முக	நாதா
ஹரஹர	சிவசிவ	வென்முக	நாதா
ஹரஹர	சிவசிவ	பரம	விலாசா
ஹரஹர	சிவசிவ	வபய	குகேசா
அருண	கிரிபரவு	மருணெறி	நாதா
தரும	வுருவர்புகழ்	சததள	பாதா
அரிபிர	மாதிக	டொழுவடி	வேலா
திருவடி	நாரவ	ருளமுறை	சீலா
எனினிய	குருநித	மெணுமதி	யீசா
சன்னவெய்	தறவளி	தருபர	மேசா
பாசா	பாச	பாப	விநாசா
மாசே	றாத	மான	நடேசா
போஜா	வாஜா	பூஜகர்	நேசா
தேஜா	ராஜா	தேவஸ	மாஜா
தீஞ்சவை	யருளொரு	திருவா	ரமுதே
ஓஞ்சர	வணபவ	வுருவே	யருவே

முன்னுரை

திருச்சிற்றம்பலம்

பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் தங்கள் முந்தைய பிறவியிலேயே சகல சாத்திரங்களையும், மற்ற கலைகளையும், இறைவன் திருவருளாலேயே ஓதி உணர்ந்து, பரிபூரண ஞானம் பெற்று சாமுசித்தராக, சிறந்த ஞான சாத்திரங்களை உரிய முறையில் படைத்து உலகத்தோர்களுக்கு அளிப்பதற்கென பரம்பொருளால் அனுப்பி வைக்கப்பட்ட சிறந்த ஞானாசாரியராவார். ஆதலின் அவர்கள் நூல்கள் எல்லாமே மக்கள் இப்பிறவியிலேயே ஞானசாயுச்சியம் எய்துதற்குள் மார்க்கத்தையே பெரிதும் உணர்த்த உள்ளது.

அவர்கள் அருளிச் செய்த சாத்திர நூல்கள் பரிபூரணானந்த போதம், தகராலய ரகசியம், திருப்பா; இவற்றின் சுருக்கமாக செக்கர் வேள் செம்மாப்பு, செக்கர் வேளிறுமாப்பு ஆகும்.

இந்நூல்களுக்கு ஈடு இணையாகத் தமிழில் உலகம் தோன்றியுள்ள நாள் முதல் இன்று வரை உண்டாக்கப்பட்டதில்லை.

இவற்றில் தகராலயரகசியம் – சதானந்த சாகரம் என்பது ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் திரு பிரப்பன் வலசைத் தலத்தில் 35 நாள்கள் கடுந்தவம் இயற்றி அறுமுகச் சிவபெருமானிடம் ஞான தீக்கை பெற்ற பேற்றினை பிறருக்கு எடுத்துக் காட்டுவதாக உள்ளது. இந் நூலில், எந்த முறையில் நாம் நடந்து கொண்டால், பரம்பொருளே மானுடசட்டை தாங்கி, அன்று சனகாதி நால்வருக்கு வட ஆலின் கீழ் ஐம்முகச்சிவமாகவும், திருப்பரங்கிரியில் பராசர புத்திரர் அறுவருக்கு அறுமுகச்சிவமாகவும் எழுந்தருளி ஞான தீக்கையளித்து, பிரணவ பரம்பரையில் சேர்த்து ஈறிலாக்கதி யருளிய பேற்றினை, நாமும் அடையமுடியும் என வச்சிரத்தானுவாக தாபித்துள்ளார்கள்.

பேரன்பர் கே.ஏ. இராஜா அவர்கள் இப்பெரும் ஞானநூலுக்குப் பொருள் கண்டிருக்கிறார்கள். இது அழகாக அமைந்துள்ளது. மிகவும்

போற்றத் தக்க சிவத்தொண்டாகும். அறுமுகச் சிவ பரம்பொருளின் திருவருளும், பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமர குருதாச சுவாமிகளின் குருவருளும் அன்னாருக்கு முன்னின்றருள வேண்டிக் கொள்ளுகிறோம்.

அனைவரும் இந்த ஞான நூலினை உரையுடன் ஒதி, உணர்ந்து, ஒழுகி ஈறிலாப் பெரும்பேறு அடையப் பரம் பொருளை வேண்டுகிறேன்.

அன்பன்
ஜெயராமன்

குமரகுரு இல்லம்
27. புஷ்பாவதி அம்மாள் வீதி,
சென்னை - 33

நீதியரசர் என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டி, (ஓய்வு)
 சீனியர் அட்வகேட்
 உச்ச நீதி மன்றம்

ஆசியுரை

சற்குரு பாம்பன் சுவாமிகள் எனப்பெறும் தவத்திரு. ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் முருகப் பெருமானின் திருவருள் பெற்று, அவரையே ஆத்மார்த்தமாகக் குருநாதராக ஏற்றுக் கொண்டு முருகவேள் திருவருளால் சாத்திரங்களும் தோத்திரங்களுமாக 6666 பாடல்களை இத்தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்திற்கு வழங்கிப் பெரும் பணியினை ஆற்றியுள்ளார்கள்.

ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் அருளிச் செய்த ஞான நூல்களைத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் மறக்கவே இயலாது. இஞ்ஞான நூல்கள் 6 மண்டலங்களாய்த் திகழ்வதாகும்.

அவ்வாறு வழங்கும் சாத்திர நூல்களில் மூன்றாவது மண்டலமாக மிகவும் போற்றத் தக்கதாகி விளங்கும் நூல் 'தகராலய ரகசியம்' ஆகும்.

'தகராலய ரகசியம்' என்பது மிகவும் கடினமான அரிய உண்மைகளைக் கூறும் உயர்ந்த நூலாகும். இதற்கு மூலம் செய்தோரே உரையும் செய்தல் வடநூலார் வழக்கு என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகளே 'சதானந்த சாகரம்' என்னும்விசேட உரையையும் எழுதியுள்ளார்கள். இதனால் ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் புலமை பெற்றவராகத் திகழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிகிறோம்.

ஸ்ரீமத் சுவாமிகள், 'பிரப்பன் வலசை' என்னும் ஊரில் முப்பத்தைந்து நாள்கள் நி்ட்டையில் அமர்ந்திருந்த போழ்து முருகப் பெருமான் தண்டாயுதபாணியாய் வெளிப்பட்டு ஒரு சொல்லால் உணர்த்திய உபதேசப் பொருளே 'தகராலய ரகசியம்' என்னும் நூலாக அருளப் பெற்றுள்ளது.

தகராலயமாகிய இருதயக் குகையில் சச்சிதானந்தமாகிய உயர்ந்த ஒளியினை உள்ளத்தில் உணர்ந்து பின்னர் பரத்திலே காணும்படியான உயர்ந்த கருத்தினை மிகவும் தெளிவாக இந்நூலில் ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகள் விளக்கியிருக்கிறார்கள். இது ஒரு தத்துவ நூல்; கற்றறிந்தாரும் இந்நூலினைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ள வேண்டுமானால் முருகப் பெருமான் திருவருளைப் பெற வேண்டும்.

அப்படிப்பட்ட நூலிற்கு நண்பர் புலவர் திரு. கே.ஏ. இராஜா அவர்கள் தமது உள் உணர்வின் உந்துதல் காரணமாக இத்தமிழ் உலகம் பயன்பெறும் வகையில், பாமரமக்களும் தெரிந்து கொள்ளும் படியான அளவில் எளிய உரை எழுதியுள்ளார்கள்.

கடினமான ஒரு நூலுக்குத் தெளிவாக உரை எழுதுவது கடினம். இருப்பினும் ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகளின் மேல் கொண்ட குரு பக்தியினாலும் மக்கள் அனைவரும் இந்நூலை உணர்ந்து பயன் பெற வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தினாலும் நல்ல முயற்சியை எடுத்துக் கொண்டு தமிழுக்கும், தமிழ் மக்களுக்கும் ஒரு நல்ல செய்தியினை அளித்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்நூலைத் தமிழ்மக்கள் வரவேற்றுப் படித்து அதனால் பயன் பெற வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன்.

சாத்திர நூலாம் சிவஞான போதத்தை எளிமைப்படுத்தி 'சிவஞானபோத அனுபூதி' என்னும் நூலைத் தொடர்ந்து, இறைவன் பணியாகப் பயனுள்ள இந்நூலைச் சிறப்பாக அளித்திருக்கும் இந்நூலாசிரியரும் அவரது குடும்பத்தாரும் பல்லாண்டுகள் வாழ்க! என வாழ்த்தி மேலும் பல தத்துவ நூல்களை வெளியிட முருகப் பெருமானின் திருவருள் அவருக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென முருகப் பெருமான் திருவடிகளைப் பிரார்த்தனை செய்கிறேன்.

சென்னை - 40.

16.02.2001

நல்லாசியுடன்.

என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டி

உ

ஓம் குமர குருதாச குரப்போ நம:

திருச்சிற்றம்பலம்

வாழ்த்துரை

அத்தியாச்சிரம சுத்தாத்துவித வைதிக சைவசித்தாந்த ஞானபானு பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் சுமார் எழுபதாண்டுகட்கு முன்னர்ச் சீவன் முத்தராய் வாழ்ந்து பரமுத்தி அடைந்த பரம ஞானி ஆவார்கள். சுவாமிகள் செவ்வேட்பரமனை முழு முதற்பொருளாகக் கொண்டு சாத்திர தோத்திரங்கள் பல இயற்றியருளியுள்ளார்கள். இவர்கள் இயற்றியருளிய சாத்திரநூல்களுள் தகராலயரகசியம் என்பது மிக முக்கியமான ஒன்று. இவர்கள் பிரப்பன் வலசை என்ற ஊரில் மயானத்தில் சதுரக்குழி அமைத்து முப்பத்தைந்து நாட்கள் முருகவேள் திருவடியை மனத்தில் நிறுத்தி நிட்டையில் அமர்ந்தார்கள். நிட்டை கூடிய ஆறாம் நாள் மனம் அடங்கியது. ஏழாம்நாள் இருமுனிவர் உடன்வரப் பழநி தண்டாயுத பாணி எழுந்தருளிச் சுவாமிகளின் திருமேனியில் திருநீற்றைப் பூசினார். வலச் செவியில் இரகசியமாக மந்திர உபதேசம் செய்தார். செய்து மேற்றிசையில் சென்று மறைந்தருளினார். இந்த உபதேச இரகசியத்தையே சுவாமிகள் 117 பாடல்களில் தகராலயரகசியம் எனவிரித்துரைத்துள்ளார்கள். ஆகையால் கந்தரநுபூதி பெற்றுக் கந்தரநுபூதி சொன்ன அருணகிரிநாத முனீந்திரரைப் போலவே முருகவேளின் உபதேசம் பெற்று முருகவேளை அனுபவித்துச் சுவாமிகள் தம் அநுபூதியைத் தகராலயரகசியம் என நமக்கு அளித்துள்ளார்கள் என்றே அடியேன் எண்ணிஎண்ணி மகிழ்கிறேன்.

சுவாமிகள் “கற்றோர் அறியா அறிவினர்; கற்றோர்க்குத் தாம் வரம்பாகிய தன்மையர்” (திருமுரு). இவர்களின் கண்ணும்கருத்தும் நுழையாத நூல்கள் இல்லை. அதனால் இவர்கள் இயற்றியருளிய நூல்கள் ஞானக் கருவூலங்களாக விளங்குகின்றன. நடையோ மிகமிகக் கடினமானது. நூல்கள் அனைத்தும் இன்கவைமிக்க பலாப் பழங்கள். பழத்தை உரித்துச் சுளையை எடுத்துவிட்டால் தெவிட்டாத சுவையை அனுபவிக்கலாம். இந்த முயற்சியைத்தான் நண்பர் திரு இராஜா அவர்கள்

செய்துள்ளார்கள். இதுவரை யாரும் இது போன்று முயலவில்லை. இவர்கள் முயற்சியைப் பாராட்டுகிறேன்.

சுவாமிகள் பாடியருளிய 6666 பாடல்களில் ஒருசிலவற்றிற்கே தாமே உரை எழுதியுள்ளார்கள். அவற்றுள் ஒன்று தகராலயரகசியம். இதற்கு உரை எழுதியதுடன் சதானந்த சாகரம் எனப் பெயரும் இட்டுள்ளார்கள். சத்தும் ஆனந்தமும் நிறைந்துள்ள பெருங்கடல்தான் தகராலயரகசியத்தின் உரை என்பது. இந்தப் பெருங்கடலின் ஆழத்தையும் பரப்பையும் அளந்தறிய நம்போன்றோரின் சிற்றறிவால் முடியுமா? முடியாதுதான். இருப்பினும் பல முறை படித்துணர்ந்து ஓரளவு யாவர்க்கும் புரியும்படியாக எளிய நடையில் ஆக்க முடியும் என்று அரும்பாடுபட்டு அன்பர் திரு இராஜு அவர்கள் எளிய உரையாக எழுதியுள்ளார். சுவாமிகள் எழுதியுள்ள பொழிப்புரைகளையும், விளக்க உரைகளையும் சுருக்கமாகவும் எளிமையாகவும் ஆக்கி அளித்துள்ளார்கள். தொல்காப்பிய உரையைத் தெளிந்தநடையில் உரைநடையாக வெள்ளை வாரணார் எழுதினார். பரிமேலழகர் உரையை வை.மு.கோ எளிமையாக்கினார். இந்தக் காலத்தில் தமிழில் எளிமையாக எழுதினால் எவரும் புரிந்துகொள்ள முடியும். இவர்களைப் பின்பற்றியே சுவாமிகளின் வேதத் தமிழ் உரைக்குத் தெளிவான செந்தமிழ் உரை தந்துள்ளார் அன்பர் திரு. இராஜு அவர்கள். இவருக்கு சைவசித்தாந்தத்தில் நல்ல புலமை இருப்பதால் தகராலயரகசிய நுட்பத்தை எளிதில் உணர முடிந்துள்ளது என்பது இவர்தம் உரையால் உணரலாம். இவர்தம் கன்னி முயற்சிக்கு அடியேன் வாழ்த்து. மேலும் மேலும் இது போன்ற அரும்பணியைத் தொடரவேண்டும் என அன்புடன் வேண்டுகின்றேன்.

சித்தாந்தச் செல்வர்

அருநாற்புலமை ஆன்றோர்

பேராசிரியர் டாக்டர் ப. இராமன்

தலைவர், மகாதேஜோ மண்டல சபை (15/88)

சென்னை - 4.

அன்பன்

ப. இராமன்

7.11.2000

உ

வாழ்த்துரை

என். தம்மண்ண செட்டியார்
(சுவாமி இரத்தினாநந்தர்)

வாசியோக - தந்திரயோக சிவராஜயோக ஆசான் மற்றும் எழுத்தாளர்,
13, முதல் மெயின்ரோடு, செந்தில் நகர், இணைப்பு, சின்னபோளூர், சென்னை - 116.

பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் அருளிய நூல்களில் இரத்தினமாகத் திகழ்வது தகராலய ரகசியம் என்னும் நூல். இந்நூல், பிரம்ம சூத்திரத்தின் அற்புதமான யோக தத்துவத்தை, 64 உபநிஷத்துகளிலிருந்தும் புராண இதிகாசங்களிலிருந்தும் எடுத்தாண்ட மேற்கோள்களுடன் விளக்கி, ஸ்ரீமத் சுவாமிகளால் எழுதப்பெற்றதாகும்.

இத்தனை விவரங்களையும் ஸ்ரீமத் சுவாமிகளைத் தவிர வேறு யாராலும் எழுத முடியாததாகவே நாம் கருதுகிறோம். சமஸ்கிருத கிரந்த மொழியில் பரிச்சயமில்லாதவர்கள் இத்தகைய உபநிஷத்துகளின் அருகில் கூடப் போக இயலாது என்னும் நிலையில், இத்தகைய மாபெரும் சாதனையைப் பாம்பன் சுவாமிகள் சுப்பிரமணியரின் கருணாகடாட்சத்தினால் தகராலய ரகசியம் என்னும் பிரம்ம வித்தையாகிய (உயர்ஞானம்) யோகரகசியங்களை மிக அற்புதமாக விளக்கியுள்ளார்.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த நூலுக்கு விளக்க உரையைப் புலவர் கே.ஏ. ராஜு அவர்கள் துணிந்து எழுதியிருக்கிறார் என்றால் அன்னாருக்குக் குருவருளும், இறையருளும் நிறைய உள்ளது என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது.

அநாகதம் என்கிற சூக்கும இருதய கமலத்தைத்தான் ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் தகராலய ரகசியமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இருதயமானது ஆன்ம சொருபமாகும். இருதய கமலத்துள் சுகம் - சுகம் என்று

சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பிரத்தியோகாத்ம (தனித்த) சைதன்யமே (அறிவு) ஆன்மா என்று வேதாந்திகள் கூறியிருக்கின்றனர்.

“ஹிருதயம் தத் விஜா நீய்யாத்விஸவஸ்யாய தரும்மஹத்
ஸந்ததம் சிராபிஸ்து லம்பத்யா கோச சந்நிபம்” -

என்று உத்தர நாராயணத்தில் நான்கு சுலோகங்கள் கூறப்பெற்றுள்ளது. அவற்றின் முக்கியமான கருத்து யாதெனில்;

எது சகலத்துக்கும் உன்னதமான இடமோ? அதுவே இருதயம். இது நரம்புகளால் சூழப்பெற்ற ஒரு பை போன்றது; அதில் ஒரு சிறிய துவாரம் உண்டு; அதில் அண்டபிண்ட சராசரத்தில் உள்ள சகலமும் பொருந்தித் தோன்றிக் கொண்டிருக்கிறது.

அதன் மத்தியில் மேனோக்கிய சூக்குமமான ஓர் அக்னிச் சிகையானது சூழ் கொண்ட சூரிய மேகத்தின் மத்தியில் பிரகாசிக்கும் மின்னற்கொடிபோல் பிரகாசிக்கின்றது. நெல் நுனியைப் போன்ற கூர்மையும், பவளம் போல் சிவந்த நிறமும் பொருந்திய அந்தச் சிகையின் மத்தியிலேயே ஆன்மா வசிக்கிறது. ஆன்மார்த்த காரியங்களும் அதைப்பற்றிய வாக்கியப் பிரயோகங்களும் மிக முக்கியமானவை. அப்படியிருந்தும் பெரும்பாலோர் மூச்சைமட்டும் அடக்க முயல்கிறார்கள்—
—ளையன்றி அத்துடன் இருதய பரிசுத்தமும் வேண்டுமென்று அறிகிறார்களில்லை.

இருதயத்துக்குள்ளாக ஆன்மலோகமாகிய சூக்கும உலகத்திற்கு ஒரு சூட்சும வழியானது திறந்திருக்கிறது. அந்த வழியிலிருந்துதான் தூல லோகமாகிய சடத்திற்கு ஐந்து வாசல்கள் ஏற்படுத்தப்பெற்றுள்ளது. அந்த ஐந்து வாசல்களையே ஞானேந்திரியங்கள் என்கிறோம்.

போலியான ஞானேந்திரியங்களுக்கு அறிவோதயமாகும் அந்தச் சூக்கும வாசலைக் கண்டறிந்தவர்களோ மிக அரிது ஆகும். நித்திரையில் ஞானேந்திரியங்களாகிய பஞ்சேந்திரியங்களின் வழி மூடப்பெற்று அதற்கு உட்பாகமாகிய அந்தரங்க வழி

திறக்கப்படுகின்றது. அப்போது சூக்கும லோகத்திலும் காரண-லோகத்திலும் உள்ள மறைவான சங்கதிகள் சாக்கிரத்திலாவது (விழிப்பு நிலை) சொப்பனத்திலாவது தெரிய வருகின்றது. விழித்திருக்கும்போது தனக்குள் மறைவான இரகசியங்களைக் காண முடியாது. சங்கற்பமானது (நோக்கம்) இருதய கமலத்திலிருந்து புறப்படுகிறதேயன்றி பஞ்சேந்திரியங்களிலிருந்து புறப்படுகிறது மில்லை; அவற்றின் வழியாக வருவதுமில்லை. இருதயமானது களங்கமற்ற கண்ணாடியைப் போல இருக்கின்றது. அதில் அண்டபிண்டங்களில் உள்ள சகல படைப்புகளின் கோலங்களும் வெளியாகும். அப்படி வெளியாவதற்கு இருதயமானது பரிசுத்தமாகவும் உலக விவகாரங்களில் சம்பந்தமற்றதாகவும் சூக்கும லோகத்துக்கு நேராகவும் இருத்தல் வேண்டும். உலக விவகாரங்களில் மகிழ்ந்து இருக்கிறவரையில் சூக்கும லோக அற்புதங்களைக் காணமுடியாது.

நித்திரையில் பஞ்ச தத்துவங்கள் அடங்கியிருப்பினும் மனோதத்துவமானது அடங்காமல் இருப்பதால் அவரவர் நினைவின் மாதிரியாகவும் வேறு விதமாகவும் வித விதமான பல விசயங்களைத் தரிசிக்கிறார்கள். ஆனால் துறந்தவர்களுக்கு இந்திரிய நுகர்ச்சியும் மனோ நுகர்ச்சியும் இல்லாததால் அவரவர்கள் நினைவின்றியும் திரையின்றியும் வத்துகளைக் காண்கின்றார்கள். இதனால்தான் பெரியோர்கள் சரீரம் எப்போது விடுபடும் என்று மரணத்தை விரும்பியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

நித்திரை அல்லது சாவு இவைகளினாலன்றி சூக்குமலோகமாகிய இருதயகமலத்தின் ஞானக்கண் திறக்க வேறு வழியில்லை என்று கருதிவிடக்கூடாது. ஒருவன் இருதயத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி ஆசை, கோப தாபங்களைவிட்டு குரு மூலமாகக் கேட்ட ஒரு தியானத்தை இருதயத்திலிருந்து பிறந்து தொனிக்கும்படி செய்து இருதயத்தை சூக்கும வாசலுக்கு நேர்படுத்தி உலகையும் தன்னையும் மறந்து பரப்பிரும்மத்தைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பானேயானால் அவன் விழித்துக் கொண்டிருந்தாலும் இறையருளால் அவருக்கு இருதய கமலத்தின் ஞானக்கண் திறந்து மற்றவர்கள் சொப்பனத்தில் காணுகின்ற அற்புதங்களை விழித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே காண்பான். இதற்குத் தகுந்த சற்குரு அவசியம் வேண்டும்.

இதைத்தான் ஸ்ரீமத்சுவாமிகள் தகராலயத்தின் வெளி-
உள்நாமங்களை பிரமமென்னும் ஓர்... என்ற பாடலில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இப்பேர்ப்பட்ட பிரம்மவித்தையாகிய தியானத்தை இருதய
கமலத்தில் நிறுத்திக் குருகாட்சியாகத் தியானித்து வந்தால்
சித்தியடையலாம் என்று மிக அற்புதமாக ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் கூறுகிறார்.

ஆகவே; உரையாசிரியர்* இவைகளை முடிந்தமட்டிலும்
எளிமைப்படுத்தி உரை எழுதியிருப்பது ஒரு மாபெரும் முயற்சியாகும்.
இப்புத்தகத்தைப்படிக்கும் அன்பர்கள் இதன் யோக ரகசியங்களை நன்கு
தெரிந்து செயல்பட்டுப் பலனடையும் வகையில் எளிமைப்படுத்திய புலவர்
திரு. கே.ஏ.இராஜ் அவர்களை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும் என்று
கூறி ஸ்ரீமத் சுவாமிகளின் அருளால் எல்லாம் நன்கு தெளிந்து ஞானத்தை
அடைய எல்லாரும் இந்நூலைப் படித்துப் பலன் அடைவார்கள் என்பது
திண்ணம்.

சென்னை - 116.

இப்படிக்கு

அன்பன்

அ.த.ந. தம்மண்ண செட்டியார்.

உ

முருகா

சித்தாந்த கவிமணி செந்தமிழ் வேள்விச்சதுரர்
மு.பெ. சத்தியவேல் முருகனார் B.E;

“பத்தாராயப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்”

அணிந்துரை.

செந்தமிழ்நாடு செய்த தவப்பயனாய் அவதரித்தவர் பாம்பன் சுவாமிகள். சைவ சமய உலகில் அதன் நெறிபற்றிய சிக்கல்களை எல்லாம் தீர்த்தவர்கள் இரண்டு பேர்: ஒருவர் – நம்பியாண்டார் நம்பி; மற்றொருவர் – பாம்பன் சுவாமிகள். இவர்கள் இருவரும் இல்லையானால் பல சிக்கல்கள் சிக்கறு படாமல் சந்தேகங்களாகவே நிலைத்துப் போயிருக்கும். அப்படி ஒரு முக்கிய சிக்கல் சைவ சமய தீட்சையைப் பற்றியது. தீட்சை யாரிடம் பெறுவது? இதென்ன கேள்வி – குருவிடம் தான் என்று எளிதாகக் கூறிவிடலாம். குரு எப்போது வருவார்? எப்படி வருவார்? – என்பதில் தான் சிக்கல் தொடங்குகிறது.

இரு தலைகட்கிடையே துணி போர்த்தி மானிடகுரு என்று சொல்லப்பட்டவரால் காதில் மந்திரம் முணுமுணுக்கப்படுவதை தீட்சை என்று பாம்பன் சுவாமிகள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இந்தத் தீட்சை 63 நாயன்மார்களில் எத்தனை பேர் பெற்றனர்? என்று கேள்வி எழுப்பி அவர்களுக்கு வேண்டாத அந்த தீட்சை எனக்கும் வேண்டாம் என்றார் பாம்பன் சுவாமிகள்.

பாம்பன் சுவாமிகள் உபய அருணகிரிநாதர் எனச் சொல்லப்பட்டவர். அருணகிரியாரை, தமது எல்லாப் பதிகங்களின் இறுதியிலும் வைத்து ஒதி வழிபட்டவர். தீட்சை பற்றி அருணகிரிநாதர் சொன்னதையே பாம்பன் சுவாமிகள் வேதவாக்காக ஏற்றார். ‘குருவாய் வருவாய் அருள்வாய் குகனே’ என்பது அருணை முனிவர் வாக்கு. அதன்படி எனக்கு தீட்சை செய்ய வேண்டுமானால் இறைபரம்பொருளாகிய பெரும்பெயர் முருகனே வந்து தீட்சை செய்யட்டும்; மானிடர்களால் செய்யப்படும் தீட்சைக்கு ஒருப்படேன் என்று பிரப்பன் வலசையில் மயானத்தில் குழி செய்து அமர்ந்து காத்துக்கிடந்தார்.

பழநிப் பரமன் அகத்தியரை அழைத்து வந்து அவருக்கு உபதேசம் செய்தான். சுவாமிகள் பெற்ற பேறே பெரும்பேறு.

முருகப் பெருமான் பாம்பன் சுவாமிகளுக்கு முன்னால் மூவர்க்கு உபதேசம் செய்தான். தேவர்களின் மேலான தேவராகிய சிவபெருமானுக்கும், முனிவர்களில் மேலானவரான அகத்தியர்க்கும், மனிதர்களில் மேலானவரான அருணகிரியார்க்கும் என வகைக்கு ஒன்றாக தோந்தெடுத்து உபதேசம் செய்தானாம் முருகன்.

வேலா சரணம் சரணம் என்மேல் வெகுளாமல்இனி
மேலாயினும் கடைக்கண் பார் பருப்பத வேந்தன் மகள்
பாலா குறுமுனி யார்க்கும் திருப்புகழ் பண்ணியவர்க்கும்
ஆலாலம் உண்டவர்க்கும் உபதேசித்த என் ஆண்டவனே!

என்று இதை முருகரந்தாதி பாடிப் பரவுகிறது.

“உபதேசம் பண்ணிய அந்த வரிசை முடியவில்லை; இதோ! உனக்கும் உபதேசம் பண்ணுகிறேன். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொருமாதிரி உபதேசம் பண்ணினேன் என்று நினைத்து ஏங்கிவிடாதே! எல்லோருக்கும் ஒரே பெரும் பொருளைத் தான் கூறினேன். அதையே தான் உனக்கும் கூறுகிறேன். இதோ பார்! சாட்சிக்கு அந்த அகத்தியரையும் உடன் அழைத்து வந்திருக்கிறேன்” என்ற குறிப்பு காட்டி அகத்தியர் வரிசையில் ஆண்டவன் பாம்பன் சுவாமிகளை வைத்து உபதேசித்தான் என்றால் அவர் செய்த புண்ணியம்தான் என்னே!

பாம்பன் சுவாமிகள் வாழ்நாள் முழுவதும் இராமானுஜரை எதிர்த்தவர். வைணவத்தை தார்மீக நெறி முறைகளுக்கு மாறாக பரப்பினார் என்பதும் அவர்தான் முதலில் நாமம் என்ற சின்னத்தை வைணவர்களுக்கு அளித்தவர் என்பதும் அதற்குமுன் வைணவர்களும் திரு நீறே அணிந்து வந்தனர் என்பதும் அவர்கள் சத்தி வழிபாட்டினர் என்பதும் சுவாமிகளது கொள்கை. இதை சுவாமிகள் எழுதிய “நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த விசாரம்” முழுக்க பரக்கக் காணலாம். ஆனாலும் இராமானுஜர்க்கு என்று ஒரு தனிச் சிறப்பு உண்டு. அந்தத் தனிச் சிறப்பை எந்த விதக்

காழ்ப்புணர்ச்சிக்கும் ஆளாகாமல் அப்படியே கைக் கொண்டார் பாம்பன் சுவாமிகள்.

அதாவது தனக்கு உபதேசம் செய்யப்பட்டதை வெளிப்படுத்தினால் நரகம்தான் கிட்டும் என்று உபதேசம் செய்த ஆச்சாரியார் தடுத்தும் கேளாமல் இது பரம உபகாரமாக எல்லோருக்கும் பயன்பட்டும் என்று மதில் மேல் ஏறி உபதேசப் பொருளை உரக்கக் கூவியவர் இராமானுஜர்.

அது போலவே திருவேலிறைவன் தனக்குப் பிரப்பன் வலசை மயானத்தில் கூறிய உபதேசப் பொருளை உலகிற்குப் பயன்பட்டும் என்று நூலாக்கியவர் பாம்பன் சுவாமிகள். அது தான் 'தகராலய இரகசியம்' என்கிற அவரது நூல். சுவாமிகளின் நூல்களிலேயே இது தலைமணி நூல்.

இந்நூலை எழுதிய சுவாமிகளுக்கு ஓர் அச்சம் வந்துவிட்டது. உயர்ந்த பொருளைக் கூறியிருக்கிறோம். அது செய்யுள் வடிவில் அமைந்துள்ளது; நாளை பின் வருகிறவர் எவரேனும் இதற்கு உரை எழுதி உண்மையை உருக்குலைத்து விட்டால்? ... இந்த அச்சத்தால் இச் செய்யுள் நூலுக்கு சுவாமிகள் தாமே உரை வரைந்தார். அதற்கு சதானந்த சாகர உரை என்று பெயரிட்டார்.

ஆனால் நமது துரதிருஷ்டம் பாருங்கள்! அந்த உரையும் கடினமான நடையில் இருப்பதால் நம்மால் படித்துப் பயன் பெறஇயலவில்லை. 'கவலைப் படாதீர்கள்!' என்று நமக்கு கைகொடுக்க வருகிறார் இந்நூலின் ஆசிரியர் கே. ஏ. இராஜா. இவர்கள் அடியேனுக்கு நன்கு அறிமுகமான அன்பர்; கேள்விச் செல்வர். எங்கெங்கெல்லாம் சைவ சமய விரிவுரைகள் நடக்குமோ அங்கெல்லாம் இவரைக் காணலாம். அடியேனுடைய விரிவுரைகளில் இவர் தவறாது கலந்து கொள்வார். இவரைப் பார்க்கும் போதெல்லாம்,

பொங்கரின் நுழைந்து வாவி புகுந்துபங் கயந்து ழாவிப்
பைங்கடி மயிலை முல்லை மல்லிகைப் பந்தர் தாவிக்
கொங்கலர் மணங் கூட் டுண்டு குளிர்ந்து மெல் லென்று தென்றல்
அங்கங்கே கலைகள் தேரும் அறிவன்போல் இயங்கும் மன்றே.

என்ற திருவிளையாடல் புராணப் பாடல்தான் நினைவுக்கு வரும். மதுரையில் பல சோலைகளைத் துழாவி பல மலர்களின் மணங்களையும் வாரிக்கொண்டு வந்து வீசுகிறதாம் தென்றல். அது எதுபோல் இருக்கிறதாம்? எங்கெங்கே அறிவுக்கு விருந்து கிடைக்கும் என்று தேடித் தேடி அறிவைச் சேர்த்து அறிவுமணம் கமழ்கின்ற அறிஞர் போல இருக்கிறதாம். திரு. இராஜா இந்த வகையைச் சேர்ந்தவர்.

தகராலய இரகசியம் என்ற பேருண்மைப் பெருங் கட்டடத்திற்குப் பாம்பன் சுவாமிகளின் உரை சிமெண்ட்டுப் பூச்சு என்றால் இவரது உரை அதன் மேல் பூசிய அக்சார்செம் வண்ணப் பூச்சு என்று கூறவேண்டும். பொய்யில்லை; புனைவில்லை; உண்மையிலேயே இவரது உரையாகிய வண்ணப் பூச்சில் கட்டடம் மெருகேறியுள்ளது என்றே கூறவேண்டும்.

கட்டடத்திற்குள் நுழையவேண்டியவர்கள் நீங்கள். நுழைந்து பார்த்தவர்கள் பாராட்டாமல் வெளிவர இயலாது என்பது திண்ணம். வாழ்க நூலாசிரியர் தொண்டு! வளர்க பாம்பனார் பக்தர்கள்!

சாற்றுகவி

ஆறா யிரத்தறுநா றோடறுபத் தாறெழுதி
ஆறுமுக அண்ணலுக்கு ஆட்பட்ட - பேறுடைய
பாம்பனார் நூலுக்கு இராசவன்றி பாரினிலே
ஓம்புமுரை யாரெழுது வார்?

அன்பன்,
மு.பெ. சத்தியவேல் முருகனார்.
12. பதினோராவது தெரு,
ஆதம்பாக்கம்,
சென்னை - 600 088.

உ

ஓம் சிவாயநம:

பணிந்துரை

‘உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதற்கரியவன் இறைவன்’

இவ்விறைவனை – நம்மிலும் வேறுபடுத்திக் கருதுவது;

நம்மிடம் ஒன்றுபட்டுள்ளதாகக் கருதுவது; ஆகிய முறைகளில் வழிபடலாம்.

இவை முறையே வெளிமுக வழிபாடு, உள்முக வழிபாடு எனக் கருதப்பெறும்.

ஆலயம் சென்று வணங்குதல் போன்ற வெளிமுக வழிபாட்டிலும் மிக மேன்மையானது உள்முக வழிபாடாகும்.

எனவே, ஆலயங்களிலும், வீடுகளிலும் பின்பற்றப்பெறும் வெளிமுக வழிபாட்டுடன் அமைதி கொள்ளாமல் நம்முள் உறையும் இறைவனை உள்முகமாக நோக்கி வழிபாடு செய்யும் பெற்றியினை நாம் பெற வேண்டும். இத்தகைய உள்முக வழிபாடானது மீண்டும் பிறப்பு ஏற்படாமல் தவிர்க்க உதவும் வழிபாடாகும்.

அத்தகைய உள்முக வழிபாடாம் இருதயார்ச்சனையின் இன்றியமையாமையையும், அதன் விளக்கத்தையும் அளிக்கும் வகையில் பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் ‘தகராலய ரகசியம்’ என்னும் அரிய நூலை அருளிச் செய்திருக்கிறார்கள்.

இந்நூலை ஆறுமுகக் கடவுளாகிய முருகப்பெருமானிடமிருந்து ஒரு சொல்லால் தாம் பெற்ற உபதேசப் பொருளை விளக்கும் வகையில் அமைத்துள்ளார்.

ஆன்மாவானது இறைவனுக்கு உடலாக விளங்குகிறது. அத்தகைய ஆன்மாவின் (உயிர்) இருதயத்தில் இறைவன் அணுவுக்குள் அணுவென (சிற்றெல்லை) தகராலயமாகிய சபையில் (சிற்றம்பலம்) எழுந்தருளியிருப்பதுடன், தனக்குப் புறம்பாக ஏதும் இல்லை என்னும் வகையில் அண்டங்கள் அனைத்தையும் தமக்குள் அடக்கிப் பேரெல்லையாகவும் விளங்குகிறான்.

இவ்வாறு அண்டத்திலும் (வெளி) பிண்டத்திலும் (உடம்பு) தன்னை ஞானத்தால் தரிசிப்பவர்களின் பிறப்பைப் போக்கும் வகையில் இறைவன் தரிசனத்தை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறான்.

இப்பூவுலகில் உள்ள உலகியல் பொருள்கள் அனைத்தும் நிலையற்றது என உணராமல் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யாகிய ஐம்பொறிகளின் மூலமாக ஏற்படும் புலன்களின் வழியே (நிலையானது எனக்கருதி) செயல்படும் அறிமாமை உள்ளவரை உள் இருதய கமலாலய இறைவனை ஞானத்தால் தரிசித்தல் என்பது இயலாததொன்றாம்.

அதனால் ஞானப் பெருவெளியாகிய சிதாகாசத்தில் ஆற்றப் பெறும் இறைவனின் ஆனந்த நடனத்தைத் தரிசித்தல் என்பதும் இயலாததொன்றாம் என்பதை நாம் உணர வேண்டும்.

மீண்டும், மீண்டும் பிறவிக்கு உட்படாமல் இறைநிலையை (சாயுச்சியம்) எய்துவதற்கான வழிமுறைகளை எடுத்துக்கூறும் நூல் 'ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகளின் தகராலய ரகசியம்' என்னும் சீர்மிகு நூலாகும். இதுனுடன், ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் நமக்கு வழங்கியுள்ள பரிபூரணானந்தபோதம், திருப்பா, ஸ்ரீமத் குமார சுவாமியம் முதலிய நூல்களையும் பிறவற்றையும் கற்றுணர்தல் மிகவும் அவசியமானதாம் என்பது எம் மேலான கருத்தாம்.

பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் தகராலயரகசியம் என்னும் தமது நூலுக்கு, சதானந்த சாகரம் என்னும் விளக்க உரையையும் வழங்கியுள்ளார்.

ஸ்ரீமத் சுவாமிகளின் விளக்க உரைமூலம் எம் சிற்றறிவு (உணர்த்த) உணர்ந்ததை அனைவருடனும் பகிர்ந்து கொண்டு தெளிவு பெறலாம் என்னும் நோக்கத்தில் தகராலய ரகசியமியல் என்னும் இந்நூலை அமைக்க உளம் கருதினேன். அவ்வாறு அமைக்குங்காலை தகராலயரகசிய மூலச்செய்யுள்களை எடுத்தாண்டு பொருள் உணர்ந்து கொள்ளும் வகையில் ஒவ்வொரு செய்யுளையும் பதம் பிரித்து இயல்

வடிவில் அமைத்து எளிமைப்படுத்த முயற்சித்துள்ளேன். உடன் எளிய விளக்கமும் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது.

மூலச்செய்யுள்களில் கையாளப் பெற்றுள்ள சொற்கள் எத்தன்மைப் பொருளில் அமைந்திருக்கக்கூடும் என்பதற்குத் தனியே அருஞ்சொற்பொருள் அகராதி முயற்சியும் மேற்கொள்ளப் பெற்றுள்ளது.

ஏதுக்களாலும் எடுத்த மொழியாலும் மிக்கு சோதிக்காமல் இந்நூலை அனைவரும் அன்புடன் வரவேற்பர் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

இந்நூலின் ஆக்கத்திற்குத் தொடக்கம் முதல் பல்வகையில் உதவிய சான்றோர் பெருமக்கள் பலர் ஆவர். அவர்கள் அனைவருக்கும் நன்றிக் கடப்பாடுடையேன் ஆவேன். தங்களது பொன்னான நேரத்தை இந்நூலுக்காக வழங்கி, ஆசியுரை, வாழ்த்துரை, அணிந்துரை, முன்னுரையென அளித்துச் சிறப்பு செய்த சான்றோர்கள் எம் பணிவான வணக்கத்திற்கு உரியவர்களாகின்றனர்.

சென்னை விவேகானந்தா கல்விக் கழகத்தின் சீர்மிகு தலைவர் நீதிஅரசர் உயர்திரு கிருஷ்ணசாமி ரெட்டி (ஓய்வு) அவர்கள் ஆசியுரை கூறி அன்புகாட்டியமைக்கு எம் நன்றி! நன்றி!

இனிய முறையில் வாழ்த்துரையும், அறிவுரையும் வழங்கி ஊக்குவித்த மகா தேஜோ மண்டல சபையின் தலைவர் பேராசிரியர், சிந்தாந்தச் செல்வர் அருநாற்புலமை ஆன்றோர் டாக்டர் ப. இராமன் அவர்கள்,

சிவராஜயோக ஆசான், தமிழக அரசின் பரிசு பெற்ற பெருமைமிகு எழுத்தாளர் திரு. என். தம்மண்ண செட்டியார் (சுவாமி இரத்தினாநந்தா) அவர்கள் ஆகியோர்க்கு உளம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

பாம்பன் ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகளின் பல்வேறு நூல்களைச் சிவத்தொண்டாகக் கருதி வெளியிட்டுத் தம் பணியில் உயர்ந்து நிற்கும்

சிவநெறிச் செல்வர் உயர்திரு. என் ஜெயராமன், குமரகுரு நூலகம் அவர்கள் எமக்கு நல்லாதரவு தந்து முன்னுரையும் வழங்கிப் பெருமைப்படுத்தினார்கள் - நன்றி.

தமிழ்மறைக்குடமுழுக்கு, தமிழாகமத் திருமணம், ஆன்மீகச் சொற்பொழிவு எனும் இடையறாப் பணிகட்கிடையில் அழகான, அருமையான அன்பு கலந்த அணிந்துரை ஒன்றை இந்நூலுக்கு வழங்கித் தமது எழுத்தாற்றல் மற்றும் கவித்திறனால் உயர்ந்து நிற்கும் சித்தாந்தக் கவிமணி; செந்தமிழ் வேள்வி சதுரர்; திருமுருக கிருபானந்த வாரியாரின் இளையவாரிசு மு. பெ. சத்தியவேல் முருகனார் அவர்களுக்கு நன்றி! நன்றி.

ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகளின் பல்வேறு நூல்களை அழகுற அச்சிட்டுள்ளவாறு இந்நூலையும் செம்மையான முறையில் அச்சிட்டு அனைவரின் கரங்களிலும் ஒளிபெற உதவிய, புகழ்மிக்க ஹைடெக் ஆப்செட் (பி) லிமிடெட், நெ. 1, அங்கமுத்து நாயகர் தெரு, இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14. அவர்களுக்கு நன்றி பல.

எம்மை நெறிப்படுத்தி ஊக்கமும், ஆதரவும் வழங்கிய உயர்திரு. V.T. அரசு, கமிட்டி உறுப்பினர், மகாதேஜோ மண்டல சபை அவர்களுக்கு எம்மனமார்ந்த நன்றியை உரியதாக்குகிறேன்.

குருவருளும், திருவருளும் முன்னிற்கக் கற்றல், கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை கூடுதல் என்னும் நெறி வழியே இந்நூல் பயன் அளிக்கும் என எளியவன் நம்புகிறேன்; அன்புள்ளங்கள் அனைவருக்கும் மீண்டும் நன்றி; வணக்கம்.

‘அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது.’

திருவொற்றியூர்.
01-07-2001

அன்பன்,
கா. அரு. இராஜாதி.

குறிப்பு : சுட்டிக்காட்டப்பெறும் குறைகள் மறுபதிப்பில் தவிர்க்கப்பெறும்.

நான் முகம்
ஓம் சிவாயநம

“தகராலய ரகசியயியல்”

“எவ்வுயிரு நீங்காது உறையும் இறை சிவன் என்று
எவ்வுயிர்க்கும் அன்பாய் இரு” (சைவசமய நெறி).

இறைவனாகிய சிவபெருமான் வேதங்களாலும், ஆகமங்களாலும் துதிக்கப்படுபவர். சத்து, சித்து, ஆனந்தம் என்னும் மூன்றனையும் ஒருங்கே பொருந்தியவர். அச் சச்சிதானந்த வடிவத்தில் உள்ளமாம் இதய மத்தியிலிருந்து உயிர்களை நிலை நிறுத்துபவர்; குகன் எனப்படுவரும், ஆறுமுகச் சிவபெருமான் எனப்படுவரும் சிவனே. சிவபெருமானின் குழந்தை வடிவமே முருகன் எனக் கொள்ளலாம். சிவபெருமானைச் சார்ந்து தேவாரம், திருவாசகம், சாத்திர நூல்கள் எனப் பல படைக்கப்பெற்றன; சைவ நெறியும் போதிக்கப்பெற்றுச் சைவம் வளர்ந்தது.

அவ்வாறு சைவம் வளர்த்தவர்களுள் சைவ சித்தாந்த ஞானபானு பாம்பன், ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகளும் சிறப்பிடம் பெற்றுப் போற்றதலுக்கு உரிய ஒருவர் ஆவார். இவர் வேத ஆகமங்களைத் தம் கண்களாகக் கொண்டவர். 1850 – 1852 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் இராமேசுவரத்தில் அவதரித்து பாம்பனில் வளர்ந்தார். உபய அருணகிரிநாதர் எனவும் உலகத்தாரால் போற்றப்பெறுகிறார். பிரப்பன் வலசையில் ஒரு சார் காட்டின் குழியில் நிட்டையில் இவர் இருந்த போழ்து முருகப் பெருமான் தண்டாயுத பாணியாய்த் தோன்றி ஒரு சொல்லால் உணர்த்திய, உபதேசப் பொருளே 1896-ல் தகராலய ரகசியமாய் எழுந்தது. சிதம்பரத்தின் அருகில் குயவன் பேட்டையில் துறவு ஒழுக்கம் பூண்டு தங்கியிருந்த காலத்தில் சுவாமிகள் தகராலய ரகசியம் ஆகிய இந்நூலை இயற்றினார்கள். இதற்கு விசேட உரையும் (சதானந்த சாகரம்) ஸ்ரீ சுவாமிகளாலேயே எழுதப் பெற்றது. இந்நூலைச் செய்த சுவாமிகள் வடமொழி, தென்மொழிகளில் உள்ள வேதம், ஆகமம், தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம், திருப்புகழ், முதலான ஞான நூல்களைப்

பெரும்பாலும் பிரமாணமாகக் கொண்டுள்ளார். ஸ்ரீமத் குமரகுருதாச சுவாமிகள் முருகனின் திருவருள் துணையுடன் வெளியிட்ட நூல்கள் பல. அவற்றுள், பரிபூரணானந்த போதமும், தகராலய ரகசியமும், திருப்பாவும் சிறந்த சாத்திர நூல்களாகக் கருதப்பெறுகின்றன. ஆறுமுகப் பெருமான் உபதேசித்து அருளிய மொழியான தகராலய ரகசியம், சுருதி, யுக்தி, அனுபவம் என்னும் மூன்றும் நிரம்பியது; பிரமாண நூலாகும். (சுருதி-வேதமந்திரம், யுக்தி-தந்திரம்). வெளிமுக வழிபாட்டிலும் உள்முக வழிபாடு சிறந்தது. அவ்வுள்முக வழிபாட்டில், மனதை இருதயத்தில் நிறுத்தி இறைவனைத் தியானித்து நின்றல் மேலானது: மகேசுவர பூசையின் (மகேசுவரர் -மகேசுவரனை வழிபடும் அடியவர்) உண்மை விளக்கம்; சிவலிங்கத்து உண்மைப்பொருள்; இல்லறத்திலிருந்து கொண்டே ஞானியாக முடியுமா?

உள்துறவு; முத்தியில் விருப்பம் உடைய ஆண், பெண் யாவரும் இருதயத்தின் உள் இடத்தில் இறைவனை வழிபடும் உரிமையுடையவர் என்பது போன்ற செய்திகளை இந்நூல் வழங்குகிறது. பரிபூரணானந்தத்தின் தொடர்பு நூலாம் தகராலய ரகசியம் 117 செய்யுள்களை இரண்டு காண்டங்களில் கொண்டது. காலம் கி.பி. 1896. சதானந்த சாகரம் என்னும் பெயரில் உரை விளங்குகிறது. வேதமந்திரம் (சுருதி)-கூறியபடி உத்கீத வித்தை, பிராணவித்தை போன்ற பரவித்தைகள் பலவற்றில் தகரவித்தை இந்நூலில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. வித்தை - உண்மை உணர்வு.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்!

தகராலய ரகசிய மூலம்;

முன்னோன் றுதி.

அறுசீர்க்கழி நெடுவழி யாசிரிய விருத்தம்.

பூவார்செஞ் சென்னியுடைப் புங்கவருந் தாபதரும்
 புகழ்ந்து போற்றுந்
 தேவாகி யடியவருக் கனுதினமு மருள்கூர்ந்து
 சிறுகொன் றில்லா
 மாவாழ்வு நல்குகுக் பெருமானுக் கொருதுணையா
 வளர்முன் னோனை
 நாவார வேவாழ்த்தி யிந்நானன் முடிவுறுவா
 னயந்து கொள்வாம்.

(1)

ஆறுமுகச் சிவமிரான் றுதி.

கலிவிருத்தம்.

ஏம நாயக னேர்மறை நாயகன்
 சேம நாயகன் றேவர்க ணாயகன்
 ஆமெந் நாயக னாறு முகச்சிவன்
 பூம லர்ச்சரண் போற்றிப் பழிச்சுவாம்.

(2)

தள்ளற் பாலது சாதி விகற்பமே
 எள்ளற் பால தெய்யாமையர் செய்கையே
 உள்ளற் பால துறங்குமொ ரின்புநாங்
 கொள்ளற் பாலது கொள்குகன் பாதமே.

(3)

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் துதி.

அறுசீர்க்கழி நெடுவழி யாசிரிய விருத்தம்.

அருவமொரு நான்காகி யருவமொரு
 நான்காகி யறையி ரண்டும்
 மருவியுள வருவருவ மொன்றாகி
 முத்திறமும் வழுத்த வொண்ணாப்

பெருவெளிக்கு மப்பாலா யுள்ளபொரு
 ளீதெனவே பெரிதுஞ் சேயோன்
 ஒருவனையே புகழ்ந்தவரு ளருணகிரி
 சேவடிப்போ துளத்துள் வைப்பாம். (4)

நூலின் பெயர்.

வஞ்சி விருத்தம்.

அகமானதை யடுநல வகநபமாம்
 பகவானொடு பரம்விரி பகர்வரிதாந்
 தகராலய ரகசியந் தனை நுவலீ
 துகமீதந்தப் பெயருட னுலவுமரோ. (5)

அவையடக்கம்.

கலிநிலைத்துறை.

தேவர் காதையைப் பாடியத் தேவரைக் கடுப்ப
 மேவு வேடமிட் டாடுந ராட்டையும் விரும்பிப்
 பூவி னன்கென மதிப்பது போலித னையுமேன்
 பாவ லோருமுள் னுவந்து கொள் வார்பழி பகரார். (6)

ஆக்கியோ னாக்குவயம் (பெயர்).

எண்சீர்க்கழி றெழுலடியாசரிய விருத்தம்.

விறலோங்கு மரக்கரிருட் படல மெல்லாம்
 வீயவொரு விண்மணியி னுதித்த மாலின்
 அறலோங்கு வாரிவளை சேது நாப்ப
 ணமரிரா மேசனுறை நகரின் மேல்பால்
 மிறலோங்கு நிலவளஞ்சேர் பாம்ப னென்று
 விளங்குமொரு பதிவசித்து வெற்றி வேற்கைத்
 திறலோனுக் காளடிமைப் பட்ட வன்றாள்
 சேர்குமர குருதாசன் றெரித்தான் மன்னோ. (7)

உ

குஹப்ரஹ்மணே நம:

திருச்சிற்றம்பலம்.

முதலாங் காண்டம்.**கூ. நூல் வரலாற்றியல். .**

(மனசனாகிய சீடன் அறிஞனாகிய குருவைத் தரிசித்துத் தகரவித்தையை விளக்கியருள்கவென வேண்டல்):-

எழுசீர்க்கழி நெடிலமுடாசிரிய விருத்தம்.

சீர்சி றந்துள விமய வோங்கலின்
 நென்பு றத்தமிழ் நாட்டிலுய்
 நார்கி றந்துள மனச னென்பவன்
 ஞான வாழ்வுறு வான்கலைக்
 கீர்சி றந்துள வறிஞ னென்னுமொர்
 கேடி றீர்த்தனைக் கண்டையா
 ஆர்சி றந்துள தகர வித்தையை
 யறைதி யென்றடி பரவினான். (1)

**மனசனது வேண்டுகோங்கீகரித்த அறிஞனார்,
 வழிபடு கடவுளை வாழ்த்திக் கூறுவன கூறத்தொடங்கல்.**

அன்பு மீக்கொளு மனச வன்னண
 மறைகு வேமென வறிஞனுந்
 தன்க ளிப்புமல் கிறையை நோக்கியென்
 சரத மாயவிர் குருபரா
 இன்ப மாமழை பொழியும் வானென
 வென்னுண் மேவு குகேசுரா
 உன்பொ ருட்டிற மோத நல்லரு
 ளுதவெ னப்பணிந் தோதுமால். (2)

தகரவித்தை மீத்தன்மைத் தென்பது.

ஓல வாரண நான்கி னுங்கய
 முற்ற சாம முணர்த்துமச்
 சீல பூரண தகர வித்தை
 தெரிக்கி லண்ட களேபர

மூல காரண மாயி ருக்கும்
முறைமை தன்னி லிரண்டுமாங்
கேரல மாக விளக்கி னன்குறு
குடில மென்பெயர் தோன்றுமே. (3)

நூல் வரலாற்றியல் நிறைவு.

உ. பிண்டதகர வித்தையியல்.

(இருதய புண்டரீக புட்பத் துள்ளிடத்தே பராசத்தியை
நீங்காப் பரம்பொருள் சூக்குமமாயும், அகண்டாகாசமாயுமு ளதென்பது.)

எழுசீர்க்கழி நெழவழயாசிரிய விருத்தம்.

பிண்ட மாமுரு விற்கு நாநிலை
பேச வுள்ளவு ளிதயமாம்
புண்ட ரீக மலர்க்கு ளேயருள்
புரிப ரைப்பொரு ளாயிறா
அண்ட ருந்தெரி வரிய சூக்கும்
மாய கண்ட வியோமமொன்
றுண்ட தைச்சிவம் பிரம மென்றுறழ்
வுடைய பாவல ரறைவரே. (4)

தகராலய வெளி, உள் நாம விவரம் .

பிரம மென்னுமொர் சிவமி ருந்தொளி
பெருக லிற்புதை சிவபுரம்
பிரம மாபுர மென்று மாசறு
பேழம் போருக முண்மையால்
நரல லற்றொளிர் புண்ட ரீகபு
ரமென வுஞ்சொன விண்டையைப்
பரவு மப்புர மென்று மோதுவர்
பழியி லாவறி வாளரே. (5)

அவ்வம் போருக முண்ணி லாவி
டகண்ட வம்பர ஞானமாத்
தவ்வ லின்றதி நுண்மை மாண்பொடு
தானி ருத்தலி னாலதைச்

செவ்வி தாய சிதம்ப ரம்பர
 தேசு றுந்தக ராலயம்
 எவ்வ நூறுபொ னம்ப லங்குக
 னெந்தை யாடரங் கென்னலாம். (8)

சித்தெ னும்பத ஞான மென்று
 திராவி டத்தினும் வருதலிற்
 சுத்த நித்த சிதம்ப ரஞ்சிவ
 சோதி ஞானவிண் ணென்னுநல்
 அத்த மேகொளு மாத றொட்டதை
 யகல்வு றாநிச மானதே
 நித்த லுஞ்சுக நிர்த்த னம்புரி
 நிலய மம்பல மாமரோ. (7)

பொன்னம்பலமென்னும் பெயர்க்காரணம்.

அந்த ஞானவி ணருளெ னும்பரை
 யான்மண் விண்ணினும் விபுலமாய்
 நிந்தை யில்பல வண்ட கோடிக
 ணிறுவி வைக்கவொர் துறையதாய்
 எந்த மானமு மற்ற பொன்மய
 மென்ற சோதி சொருபமாய்ச்
 சந்த தத்தினு முண்மை யாலது
 தங்க வம்பல மாகுமே. (8)

**பரம் பொருட்குக் குகனென்னும் பெயர்
 போந்ததற்குக் காரணங் கழறல்.**

இதய பங்கய குகர மேகுகை
 யென்ப தாரிய பாடையில்
 அதனு ளாய சிதம்ப ரத்துளி
 யமல ஞானவிண் மெய்யனாச்
 சதத முஞ்சுக நடன மேபுரி
 தம்பி ரானையொர் குகனெனாக்
 கதறு மாமறை யவனை யன்றொரு
 கடவு ணாமறி யோமரோ. (9)

சூகேசனுடைய சொருபலக்கணம்.

குலமு நாமமுங் குறிகு ணங்களுங்
 குறிக்கொ ணாவதி குக்கமாய்ப்

புலர்தன் மாறுதல் வருத லேகுதல்
 புதுமை தொன்மை யிலாததாய்
 மலமி லாதந லமல மாயொளி
 மயம தாம்வெளி மயமதாய்
 இலகு மேசொன வினிய சிற்சுக
 மென்று முள்ள குகேசனே. (10)

**குகேசனாகிய பிரமத்தை, வேதம்
 வியோமவடி வென்றதற்குக் காரணங்கழறல்.**

கலிவிருத்தம்.

அற்றமில் குகேசரன் வெளிக்குள்வெளி யாக
 நின்றலின லாரண நிறைந்தபிர மந்தான்
 குற்றமில் வியோமவடி வென்றுறுதி கூறு
 முற்றினையு நன்மனச முன்னியுண ரிங்கே. (11)

**(சீதாகாசம் சீவனதறிவுக் கறிவென்பதும்,
 அங்கு நிகழ்கூத்து உயிர்க்கூத் தென்பதும்.**

என்றுமில் கவ்வெளியை யிம்மண்முத லைந்துள்
 ஒன்றென வலித்திட வொணாதருள் விணாய்நேர்
 இன்றியுணர் விற்குணர்வ தாயொளிர்வ தென்றே
 நன்றறிதி யங்குநிகழ் நட்டமுயிர்க் கூத்தே. (12)

**பஞ்சகிருத்தியக்கூத்து இன்ன காரணம் பற்றி
 நிகழ்கின்ற தென்பது.**

சிட்டிதிதி நாசமறை வோடருளல் செப்புஞ்
 சட்டவினை யைந்துநிகழ் சந்தத வணுத்தன்
 கட்டமல முற்றுவகை காணவென வாற்று
 நட்டமி லிரக்கமுடை நட்டமது மன்னோ. (13)

சத்தாவரண வீவரம் முதலியன.

பூவுதக மாரலுயிர் புட்கர வியோமம்
 ஓவலின் மகத்துவ மகந்தையெனு மோரேழ்
 ஆவரண மெய்ந்நடு வலங்குறழ்வு மன்றிற்
 கூவியனன் மாநடை குகேசனிடு வானால். (14)

பஞ்சகிருத்தியக்கூத்து இத்தன்மைத்தென்பது.

அம்மனை யருந்துவது செம்மலுரு வாமா
தம்மனை யனுக்கிரக சத்திகளி கூரச்
செம்மலிடு மாட்டம துயிர்க்கசைவு செய்யும்
அம்முறையி லைந்துதொழி லாயது நிலாவும். (15)

**சீதம்பர நடனங்காணும் கண்ணினையும்,
அதிகாரியினையும் விளக்கல்.**

ஆவரண மானதிரை யேழையு மகற்றிப்
பாவனமெய்ஞ் ஞானமிகு பார்வையுடை யார்கண்
கோவுயர் சிதம்பர குகேசனடை காணுங்
கேவல முளார்விழி கெழீஇயறி யாவால். (16)

அளப்பிலய னங்களி லயர்ந்தபுணி யத்தால்
விளக்கமிகு சற்பதி விளக்குமொழி யொன்றால்
உளத்தெளி வுதித்தவ ருலப்புறுமுன் ஞானத்
துளக்கமுள ஞானசவை சூழ்ந்துதரி சிப்பார். (17)

ஆனுடலி னல்லவ ரருந்தமிழ் திருக்குந்
தானமென மெய்ப்பரதர் சாருள ததிற்சேர்
மானுடரு ஞற்றவுரு மாத்திர முளாரவ்
வானவ னலங்குமணி மன்றுள்வெளி காண்பர். (18)

சீதம்பரநடனங் காண்டற் கதிகாரியாவாருறுபயன்.

அச்சிவ சபாபதியை யாசினய னத்தான்
மெச்சலொடு கண்டவர் மிழற்றரிய வீட்டை
நிச்சலன மாயடைத னிச்சய மலாலோ
ரெச்சமென வாவதிலை யெந்தவுயி ருக்கும். (19)

சீதம்பர நடனங் காண்டற்கதிகாரியல்லாதா ருறுபயன்.

பூரண குகேசனுறை பொற்பொதியை நோக்கார்
ஆரெனினு மொண்மையரு ளாகுமென வேத்துஞ்
சீரண வருபமன சீவகதி நண்ணார்
ஆரண வரும்பரம முத்தியையு மண்ணார். (20)

பிண்டதகர வித்தையியல் முற்றிற்று

ந. அண்டதகர வித்தையியல்.

அண்ட தகராலய நாமாதி விவரம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்

தரிசித்திட முத்தியெ னும்பொறியார்
சவையிப்படி யென்றுமொ ழிந்தவணங்
கரிசற்றிவ ணோர்முறை யீதிறையாங்
கடநற்பெயர் கொண்டத கரவித்தை
தெரிமற்றைய வண்டத கரவித்தைத்
தெளிவைப்பகர் கின்றன மென்றுரியோன்
பரிவுற்றுள நன்மன சன்முகமாம்
பதுமத்தினை நோக்கிமி ழற்றுவனால். (21)

பிரமம்பரி பூரண மாதலினாற்
பெரிதென்றறை யண்டம தற்குளுமே
கரவம்பர மாயசி தம்பரவான்
கரையின்றுள தாகலின் முன்சொனசெம்
புரமன்றுள பேர்களு மிங்ஙனமே
புகலண்டம தற்குள வேநல்விராட்
புருடன்றன தாகம தாமதிலே
புருடன்பதி நள்ளித யச்சுமமே. (22)

முனமே சொன பிண்டமு றைப்படியே
மொழியண்ட வபேதசி தம்பரவான்
எனுமோர்சவை தன்னினு மேழ்திரையோ
டியைபான வெலாமுள பேருருவோன்
தனதேரக வாரிச மவ்விணெனாச்
சாற்றுந்தெளி ருக்கர விந்தநபத்
தினையேயது வென்னுமி ரண்டதர்வந்
திகழும்பொனி ரண்மய கோசமெனும். (23)

அங்கிங்கென லென்பதி லாதுநிரம்
பத்தற்றொழு வார்தரி சித்துயுமா
றெங்கும்புகழ் ஞானவி னோதவனை
யின்பங்கொள வாமம ருங்கினிலே
துங்கங்கொளு ரூபம ரூபமுமே
சுடருந்திரு மேனிய னாயொளியோன்
தங்குந்திற மென்னவொ ளம்பலமுட்
டானாடுமெ லாவுயி ருங்கொளுளோன். (24)

நடேசன் றிறம்.

இயல்பார்நடன் ராசச முற்றயனா
 யேணாரக முண்ணிமிர் தாமதமோ
 டுயர்வாகிய சத்துவ மும்வெளியே
 யோவாதுறு சீதர னாயகமுண்
 ணயமாகிய சத்துவ மும்வெளியே
 ஞாட்பாரொரு தாமத முங்கிளர்மாச்
 செயலாரர னாயொரு மூலினையுஞ்
 செய்தேயவர் கட்டுமெ லேயுளனே. (25)

மேலாயுள மெய்யரு ளேவடிவாய்
 மீயாந்தக ராலய மன்றிடைமா
 மாலாய்விளை யாணவ மாமலமாம்
 வாளேந்திய வோர்குறண் மேனியன்வெந்
 பாலேவல வங்கிரி யூன்றியிடப்
 பாதாம்புய மானதை யேதூர்க்கிக்
 கோலாகல மாயதி தாண்டவஞ்செய்
 கோனாம்பர னேசுக நென்பவனே. (26)

சீதம்பரத்தை, இன்னாரிவ்வழியாய்த் தரிசிப்பரென்பது.

அஞ்சாகுகி ருத்திய மங்குளதா
 லதிரேகவ னாரத வாதிசதா
 எஞ்சாதும றைத்துள தாதலினா
 லெச்சம்புரி தானச சீலமுடன்
 துஞ்சாவிர தாதியி னைக்குநருந்
 தூய்தாயகு கேசனை யேயறியார்
 முஞ்சாதமு துக்குறை வுள்ளவரே
 மூடாவிழி யாலறி வாரறியே. (27)

சிதமாகிய வண்டநன் மன்றமதைத்
 தெளிவானனி கண்ணுற வெம்பெருமான்
 இதமாகிய பேரரு ளாலுடலா
 மிதயாம்பர நோக்கம தாமுகுரம்
 அதையேபெற வேண்டுமெ னுந்துணிபே
 யறையுந்திரு வாரண மாகமமாய்ந்
 துதியாநிலை வேறிலை வேறிலையென்
 றொளியாது மொழிந்தது மன்னணமே. (28)

கண்ணானதி லாதவன் வெள்ளிதையுங்
 காணானது மானவி ராட்டுருவோன்
 தண்ணாரித யாம்பர மன்றமதைத்
 தம்வாளித யாம்பர மன்றினையே
 உண்ணாடிந லோர்விழி தானடையா
 ரோர்போதுமெய் யாயறி யாரறிவாம்
 விண்ணாயக மாயவி ரெம்பெருமான்
 வீயாவரு ளாலதை யேயறியே.

(29)

**அண்டமிண்ட வடக்கஇரகசியமும், அதனையறிய
 நடேசனைத் தொழு வென்பதும்.**

இந்நேர்மையி லண்டமு ளேசிறுபின்
 டமுமேயத னுள்ளிறை யண்டமுமே
 எந்நாளிலு முண்டிவி ராசியநே
 ரேநீயறி தற்குந டேசனையென்
 மன்னாகிரு பாகர வானவனே
 மாதேவகு கேசப ராபரனே
 தன்னேரிலி யேயடி யார்நலனே
 தாதாவடி யென்றுதொ ழாய்தினமே.

(30)

**பொன்னம்பலத்தைப் புகலா நூலும்,
 விழையா ஏனையவு மின்னனவா மென்பது.**

கலிவிருத்தம்

இச்சவை யைக்குறி யாநூ லிழைநூல்
 மச்சுறு தண்டா மரைநூன் மயிர்நூல்
 நச்சுளர் நச்சி டுலண்டா டிடுநூல்
 பச்சிலை வாழைப் பலநூ லெனவாம்.

(31)

பொன்னவை யைப்புக ழாவாய் புழுவே
 துன்னுடல் சூர்விடு வாய்செய் திடாவாய்
 இந்நில மீதிழி வாய்வா யினராற்
 பன்னுபல் வாய்பழி வாய்வா யெனவாம்.

(32)

நிருத்தனை யுள்கிந னீர்சொரி யாக்கண்
 குருட்டழி கண்ணிழி கண்கோ மடியார்
 கருக்கணி டுக்கண் னுகிர்க்கண் மயிர்க்கண்
 பெருக்குநுங் கின்கண் பீலியின் கண்ணே.

(33)

தாண்டவ னைக்கரு தாதுள சிந்தை
மாண்டலின் மாடடை மந்தை யகந்தை
காண்டக மாவில் கறங்கு பிறந்தை
நீண்டுள நிந்தை யரந்தை யுடந்தை. (34)

**நடேசனை நீத்த நோன்பு முதலியன
பயன்படா வென்பது.**

அண்டமன் றாய வரும்பொதி யுள்ளும்
பிண்டமன் றாய பெரும்பொதி யுள்ளுங்
கண்டவர் துன்பு கடிந்துய வாடுஞ்
சண்டனை நீத்த தவங்களு முளவோ. (35)

கரிசறு நூற்பல கற்கினு மதுபோற்
றிரிபற வோது திடம்பெறி னுங்கார்
சொரியுறை போற்கவி சொல்லினும் வெந்நோய்
அரிகுக னைப்பர வாவிடி லவமே. (36)

பூவலஞ் செய்யினும் பூவுத கங்கொண்
டாவலொ டர்ச்சனை செய்யினு மசபா
மாவல மந்திர மோதினு மன்றார்
தேவனை யினிதெண் ணாமை யசிவமே. (37)

தூயந னீரிடைத் தோயினு மங்ஙன்
ஆயபஃ றான மளிப்பினு மார்வம்
ஏயுயர் விரத மிழைப்பினு ஞானா
காயம தைக்குறு காவிடில் வறிதே. (38)

இட்டி யனந்த மிழைக்கினும் பள்ளி
கட்டினு மானமில் கற்பம துண்டோர்
திட்டம தாய்மெய் திருத்தினு மோவா
நட்டனை யுள்ளு ணணாவிடில் வறிதே. (39)

மெய்யை வெறுத்து விரத்தி யடைந்து
கையை விரித்தொரு கட்டைய தென்ன
மையடர் கானி லிருப்பினு மன்றா
டையனை நாடி யுனாவிடி லவமே. (40)

உ

குஹப்ரஹ்மணே நம:

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரண்டாங் காண்டம்.

1. ஐயமறுத்தருளியல்.

(இனி, அந் நடேசனை யறிந்துய்ய மாற்றினை விளக்கி யருள்கவென
வேண்டிநிற்குஞ் சீடனுக்கு ஆசிரியர் கூறுவன கூறியருளல்.)

அறுசீர்க்கழி நெழுலடியாசிரிய விருத்தம்.

என்றறிஞ் னோதிடலு மேதமினன் மானச
னிதந்தர வுணர்ந்துசிதவான்
மன்றுழி நடம்புரி பரம்பொரு ளிருந்தநிலை
மாண்பினை யுணர்த்தினமைபோல்
நன்றறி விலங்குமரு ளாளவினி யந்நய
நடேசனை யறிந்துமதிபோற்
சென்றுவ ரல்போயொளி ரொழுங்கையருள் கென்னவது
செப்புமிறை செப்புமுடனாள். (1)

பாதகமொ ரைந்தையு நணாதுகுரு லிங்கமதி
பத்தருயர் பத்திதனினின்
நேதமுடை யேடணையொர் மூன்றொடுற வென்பது
மிகழ்ந்துபுற நீப்பையணவி
வாதைதரு நானெனும்வ லாணவமு மென்னதெனு
மாயையொடு நானலனெனும்
பேதமுள கன்மமு மடங்கவுனு முட்டுறவு
பேணிலருண் மன்றடையலாம். (2)

உட்டுறவு தத்துவ நிரோதனம தாமங்
னொடுங்குநிரை கண்டமனமாஞ்
சட்டகமில் வாயுவொ டதற்குரிய போதவெளி
தன்னையு மடக்குமுறைகேள்
நட்டவிறை நட்டமிடு மத்தியி னினைப்பையொரு
நாட்டமுடன் வைக்கிலவணின்
றெட்டியெழு மானச மெழாதயரு மவ்வுழி
யிருக்குமன விண்டெரியுமால். (3)

அந்தவி ணடங்கவெனி னன்கருளி னீமறை
யளாவங்ன முன்னையறிவாய்
இந்தவித மென்றுனறி விற்கறிவு செய்தவரு
ளென்பதையு மங்கணறிவாய்

சிந்தைசிறி துஞ்சலன மற்றபரை யோகது
 திளைக்குமதன் மேலதுவிடுத்
 துந்துநிலை யிற்கருணை யானபரை போகமஃ
 தொழிந்திடல் சுகாதீதமே.

(4)

அச்சுக வதீதநிலை யானது சிதம்பர
 சிதாகாச தெய்வமதையே
 மச்சறு வியோமமத னிற்பவன மொன்றீவது
 மானவொரு மைய்யிருமையும்
 மிச்சையு முரைக்கவிசை யர்வண மளாவிடுதல்
 வீடென விசைப்பர்முதியோர்
 நிச்சயம தாகவிது வேதமுட னாகம
 நிகழ்த்தமல வத்துவிதமே.

(5)

தகராலய தாரணையே சீரேட்டம்.

மூக்குநுதி நாபிநுதன் மத்திகள முச்சிவிழி
 மூலநிலை நாட்டிமனசை
 ஊக்கமொடு நிற்கவென வோதுமுறை மேலென
 வுரைப்பினு முனக்கிவணறை
 ஆக்கைநடு வாயுள மலர்த்தல சிதாகாச
 மானவிது முக்கியமெனாத்
 தூக்கியறி யோர்மனுட னானென்று சுட்டுநிலை
 தொக்கிலதை யன்றியிலையால்.

(6)

சொற்றதல முன்னுமன சிற்கிடன தாயரிய
 சுத்ததக ராலயமதாய்க்
 குற்றமறு சந்திநடை நட்டமலி காளிநடை
 கோடபு மகாநடையெனும்
 வெற்றிநட மூன்றையு மிழைத்தகுள னாடல்புரி
 மேதையவை யாயிலகலான்
 உற்றவொரு நாட்டமிட வத்தல முரித்தென
 வுரைத்தவுரை கட்டுரையரோ.

(7)

புலியூ ரின்னவீட னென்பது.

பூருநடு வைக்கொடு வரிச்சரணன் வந்தனைசெய்
 புலியூ ரெனப்படுமொரு
 பேருறு சிதம்பரம தென்றுசில ரேடுறுதி
 பேசுமது பாவனையினாற்

சீருடைய வத்தல மெனப்படுவ தன்றறை
 சிறந்தமறை சொற்றதிலைநாம்
 ஆரமுதன் வைகுமக மேபுலியி னூரென
 வதிர்க்குமறை சத்தியமரோ. (8)

ஆரணத்தினு மாகமத்தினு முள்ளமுடி பொன்றே யென்பது.

சிற்பர சிதாசாச முத்தியடை மார்க்கமொரு
 தீர்வையற வேபனுவல்கள்
 பற்பல விசைத்திடினு நற்பரன் விதித்தமறை
 பன்னுவண மாழையதனை
 ஒற்கமற நிற்குமொ ரகந்தையினை யாகம
 முரைத்தபடி போதமதனை
 அற்பமு மிலாதற வடக்கன்முடி வென்பதிலொ
 ரையமிலை யையமிலையே. (9)

**போதத்தினது குதயமு மொடுக்கமும் இருதயதாமரையின் கண்
 ணென்பதும், அஃதெங்ஙனு முள்ள சிதாசாச மென்பதும்.**

போதமல தாங்கார மென்றதெழ நின்றவொர்
 புலம்புருட னின்றதலமே
 ஆதலி னடங்குமிட னங்ஙன மலாதுபுற
 னாவதிலை யந்தவிதய
 சீதமல ரின்வெளி சிதம்பரம் தாயிடை
 சொலாவண நிறைந்தொளிர்ந்தலால்
 யாதொரு தலஞ்சொலினு மங்குமது வாகுமத
 னாலிதய மேநிலயமே. (10)

சீதம்பரத்தை யடைவா னுரிய வுபாய முணர்த்தல்.

எழுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

போதப் பொறிவெளி மறையிற் குகனுள
 பொதியைத் திரையிடு திரையேழும்
 நாதத் துடன்விடு மலகிர்த் தியநட
 நணுகா தருணட மதுமேவும்
 வாதப் படுபல சமயக் குழுவுளு
 மறையா வெறுவெளி பொதுவேபோற்
 கோதற் றுளவொரு கனகப் பொதிவெளி
 குறுகிற் பெருவெளி மயமேயாம். (11)

சுத்தப் பிரம புரத்திற் குகனொரு
 சொருபா கலமது வுளதாகச்
 சித்தத் துழைமு னினைத்துக் குருவுட
 நிகழும் படிமதி நனிபாவித்
 தத்தற் குரிய வெழுத்தைப் பரவியு
 ளலையா வணமனி யதன்மேலந்
 நித்தப் பெருவெளி பொற்சிற் பரவொளி
 நிகழுந் தரமென வவண் முன்னே. (12)

இந்நெறி, வீடயப் பிரியர்கட்கு மைவ தரீ தென்பது.

சலனப் படுநினை வொழிவிற் பரவெளி
 தனையுற் றிடுபர நினைவான
 துலைவற் றெழுமது தனையிற் றெனவரு
 ளுதவித் திறல்கொடு நனிகாணும்
 மலமற் றுளவரு ளையுமிற் றெனவுணர்
 மருவிப் பெருவெளி தனைமேவுஞ்
 சொலுமித் தகைநெறி விடயத் தலைவுறு
 துரிசர்க் கமைவது மரிதாமால். (13)

இன்னருளை யடைதற் கிருக்கின்ற மனமே சாலு மென்பது.

மனதிற் கரியது பிரமப் பொருளென
 மறைகூ றியதுர முளதேனும்
 நனவுற் றறிவிழி தனையுற் றறிநிலை
 நலனார் தெளிவுள விழியாடி
 தனையுற் றறியும தெனநற் றிருவரு
 டனையே பெறமன மதுசாலும்
 பினையப் பரநினை வதையுற் றருளொடு
 பிரிவற் றுளநிலை பெறலாமால். (14)

**உருவ மனம் இனையதற்குரீத்து;
 அருவ மனம் இனையதற்குரீத் தென்பது.**

விடயக் கறைமன முருவப் பொருளுணர்
 விழியைக் கொடுதெரி யுருவாகுங்
 கடமுற் றவிர்திரு வருவைக் கருதுதல்
 கடனக் கறைமன முளகாறும்
 அடைநற் பரமன முருவப் பொருளுண
 ரருளைக் கொடுதெரி யுருவாகும்
 அடமற் றொளிப்பெரு வெளியைக் கருதுத
 லறையப் பரமன வியல்பாமே. (15)

மனத்தின் றிறம்.

உருவந் தெரிமன முருவந் தொழுபல
 னுறவே யதுபர மனமாகுங்
 கருதிந் தமனசை யலதிந் தமனுல
 கதிலே யுரியவ ரெவராவர்
 மருளென் றிடுநசை தனிநின் றிடிலது
 வலியார் பகைதுனி களையீயும்
 அருளென் றிடுநசை தனிநின் றிடிலது
 வழியா நலமுழு வதுமீயும்.

(16)

மனமே சன்னமு மனமே மரணமு
 மனமே யுலகம் லதுமாகு
 மனமே யபலமு மனமே சபலமு
 மனமே மதியொடு விதியாகு
 மனமே சமலமு மனமே நிமலமு
 மனமே வளியொடு வெளியாகு
 மனமே சிறுமையு மனமே பெருமையு
 மனமே யிருமையு மொருமையுமே.

(17)

தகராலயத்தில் அந்தர் முகத்தில் உஞற்று தொழில்.

இருளின் றிறமற வருமந் திரகுரு
 வெனுமோர் நிருமல பதிதானே
 அருளென் றவுருவ முளவங் குகனென
 வனுமா னமதற முனரேநாங்
 கருதும் படிசொன நிலையின் புடையவர்
 கழலே யனவர தமுநாடுந்
 தெருளொன் றினைமுன மடைபின் சொனபடி
 திறமா கியநிலை பெறுவாயால்.

(18)

பகிர்முகத்தினும், அந்தர்முகத்தினும் உஞற்று தொழில்.

இனமும் பகிர்முக மதினுந் தெரியுரு
 வெதையுங் குருவடி வெனவே நீ
 மனனஞ் செயுரிய மனமொன் றியபினர்
 மதியின் புலமுறு சடரூப
 கனமென் பவைகளை யருவென் றுணர்வுறு
 கமனம் பணிநிறை விபுவாய
 உனரும் பெருவெளி யிதுவென் றுனியதி
 லுணையுங் கரையருண் மயமாவை.

(19)

**இவ்வதி கலபமான முத்திமார்க்கத்தை மானுடர்
பாவத்தான் வீட்டு வேறுமார்க்கத் தலைவா ரென்பது.**

ஒல்லைப் பசுவருள் புல்லற் குறுநெறி
யுகமீ தளவற வுளவேனும்
எல்லைக் கருவிக ளுள்ளுக் குளயர
விதுவே யதிகல பமதாகுஞ்
சொல்லற் கரியவொர் சொல்லைத் தருமொரு
சுகதே சிககர நெறிகாணிங்
கல்லற் படுபவர் தொல்லைக் கொடுமற
மதனால் வரைகுவ ரலைவாரால். (20)

**மூர்த்தி, தலம், தீர்த்த மென்னு மூன்றானும்
மோக்கமா மென்ற தெத்தன்மைத்து?
என்ற சீடனை, ஆசிரியர் நோக்கிக் கூறுவன கூறல்.**

கலிநிலைத்துறை.

என்று தேசிக னியம்பலு மேசகன் மனசன்
மன்று ஞானமின் றார்கதி யின்றென வழுத்திற்
சென்று நீர்படிந் தாலயந் தொழுவது சிவமென்
றன்று மாதவ ரதிர்த்ததெந் றறைகென வறைவான். (21)

ஆசி லாச்சிவ புண்ணிய வண்ணலி னாலோர்
மாசி லாச்சிவ ஞானமுண் டாமதை மண்மேல்
தாசர் பாலருண் மூர்த்தியுந் தீர்த்தமுந் தலமும்
ஈச னானையி லேதர வுள்ளன வென்றும். (22)

காமி யார்த்தமுட் கருதுநர்க் கவைசவர்க் காதி
பூமி மீதணை போகம துதவுமஞ் ஞான
பூமி நீங்குபு சிதம்பர சிவத்தினைப் புணரற்
கேமி குந்திழைப் பவர்க்கருட் குரவனை யீயும். (23)

அந்த வாரிய னளக்கரின் மானுட னாக
வந்து கூடினுங் கூடுவ னலதருண் மன்றுட்
குந்தி யாடிறை மானுட வடிவினைக் கொண்டே
பந்த மாயெதி ரெய்தினு மெய்துமிப் பாரில். (24)

போக பூமிக ளாந்துறக் கங்களின் போகந்
தேக நேர வழிந்தெழு தன்மையைச் சிவனும
ஏக நாயக னொடுவதிந் திடுநய னிறவா
தாக லாலதற் குரியமெய்ஞ் ஞானமே யதிகம். (25)

மூர்த்தி யாதியொர் மூன்றினு மாயநல் வினையாற்
சாத்தி ரஞ்சொன சாயுச்சு மேதெனிற் றனையில்
காத்தி ரங்களி லம்முறை யிழைத்துள கதழ்வால்
நீத்த வாரிய னினிக்கிடைப் பானெனு நிலையாம். (26)

அபர ஞானம தாகுமம் மூவகை யாலே
அபர மாம்புத மோக்கம தொருதிற் மாசான்
அபய மாயருள் புரிபர ஞானம தாலே
உபயந் தீர்பர மோக்கம தொருதிற் முணரே. (27)

சரியைக் காடிறை மூர்த்தியிற் றான்மறைந் தருளுங்
கிரியைக் கிந்தன மதனத்தின் பொறியெனக் கிளரும்
உரிய யோகினுக் காக்கறந் திடுதக வுறமும்
அரிய ஞானமென் பதற்குமுன் வற்சல மெனவாம். (28)

தாச மார்க்கமும் புத்திர மார்க்கமுஞ் சகமும்
பாசத் தாற்பினும் பிறந்திடு பதமுத்திக் குரிய
பாச நீத்தசன் மார்க்கமிப் படிமிசைப் பிறவா
தீச னோடணை பரமுத்தி யென்பதற் குரித்தால். (29)

மொழிந்த மூர்த்தியொ டாமொரு மூன்றினுங் கலுடங்
கழிந்து போமத னாற்கதி யாமெனக் கழறின்
கழிந்த தங்ஙனங் காரியங் காரணங் கழியா
தழிந்து தோன்றொரு மதிபொரு மெனவறி வாயால். (30)

**ஞானமின்றிச் சனைரகிதம் மில்லையாகலின்
ஞானமே பெரி தென்பது.**

எண்சீர்க்கழி நெடிலமுடாசரிய விருத்தம்.

அக்கா ரியநந் திடவே யவணா
ரஞர்போ மறுமவீழ் கதிவா தையுறுஞ்
சொக்கார் பவனம் பவகா ரணமென்
றுரிசென் பதுநின் றுறுசன் மவுடல்
புக்கா டிடவே புரியும் புரியாப்
புலமே யருண்ஞா னமதர்ப் பதனாற்
பிக்கே துமிலா விபுவா மறிவே
பெரிதென் றறிவாய் பிழையொன் றிலியே. (31)

பஞ்ச மாபாதக வீபரம்.

எனலும் பொறைசேர் மனசன் பெருவாழ்
 விறையே முனரே சொனமா பவமைந்
 தெனையென் றிடலும் பெருமா னருள்வா
 னிகழ்பொய் கொலைகா மநறை களவென்
 பனவென் றறிபொய் பகரிற் பலநாள்
 பணிவந் துளமா தவமுந் தொலையும்
 இனன்மைந் தனின்வெஞ் சினமுங் குவவா
 யெழுமில் வுலகும் பழிகு றுமரோ. (32)

கொலையென் பதுகே ஞடலென் றசடங்
 கொளுமா வியினங் களிலே யெதையுந்
 தொலையும் படிசெய் வதுதா னிதுசெய்
 சுகுர்தங் களெனும் விறகோ திகளை
 உலையும் படிசெய் கனலா மழல்வா
 யுறுதுன் பமதா முணவென் றுயிர்கொல்
 புலையன் புலையுண் பவனுஞ் சொனவா
 புகுவார் நரகம் புதரா யினுமே. (33)

காமம் பரதா ரசையோ கமிதன்
 கலுடம் பெரிதிற் பெரிதீ தறவோர்
 தாமுந் தடுமா றிடவுண் ணுழையுந்
 தரமே யுளதும் மகிமா லுடையார்
 ஈமம் புகினுந் தொடர்பீ ளுளதா
 மிகலும் பர்துரும் பெனவே மெலிதற்
 கேமந் திரமொன் றிடும்வெல் லுநரை
 யிறையோ னெனவே தொழல்சா லுமரோ. (34)

இதுபொன் றிடிண்மற் றெவையுங் கழியு
 மிதுநின் றிடிண்மற் றெவையுங் குமுமும்
 மதுரந் தரல்போ னிரயந் தருமோர்
 மனுடன் புடைவெண் ணெயிலா சிபுகும்
 விதமென் னநுழைந் திடுமைம் புலனும்
 விலகா வினைசெய் தரசா யுலவும்
 மதிதங் கியுளா ரிதைவென் றுயவே
 மதியஞ் சுகசத் துவலு ணுகர்வார். (35)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

நறாவென்னுங் கள்ளருந்த னலங்குலமு
நனியழித்து நரகு நல்கும்
பெறாவின்னல் பெறப்பினரும் பொறியிகந்த
பேயாகிப் பிதற்றச் செய்யும்
மறாதித்தை யுளர்கலைதேர் பண்டிதரா
யற்புதராய் வயங்கி னானும்
உறார்முத்தி மேதையுளா ரிவர்வதன
மதைச்சிறிது முற்று நோக்கார். (36)

களவெனுமோர் வன்சனிதான் பற்றுமெனிற்
சோதிடநூல் கழறு கின்ற
அளவையொரு பதினைந்திற் பாதியல்ல
வனந்தமாண் டங்கு மிங்குஞ்
சுளகிலுழ றானியம்போ லுழன்றலையத்
துனிதந்து சுகமொன் றில்லாத்
தளர்வுடையர் தமக்குமக வாயுதிக்க
வேவிதிக்குந் தரணி மீதே (37)

**மாபாதக மைந்தனுள், காமம் பொய் யென்னுமிரண்டுமே
பெரு வலியுள்ளன வென்பது.**

சொற்றவைந்து பாவமுமெப் பாதகத்துந்
தலையாகுஞ் சொனவோ ரைந்திற்
சிற்றளவில் காமம்பொய் யென்னுமிரண்
டும்பெரிய செகமாய் நிற்கும்
பெற்றிதனை யீண்டறிதி யிவை நீங்கின்
மறைவில்லை பிழையு மில்லை
நற்றவமுஞ் சித்திக்கு ஞானநெறி
கைகூடு நலன்மிக் குள்ளாய். (38)

**உபதேசக் கிரமமாகக் குகேச வழிபாடவாய சீடனுக்கு
ஆசிரியர், மேலுங் கூறுவன கூறல்.**

என்றறிஞ னாங்குரவ னோதிடலுந்
தெளிதோர்ந்த மனச னெந்தாய்
உன்றகவிற் றகரவித்தை முதலாய்
சரதமெலா மொருங்கே யோர்ந்தேன்
மன்றினடம் புரிகுகனை நான்வழிபா
டதுசெய்யு மார்க்க மென்ப
தொன்றையினி யருள்கெனலு மவ்வறிஞ
னுள்ளுவந்தீ துணர்த்த லுற்றான். (39)

ஆவீடை யீலிங்க வுண்மை.

அக்குகனன் னட்ட நிகழ் ஞானவெளி
 யலர்தானே யருளென் றோதுஞ்
 சக்கரவட் டாகார பீடமெனு
 மாவிடையாத் தயங்கா நிற்குஞ்
 சொக்கமுள்ள சிதாகாச மேகோளா
 காரலிங்க சொரூப மாகி
 எக்கணுமே நிறைந்ததனி னிற்குமிது
 வேசைவ லிங்க மாதோ. (40)

கலிவிருத்தம்.

இந்த லிங்கம தெம்பெரு மான்குடர்
 சொந்த லிங்கஞ் சுயஞ்சவி லிங்கமா
 பந்தம் வீட்டு பராபர லிங்க நீ
 சிந்தை செய்யுஞ் சிதம்பர லிங்கமே. (41)

ஆதி யாமு னனாதி யி னுள்ளவிச்
 சோதி லிங்க சுயம்புவிண் ணாந்தொழுங்
 கோதி னன்னர்க் குகேச னவன்பெயர்
 ஓதி லோஞ்சுப்ர மண்யமென் றோங்குமே. (42)

கப்பிரமணிய நாமார்த்தம்.

‘சு’வ்வெ னும்பறை சுத்தவின் பாகுமோர்
 அவ்வி யத்தவிண் ணாம்பிர மத்தினின்
 ரெவ்வ மின்றொளிர் கின்றமின் னேணியம்
 ஒவ்வுங் கீர்குப்ர மண்யமென் றோர்தியால். (43)

புத்திரப் பெயர்.

அத்து வாவெனு மாறையு நீத்தவோர்
 சுத்த வத்துவிற் றோன்றலி னாலதைப்
 புத்தி ரப்பெயர் பூண்ட பிரானெணாப்
 பத்தர் யாரும் பழிச்சிடு வாரரோ. (44)

இன்ன வாமிளி ரும்பொருட் கேயினும்
 பன்னு வார்முரு கன்சிவ பாலனென்
 ரென்னை யாளவ னேண்வலி யின்விறல்
 மின்னும் பெற்றி விளக்குங் குமாரப்பேர். (45)

குமார நாமார்த்தம்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

குவ்வெனுங் குற்சிதம் மாமலங்
கொன்றாள் செய்பவன் மாரனென்
றொவ்விடு மர்த்தம தாமவை
யெர்ன்று நுவற்சி குமாரனென்
றுவ்வுளர் நாவி லெழும்பவே
யுள்ளது சந்தத நன்னிலைப்
பவ்வமெ னுங்கும ராவெனப்
பன்னுநர் பாசறை பாறுமே. (46)

**சச்சிதானந்த மென்னும் பதத்திலுள்ள சத்து, சித்து, ஆனந்த மென்னு
மூன்றிலக்கணமுஞ் ஆனந்தமென்று சிவம், சத்தி, சுப்பிரமணிய மென்பது.**

பொருளுள சத்து நிரந்தரம்
பொருவறு மத்தை யணைந்தவிர்
அருளுறு சித்து நிரம்பிடு
மதிக மதர்ப்பெனு மின்பமும்
ஒருமுக முற்றசொ லின்கண்முன்
னுளது சிவப்பொரு ணள்ளது
திருவுறு சத்திந லந்தரந்
திகழ்வது சுப்பிர மண்யமே. (47)

**ஆனந்தம் பிரம மென்ற சுருதியின்படி அது,
சுப்பிரமணிய மென்பது.**

பூரண சுகவதி யின்பமே
பூரண பிரமம தேயென
ஆரண நுவல்வண மின்சுக
மாமொரு முருகிறை யென்றுணர்
காரண முதல்வன வன்முது
சுபாவ மிலைமறை காயெனே
தாரண திரிவித மென்பன
சாரடி நடுமுடி போலுள. (48)

**சச்சிதானந்த தத்துவம் பகுக்கப்படாதது., ஆனந்தப்பிரமமே
சுவானுபூதிப்பொரு ளென்பது.**

மூவகை யென்று மொழிந்தவை
மூடக லங்கன நீளமென்

றாவது றழ்ந்து பிறங்கிடு
 மாகலி னொன்றென நின்றிடும்
 கூவிய மைந்த னகந்தைவெல்
 கூட லெனுஞ்சுக வாய்வரும்
 ஏவமி லின்ப வரும்பொரு
 ளீதல தொன்றிலை யென்றுணர். (49)

**மறைந்து நிறைந்த பொருள் சீவம்;
 கவானுயூதிப் பொருள் குமார னென்பது.**

யாதொரு சீவ னரும்பர
 ஞானமி லாம லிருஞ்சுக
 ஆதர மாயையி னின்றகா
 னாடவொ ணாவுண் மறைந்துள
 தேதகை யார்சிவ மென்பதி
 யாதொரு சீவ னறிந்தகால்
 கோதற வேநனி கண்டவின்
 கொள்கும ரேசுர னென்றுணர். (50)

**ஞானிகளுட் சீதாகாச முருகனைத் தரிசியாதாரிலர்;
 அவனை யடைதலே முத்தி யென்பது.**

எழுசீர்க்கழி நெடிலமுடயாசரிய விருத்தம்.

சருவ பூரண சிதம்ப ரத்திலருள்
 சால்கு கேசனெனு முருகனைக்
 கருதி யேதரிசி யாத மெய்யறிவர்
 கால மூன்றுமுள ரோவிலர்
 அருவ முஞ்சொலவொ ணாவ தீதபர
 மாய சங்கவிரி வாயவிர்
 முருக னோடணவி யுய்வ தேபரம
 முத்தி யென்றவொரு சித்தியே. (51)

அம் முத்தியினையே பலதிற வைக்கியமாக விளம்பல்.

ஆகம் வாக்குமன மென்னு மூன்றுமசை
 யாச்சு வானுபவ வத்துவாம்
 ஏக வேமதக ரால யக்குகனை
 யெய்து முத்தியினை யேசிவ
 போக வைக்கிய மிலிங்க மென்றவொரு
 பொருளி லைக்கிய மகோசுர
 மாக வைக்கிய மயான சோதியெனும்
 வாளி லைக்கிய மெனாவுணர். (52)

இங்குரைக்கப்பட்டது தகராகாச நாயகமான குகப்பிரமத்தினது
நிட்கள நிலையே; இனிச் சகளநிலை சாற்றுது மென்பது.

பசுவை மந்தமது பண்ணு நான்மமதை
பல்கு தத்துவ மனைத்தையும்
அசல ஞானவெரி யாலெ ரிக்கும்வன
மாம்ப ரம்பர சிதம்பர
பசுப திப்பெய ரிலங்கு ஞானசுக
பானு வாங்குகு*பரத்தினோர்
சுசிசி றந்தநிலை யீண்ட திர்த்ததறி
சொல்லு துஞ்சுகள நிலையையே. (53)

முருகனது சகளநிலை.

சிட்டி யாதிவினை யைந்து ஞற்றுமருள்
சேர்செம் மாமுகமொ ரைந்துடன்
தட்டின் ஞானசிவ சத்தி யும்மினிது
சார வாறுமுக வருவமாய்
மட்டி லிந்த்ரதிசை யாதி நான்குமொளி
மன்னு மம்பரமு மதமுமாச்
சுட்டு மாறுதிசை நோக்க மாகிநிமிர்
துய்ய னேமுருக மெய்யனே. (54)

நறிய பூகயிலை யரிய மேருகயி
லாய மன்னுபிர மாண்டமா
பொறிக ளுக்குபரி யாய மாபுனித
வப்பி ராகிருத கயிலைமேல்
நெறிசெ யுஞ்சிவ சதாசி வற்கறிவி
னேர்மை சொற்றவனும் வாமையை
மறைவி லாதவொரு வதன மாயணவி
வந்த தைவதமு முருகனே. (55)

அறுசீர்க்கழி நெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதனனா.

இருநில மிசைநல மகிழ்வுறு மனையற
மெனுமொரு நெறிநிமிர்வான்
முருகுறு கிரியையின் மகள்குற மகள்வல
முதனனி யமரவுமே

பொருபுலன் விலகிமெ யறிவுட னடியவர்
புகுமரு ணெறி நிமிர்வான்
அருளுடை யறிவெனு மொருசுர மகளிட
னமரவு மவனுளனால்.

(56)

ஈற்றுச்சீர் தனதனன.

திரிகுண முதலென வுளவொரு பிரகிரு,
திமுருக னிவர் நவிரம்
பரிவுறு திருவரு ளறிவயி லெனுமொரு
படையவ னுடையகுணம்
பெரியக ருணைநிறை வவனொரு பெயரறு
பிரணவ மனுநுவலின்
கரிசறு பொறிவிரி யறிவுட னொருசிவ
கதிவரு மெனவுமுணர்.

(57)

**கீடனது வேண்டுகோளங்கீகரித்த வாசிரியர்
அவற் கனுக்கீரகித் தருளல்.**

அறுசீர்க்கழி நெடிலமுடயாசிரிய விருத்தம்.

தனதன தந்தன தனதன தந்தன
தனதன தந்தனனா.

சொலிய பரம்பர னருளுற முன்சொன
துகளில்வ ரம்படைவே
செலவவன் மந்திர மருளின மன்பொடு
திரிபற நின்றளியால்
நலதுதி வந்தனை புரியமை யந்தல
நசையற வெங்கணுமாய்
நிலவுசி தம்பர மதையடை யென்றிறை
நிசவுரை தந்தனனே.

(58)

ஐயமறுத் தருளியல் முற்றிற்று.

2. தோத்திர வியல்.

கீடன் செய் தோத்திரமும், பிரார்த்தனையும்.

தந்தன தந்தன தந்தன தந்தன,
தந்தன தந்தனனா.

நன்றென மைந்தனு வந்துப ரிந்தர
நந்தன கந்தகுகா
மன்றமி குங்குழ லஞ்சுர குஞ்சுர
மங்கைம ணந்தமனா

என்றன ரும்பர சங்கர புங்கவ
 வெங்குநி றைந்தவணா
 இன்றென ரந்தையொ டிங்குவ ணம்புரி
 யென்றுப ணிந்தனனே. (59)

தானன தானன தானன தானன, தானதானா.

மாபல தேவர்க டேவம னோலய
 வாழ்வுடை யார்முதல்வா
 நீபந றாவணி மார்பவ னாரத
 நீதிப ராகுமரா
 பாபவி நாசந டேசகு தேசர
 பாலவி லோசனமா
 தாபமு னேனுனை யேகதி யாயடை
 சார்புள னாளுதியால். (60)

தானை தானா தானை தானா தனதானா

சேலன கோவார் வேலன தோளார் சிவைசேயா
 மாலன மாலா ரோதிமொய் கானார் மகனேயா
 மூலப ரேசா சீலந டேசா முருகாமா
 சாலவி னோதா வாளுடை யாய்தா டரவாவா! (61)

குரச மாரா வாரக ராவார் சுகராயா
 நாரக ரேசா வீரகு மாரா நடராயா
 ஈரவி ராமா மாமயி லாவே சிடரேறாத்
 தாரவி சாகா காநனி காவா சகமீதே. (62)

தானா தானா தானா தானா தனதானா.

பீடார் நால்வே தாதீ தாசோ பிதசோதீ
 தாடா தாடா தாதா வேயா னெனவாடார்
 கூடா வாழ்வா வாடா நாடா குகதேவா
 ஏடா வாடா வீடவோநா மெனவாடே. (63)

கலி விருத்தம்.

நாதநி லைக்குயர் வுளக ணலங்கிளர்மெய்ப்
 போதவெ ளிக்குண லசைவு பொருந்தவிடு
 பாதமெ னக்கருண் முனிவர் பணிந்தறியென்
 பேதம றுத்திட வுரிய பெருங்குகனே. (64)

உயிரொடு சித்துந லுடலு மொருங்குறநின்
 றயர்பர நிட்டையி லொளிரு மரும்பொருளே
 செயிரறு சிற்கக னமது திருந்து நடங்
 கயமுற நித்தலு மிடுகு கவந்தருளே. (65)

தேனினு மின்புறு மினிமை சிறந்திடவென்
பானிகழ் கின்றபல் பனிகள் பறந்தறநின்
கோணுனுள் வந்தன னெனுரை குயின்றருள்செய்
ஞானந டம்புரி குகவெ னலம்பரமே. (66)

மூடம லங்கெட வறிவு முதிர்ந்திடவென்
னோடணை யன்பர்க ணெறியை யுவந்தருளுஞ்
சேடுய ரென்கு தகர சிதம்பரமாம்
வீடெனு மம்பெரு வெளியில் விளங்குகொளியே. (67)

தோத்திரவியன் நிறைவு.

முடிபியல்.

கீடன் கவானுபூதி யடைதல்.

எண்சீர்க்கழி நெடுவழியாசிரிய விருத்தம்.

இனவாறுண் ணனிதூண்ட மனச னன்றா
யிறைஞ்சிடலுந் திருவருளாற் சலன மில்லா
மனவடக்க மதுகூடிக் குகனைக் காணா
மகிழ்வெய்தி மனசெனெனும் பெயர்போ யாணர்க்
கனவறிஞ் னாய்த்தனொரு குருவைக் கண்டான்
களிகூர்ந்து தகரால யத்தைக் கண்ட
எனதரிய வன்பவென்னோ டிருத்தி யென்னா
விறையவனு மாங்கனைத்தின் பெய்தி னானே. (68)

வாழ்த்து.

அறுசீர்க்கழி நெடுவழியாசிரிய விருத்தம்.

அருமறை யொடுக்க மாகி யாகமத் தீற தாகி
நிருமல சரத மாகி நித்தியா னந்த மாகிப்
பெருவெளி மயமா யுள்ளுட் பிறங்குமி ரகசி யத்தைக்
கருதுநர்க் கருளு மந்தக் கடவுளெந் நாளும் வாழ்க. (69)

தையலர், சதுர்த்தர், நீசர், தாபதர், சுரரே னோருள்
வைதிக சைவ ஞான மார்க்கநன் னிலைவ ழாது,
கைதவங் கடந்து நிற்குங் கனகமன் றடியர் வாழ்க
மெய்புக லிந்த நூலை விரித்தவர் கேட்டோர் வாழ்க! (70)

ஸுபாஹ்மண்யோம், ஸுபரஹ்மண்யோம், ஸுபரஹ்மண்யோம்.

முடிபியல் முற்றிற்று.

(இரண்டாங்காண்ட முற்றிற்று)

உ

திருச்சிற்றம்பலம்!

தகராலய ரகசியயியல்.

தகராலய ரகசிய மூலம்;

சதானந்த சாகரம் - உரை. - ஓர் உணர்வு.

பாயிரம்.

முன்னோன்துதி.

பூவார்செஞ் சென்னியுடைப் புங்கவருந் தாபதரும்
 புகழ்ந்து போற்றுந்
 தேவாகி யடியவருக் கனுதினமு மருள் கூர்ந்து
 சிறுகொன் றில்லா
 மாவாழ்வு நல்குகுக் பெருமானுக் கொருதுணையா
 வளர்முன் னோனை
 நாவார வேவாழ்த்தி யிந்நூனன் முடிவுறுவா
 நயந்து கொள்வாம்.

(1)

பூவார் செஞ் சென்னியுடைய புங்கவரும் தாபதரும்
 புகழ்ந்து போற்றும்
 தேவாகி அடியவருக்கு அனுதினமும் அருள் கூர்ந்து
 சிறுகுதல் ஒன்றில்லாத
 மாவாழ்வு நல்கும் குகப் பெருமானுக்கு ஒரு துணையாய்
 வளர் முன்னோனை
 நாவார வாழ்த்தி இந்நூல் நன் முடிவுறுவா
 நயந்துகொள்வோம்.

பூக்களால் அமைக்கப்பட்ட மாலைகளை அணிந்துள்ள சிறந்த
 திருமுடிகளையுடைய வானோரும், தவத்தோரும், தங்கள் செயல்கள்

(சென்னி - தலை உச்சி. புங்கவர் - தேவர்கள். தாபதர் - தவம் செய்பவர். தே-கடவுள்.
 சிறுகு - குறைவு).

இனிது நிறைவடையும் வண்ணம் போற்றி வணங்குகிற கடவுளாகி, பிற அடியவர்களுக்கும் தினந்தோறும் அருளைப் பெருக்கிக் குறைவில்லாச் சிறந்த வாழ்வை அளிக்கின்ற குகன் என்று சொல்லப்பெறுகின்ற முருகப் பெருமானின் ஒப்பற்ற துணையாய் விளங்கியுள்ள முன்னோனாகிய விநாயகப் பெருமானை, தொடங்கப்பெற்ற இந்நூல் இனிதே நிறைவடைய; வாயார வாழ்த்தி; நமக்கு நல்ல துணையாக, விரும்பி அடைவோமாக!

(நூல் - எல்லையற்ற இன்பமுடைய வீடு பேறு அடைவதற்குரிய சாதனமான தகராலய ரகசியத்தைத் தெரிவிக்கும் நோக்கத்தால் எடுத்துக்கொண்ட நூல்).

அறுமுகச் சிவபெருமான் துதி.

ஏம நாயக னேர்மறை நாயகன்
சேம நாயகன் றேவர்க ணாயகன்
ஆமெந் நாயக னாறு முகச்சிவன்
பூம லர்ச்சரண் போற்றிப் பழிச்சுவாம்.

(2)

ஏமநாயகன் ஏர்மறை நாயகன்
சேம நாயகன் தேவர்கள் நாயகன்
ஆம் எம் நாயகன் ஆறுமுகச் சிவன்
பூமலர்ச் சரண் போற்றிப் பழிச்சுவாம்.

உயிர்களைக் காக்கும் தலைவனும், ஒப்பற்ற அழகை உடையவனும் வேதங்களைக் கூறியவனுமான தலைவன்; இன்பமளிப்பவன்; தேவர்களின் தலைவனுமான ஆறுமுகச் சிவனே எமக்கும் தலைவன் ஆம். அத்தகைய ஆறுமுகப் பெருமானின் தாமரை மலர் போன்ற பாதத் திருவடிகளைப் போற்றித் துதிப்போமாக!

ஆறுமுகனே சிவன்; சிவனே ஆறுமுகன் என்பதால் மறைநாயகன் என்பது முருகனுக்கும் பொருத்தமுடையதாகும்.
கந்தபுராணம் முருகனைப்பற்றிக் கூறும்போது -

“ மாலயன் தனக்கும் ஏனை வானவர் தமக்கும் யார்க்கும்
மூலகாரணமாய் நின்ற மூர்த்தி இம்மூர்த்தியன்றோ? என்கிறது..

(ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம்
என்னும் ஐந்து முகங்களையுடைய சிவபெருமானுக்கு அதோமுகம்
என்னும் ஆறாவது முகம் ஒன்று இரகசியமாக உளதாகலின் சிவனும்
ஆறுமுகனே. இரகசிய முகம் விளங்கி நிற்கும் தன்மையால் குகன் குமார
சிவன் எனப்பட்டான். அவ்வதோ முகம் சிவசக்தி முகம் எனவும்
கருதப்படுகிறது. (அதம் - கீழ், ஈசானம் - மேல், சத்தியோ சாதம் - மேற்கு,
வாமதேவம் - வடக்கு, அகோரம் - தெற்கு, தற்புருடம் - கிழக்கு).

தள்ளற் பாலது சாதி விகற்பமே
எள்ளற் பால தெய்யாமையர் செய்கையே
உள்ளற் பால துறங்குமொ ரின்புநாங்
கொள்ளற் பாலது கொள்குகன் பாதமே.

(3)

தள்ளற் பாலது சாதி விகற்பமே
எள்ளற் பாலது எய்யாமையர் செய்கையே
உள்ளற் பாலது உறங்குமோர் இன்பம் - நாம்
கொள்ளற் பாலது கொள்குகன் பாதமே.

வெறுத்து ஒழிக்கத்தக்கது சாதி வேறுபாடு;
அறிவிலாதவர்கள் செய்கையே இகழ்த் தக்கது;
விருப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்வது உறங்கும் (சிவயோக நித்திரை) இன்பம்;
விடாமல் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது அடியவர்களை
ஆட்கொள்ளும் குகனுடைய சிறந்த திருவடிகளேயாம்.

சாதி வேறுபாடு - பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்பன,
குகன் - தகர குகையில் இருப்பவன்; இரகசியப் பொருளானவன்.

(ஏமம் - காவல் / ஏர்மறை நாயகன் - ஒப்பற்ற அழகுடைய, நால்வகை வேதங்களைக்
கூறியருளிய தலைவன், பழிச்சுவாம் - துதிப்போம்.) சேமம் - இன்பம்.

(விகற்பம் - வேற்றுமை. எள்ளல் - இகழ்தல். எய்யாமையர் - அறிவிலார். இன்பு - இன்பம்.
உறக்கம் - சிவயோக நித்திரை).

(தகராலய ரகசியம் கேட்டலும்; அறிதலும்; பக்குவம் உடைய எவருக்கும் (சாதிவேறுபாடின்றி) உரியது என்பது விளக்கம்).

நம் கருவி கரணங்கள், தொழிற்படும் நிலையிலிருந்து தொழிற்படாமல் ஒடுங்கும் நிலைவரை ஐந்து நிலைகள் உள்ளன. அது அவத்தை என சைவ சித்தாந்தம் கூறுகிறது. அவை சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, தூரியம், தூரியாதீதம் என்பன. இவற்றில் மூன்றாவது நிலையே சுழுத்தி எனப்படும் உறக்கநிலை. இந்நிலையில் சித்தம், பிராணன், புருடன் என்னும் மூன்று கருவிகளே தொழிற்படும். இந்நிலையை உள்ளற்பாலது. உறங்குமோர் இன்பம் எனக்குறிப்பிடப்பெறுவது ஆணவ இருள் வயப்படாது அருள்வயப்பட்டு நிற்கும் சிவயோக நித்திரை நிலையையாம்.

ஸ்ரீ அருணகிரிநாத சுவாமிகள் துதி.

அருவமொரு நான்காகி யுருவமொரு
நான்காகி யறையி ரண்டும்
மருவியுள வருவருவ மொன்றாகி
முத்திறமும் வழுத்த வொண்ணாப்
பெருவெளிக்கு மப்பாலா யுள்ளபொரு
ளீதெனவே பெரிதுஞ் சேயோன்
ஒருவனையே புகழ்ந்தவரு ளருணகிரி
சேவடிப்போ துளத்துள் வைப்பாம். (4)

அருவமொரு நான்காகி உருவமொரு
நான்காகி அவையிரண்டும்
மருவியுள்ள உருவருவம் ஒன்றாகி
முத்திறமும் வழுத்த ஒண்ணாப்
பெருவெளிக்கும் அப்பாலாய் உள்ள பொருள்
இது எனவே பெரிதும் சேயோன்
ஒருவனையே புகழ்ந்த அருள் அருணகிரி
சேவடிப் போது உள்ளத்துள் வைப்பாம்.

சிவம், சக்தி, நாதம், விந்து என்னும் அருவத்திருமேனி (இலயம்) நான்காகியும், உருவத்திருமேனி மகேசுவரன், உருத்திரன், திருமால்,

பிரமன், (அதிகாரம்) என்னும் நான்காகியும், சொல்லப்பெறும் இவ்விருதிறமும் பொருந்தியுள்ள அருஉருவம் (போகம்) ஆகிய சதாசிவத் திருமேனி ஒன்றாகியும், தடத்த இலக்கணத்துள் உள்ள இம்மூன்று வகையினுள் ஒன்றாய் வைத்துத் துதிக்க இயலாத; பரவெளிக்கும் (சொருப இலக்கணத்தால்) அப்பாற்பட்டு விளங்குவதாக உள்ள பரம்பொருள் இதுவே—எனக் குகக் கடவுள் ஒருவனையே புகழ்ந்து பாடி; அவனருள் பெற்ற அருணகிரிநாதரின் (திருப்புகழ்பாடியவர்) சிறந்த அழகு மலர் திருப்பாதங்களை உள்ளடுத்துள் வைத்துப் போற்றுவாம்.

“எவன் பிரமத்தை அறிகின்றனனோ அவன் பிரமமே யாகின்றான்” –

என்பதன்படி, குகப் பிரமத்தின் அருளால் சர்வஞ்ஞத்துவம், சுவப்பிரகாசத்துவம், வியாபகத்துவம் முதலிய திவ்விய குணங்களை அடைந்த பெருந்தகையினையும் குகப் பிரமம் என வணங்கும் இயல்பினர் ஆகலின் அருணகிரிநாதருக்கு வணக்கம் கூறப்பெற்றுள்ளது. ஸ்ரீமத் சுவாமிகள் அருணகிரிப் பெருமானை ஞான குருவாகவும் ஏற்றுக் கொண்டவர்.

பரவெளி – பெருவெளி (இலயம், அதிகாரம், போகம் மூன்றுக்கும் இடமாய் நிற்பது)

நரலின் பெயர்.

அகமானதை யடுநல வகநபமாம்
பகவானொடு பரம்விரி பகர்வரிதாந்
தகராலய ரகசியந் தனை நுவலீ
துகமீதந்தப் பெயருட னுலவுமரோ.

(5)

இலயம் - எல்லாம் ஒடுங்குவதற்காகிய இடம். தடத்த இலக்கணம் - பொது இயல்பு (உயிர்களுடன் ஒன்றாயும், வேறாயும் உடனாயும் நிற்கும் இயல்பு). போகம் - இன்பம். போது - மலர்.

சர்வஞ்ஞத்துவம் - முற்றுணர்தல், சுவப்பிரகாசம் - தூய உடம்பினன், வியாபகத்துவம் - கருணை நிறைவு.

அகமானதை அடுநல அகநபம் ஆம்
பகவானொடு பரம்விரி பகர்வதரிதாம்
தகராலய ரகசியந் தனை நுவல் ஈது
உகமீது அந்தப் பெயருடன் உலவும் அரோ.

‘நான்’ என்னும் அகங்காரத்தை அழிக்கும் நலம் வாய்ந்த, இதயத் தாமரையில் எழுந்தருளுகின்ற சிதாசாசமாகிய பகவான் குகக் கடவுளோடு முன்னர் விரித்துக் கூறப்பட்ட சொல்லற்கரிய தகராலய ரகசியப் பொருளைக் கூறும் இந்நூலானது, தகராலய ரகசியம் என்னும் அப்பெயரோடு இவ்வுலகில் உலவும். (தகராலய ரகசியம் - பிண்டத்தும் அண்டத்தும் உள்ள தகராலயங்களின் (சபை) உண்மைகள்; அவற்றுள் விளங்கும் ஆகாசங்களின் இயல்புகள்; ஆகியவையே அந்த ரகசியமாகும்).

அவையடக்கம்.

தேவர் காதையைப் பாடியத் தேவரைக் கடுப்ப
மேவு வேடமிட் டாடுந் ராட்டையும் விரும்பிப்
பூவி னன்கென மதிப்பது போலித னையுமேன்
பாவ லோருமுள் ளுவந்துகொள் வார்பழி பகரார். (6)

தேவர் காதையைப் பாடி அத்தேவரைக் கடுப்ப
மேவு வேடமிட்டு ஆடுநர் ஆட்டையும் விரும்பிப்
பூவில் நன்கென மதிப்பது போல் இதனையும் மேல்
பாவலோரும் உள் உவந்து கொள்வார்; பழி பகரார்.

தேவர்களுடைய சரித்திரத்தைப் பாடலாகப் பாடிக்கொண்டு,
அத்தேவர்களைப் போன்று பொருத்தமான வேடம் கொண்டு,

அகம் - நான் என்னும் அகந்தை
அடு - அழிக்கும்
அகநபம் - உள் ஆகாசம்
பரம் - முன்
உகம் - உலகம்
நுவல் - சொல்லும் -
தகராலயம் - அம்பலம் - சபை - வெளி
ஆகாசம் - வெளி

அண்டம் - ஆகாயம் முதலிய ஐம்பெரும்
பூதங்களை, கோள்களை
(முட்டைவடிவம்) உள் அடக்கிய வெளி
பிண்டம் - உடம்பு, கடுப்ப - ஒப்ப
ஆட்டையும் - கூத்தையும்
பூவி - புவி (ஆகுபெயராயிற்று.)
என்பதன் ஆதி நீளல்.

நடிப்பவர்களின் கூத்தையும் விரும்பி, இவ் உலகத்தவர் 'நன்று' எனப் பாராட்டுவது போல் இந்நூலையும், புலவர்களும் மகிழ்ந்து ஏற்றுக்கொள்வர்; அல்லாது குற்றம் கூறமாட்டார்கள்.

ஆக்கியோன் ஆக்குவயம் (பெயர்).

விறலோங்கு மரக்கரிருட் படல மெல்லாம்
 வீயவொரு விண்மணியி னுதித்த மாலின்
 அறலோங்கு வாரிவளை சேது நாப்ப
 ணமரிரா மேசனுறை நகரின் மேல்பால்
 மிறலோங்கு நிலவளஞ்சேர் பாம்ப னென்று
 விளங்குமொரு பதிவசித்து வெற்றி வேற்கைத்
 திறலோனுக் காள்படிமைப் பட்ட வன்றாள்
 சேர்குமர குருதாசன் றெரித்தான் மன்னோ. (7)

விறல் ஓங்கும் அரக்கர் இருட் படலமெல்லாம்
 வீழ ஒரு விண்மணியின் உதித்த மாலின்
 அறல் ஓங்கு வாரி வளைசேது நாப்பண் அமர்
 இராமேசன் உறை நகரின் மேற்பால்
 மிறலோங்கு நிலவளம் சேர், பாம்பன் என்று
 விளங்கும் ஒரு பதி வசித்து வெற்றிவேல் கைத்
 திறலோனுக்கு ஆளடிமைப்பட்டு அவன்தான்
 சேர்குமரகுருதாசன் தெரித்தான் மன்னோ.

வலிமை மிக்க அரக்கர்களின் இருள் கூட்டமெல்லாம் அழியும் படியாக ஒரு சூரியனைப் போல் தோன்றியபெருமைமிக்க (சூரிய வம்சத்தில் தோன்றிய பெருமைமிக்க) இராமன் பூசித்த; கடலலைகளையுடைய நீரால் சூழப்பட்ட இராமேசுவரத்தின் மையப் பகுதியில் உள்ள; இராமநாத ஈசர் எழுந்தருளியிருக்கும் திரு. இராமேசுவரத்தின் மேற்குத் திசையில், பெருமையால் உயர்ந்த, நிலவளம் பொருந்திய, பாம்பன் என்னும் பெயரை உடையதாய் விளங்கும் நகரில் வசித்திருந்து, (பிறந்த இடம் இராமேசுரம்) வெற்றிவேலைக் கையில் தாங்கியுள்ள வல்லவன் குமரப் பெருமானுக்கு மீளா அடிமையாகி, அவன்

தாளே (திருவடிகளே) தனக்கு அடைக்கலம் எனச் சார்ந்த குமரகுருதாச சுவாமிகள் என்னும் திருப்பெயர் உடையவரே தகராலய ரகசியம் என்னும் இந்நூலினை அருளிச் செய்தனர் ஆம்.

சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனைக் கொன்ற பழியைப் போக்கிக்கொள்ளும் வகையில் இராமன் இராஹேசுவரத்தில் லிங்க பிரதிட்டை செய்து பூசை செய்ததாக வரலாறு. பாம்பன் - பாம்பணையில் பள்ளி கொண்ட திருமால் கோயில் இருந்ததன் காரணமாக அந் நகரம் பாம்பணை என இருந்து பின்னர் பாம்பன் என மருவியது.

பாயிரம் நிறைவு
திருச்சிற்றம்பலம்.

படலம் - கூட்டம்
வீய - வீழ்
சேது - இராமேசுவரம் (அணை)
நாப்பன் - இடையில்
அறல் - கடலலை
வளை - சூழ்ந்த

வாரி - நீர்
திறலோன் - வல்லவன்
ஆக்குவாய் - பெயர்
மிறல் - பெருமை
தெரித்தான் - பண்ணல்

முதலாம் காண்டம்

க. நூல் வரலாற்றியல்.

(மனசனாகிய சீடன் அறிஞனாகிய குருவைத் தரிசித்துத் தகரவித்தையை விளக்கியருள்க! என வேண்டல்):-

சீர்சி றந்துள விமய வோங்கலின்
 நென்பு றத்தமிழ் நாட்டிலும்
 நார்சி றந்துள மனச னென்பவன்
 ஞான வாழ்வுறு வான்கலைக்
 கீர்சி றந்துள வறிஞ னென்னு மொர்
 கேடி றீர்த்தனைக் கண்டையா
 ஆர்சி றந்துள தகர வித்தையை
 யறைதி யென்றடி பரவினான்.

(1)

சீர் சிறந்துள்ள இமய ஓங்கலின்
 தென்புறத் தமிழ் நாட்டில் உய்
 நார் சிறந்துள்ள மனசன் என்பவன்
 ஞான வாழ்வு உறுவான் கலைக்
 கீர் சிறந்துள்ள அறிஞன் என்னுமொர்
 கேடுஇல் தீர்த்தனைக் கண்டு ஐயா!
 ஆர் சிறந்துள்ள தகர வித்தையை
 அறைதி என்று அடி பரவினான்.

பெருமைமிக்க இமயமலையின் தெற்குப் பகுதியில் உள்ள தமிழ்நாட்டில் வாழும் அன்புகுறையா மனசன் என்பவன் ஒருவன் சிவஞானப் பெருவாழ்வை அடைவதற்கு விருப்பம் கொண்டு சகல சாத்திரங்களும் வாக்கு வன்மையும் உடைய அறிஞர் எனக் கூறப்பெறும் குறைகளற்ற குரு ஒருவரைக் கண்டு, ஐயா! நிறைந்த சிறப்பு மிக்க தகர வித்தையின் இயலை உபதேசித்தருள்க! என்பதாய்த் திருவடி பணிந்து வேண்டினான்.

மனசன் - மனதை உடையவன்
 தகரவித்தை - வேதங்கள் கூறும்
 பரவித்தைகள் பலவற்றுள் ஒன்று.
 ஓங்கலின் - உயர்ந்திருக்கும் (மலை)

நார் - அன்பு
 தீர்த்தன் - குரு
 கீர் - சொல், வாக்கு
 ஆர் - நிறைந்த

தகர வித்தையைக் கேட்டற்குரியோர் தலை அன்புநிறைந்த தீவிரதரப் பக்குவம் உடையவர்கள் ஆம். தீவிரதரம் என்பது நால்வகைச் சத்திநிபாதங்களில் ஒன்றாம். (சத்திநிபாதம் - அருள்வீழ்ச்சி (ஆணவமலம் பரிபாகம் ஏற்பட்டதும் ஆன்மாவில் பதிவது; உலகப்பற்றும் நீங்கும்). அந்நால்வகை, மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம் தீவிரதரம் என்பது முறையே ஒன்றுக்கு ஒன்று உயர்ந்தனவாகும்.

அன்பு என்பதே அருள், தவம் என்பனவற்றிற்குக் காரணமாக இருத்தலின் அன்பின் மேன்மை கருதப்பட வேண்டியதாகும்.

**மனசனது வேண்டுகோளை அங்கீகரித்த அறிஞனார்,
வழிபடு கடவுளை வாழ்த்திக் கூறுவன கூறத்தொடங்கல்.**

அன்பு மீக்கொளு மனச! வன்னண
மறைகு வேமென வறிஞனுந்
தன்க ளிப்புமல் கிறையை நோக்கியென்
சரத மாயவிர் குருபரா
இன்ப மாமழை பொழியும் வானென
வென்னுண் மேவு குகேசுரா
உன்பொ ருட்டிற மோத நல்லரு
ளுதவெ னப்பணிந் தோதுமால்.

(2)

அன்புமிகக் கொள்ளும் மனச! அன்னணம்
அறைகுவேம் என, அறிஞனும்
தன் களிப்பு மல்கு இறையை நோக்கி, “என்
சரதமாய் அவிர் குருபரா!
இன்ப மாமழை பொழியும் வான் என
என்னுள் மேவு குகேசுரா!
உன் பொருள் திறம் ஓத நல்லருள் உதவுக!”
எனப் பணிந்து ஓதுமால்.

அறிஞரும் உடனே, அன்பினை மிகுதியாக உடைய மனசா!
“அவ்வாறே உபதேசிப்போம்” எனச் சம்மதித்துத் தன் இன்பத்தில்
நிறைந்து விளங்கும் வழிபடுகடவுளை நினைந்து, “என் மெய்ப்பொருளாய்

விளங்கும் குருபரனே! இன்ப மழை பொழியும் மேகமென என் உள்ளத்துள் எழுந்தருளும் குகேசனே! உன் பொருள் திறமாம் தகரவித்தையின் கூறுகளை யாம் உபதேசிக்கும் வண்ணம் நீ எமக்கு நல்லருள் புரிக!” எனத் துதித்தார்.

தகரவித்தை இத்தன்மையானது என்பது.

ஓல வாரண நான்கி னுங்கய
முற்ற சாம முணர்த்துமச்
சீல பூரண தகர வித்தை
தெரிக்கி லண்ட களேபர
மூல காரண மாயி ருக்கும்
முறைமை தன்னி லிரண்டுமாங்
கோல மாக விளக்கி னன்குறு
குடில மென்பெயர் தோன்றுமே. (3)

ஓல ஆரணம் நான்கினும் கயம்
உற்ற சாமம் உணர்த்தும்
அச்சீலபூரண தகரவித்தை
தெரிவிக்கில் அண்ட களேபர
மூலகாரணமாய் இருக்கும்.
அம்முறைமை தன்னில் இரண்டுமாம்.
கோலமாக விளக்கின் நன்குறு
குடிலம் என்னும் பெயர் தோன்றுமே.

சிவபரம் பொருளை நோக்கி, 'ஐயா' என ஓலமிடுகிற நான்கு வேதங்களுள்ளும் பெருமை பொருந்திய சாமவேதமும் தெரிவிக்கின்ற இயற்கை வியாபகமாயுள்ள தகர வித்தையைச் சொல்லும்போது, அது அண்டம், பிண்டங்களின் மூலகாரணமாக இருக்கும். அதனால் இரண்டு

மலபரிபாகம் - ஆணவமல ஆற்றல்
குறைந்து நிற்கும் நிலை
அன்னணம் - அவ்வாறு

அறைகுவோம் - சொல்லுவோம்
சரதமாய் - மெய்மையாய்
அவிர் - விளங்கும்

வகையாகும். அத்தன்மையை நன்கு விளக்கும்போது ஆகாயம் என்னும் பெயர் தோன்றி நிற்கும்.

இருக்குவேதம் 21 பிரிவுகளும், யசுர்வேகம் 101 பிரிவுகளும், அதர்வண வேதம் 9 பிரிவுகளும் என்றிருப்ப, சாமவேதமோ 1000 பிரிவுகளை உடையதால் பெருமை பெற்றதாகிறது.

தகரவித்தையை நான்கு வேதங்களும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. அத் தகரவித்தை என்பது பிரமபுரம் என்னும் உடம்பினுள் உள்ள இதய தாமரையின் ஆகாய வெளியில் உள்ள, பிரமத்தை நாடி அறிய வேண்டுவதாம். தூல, சூக்கும உடம்புகளின் இதய தானங்களுக்கு அப்பாற்பட்டுள்ள காரண தேகத்தின் நடுக்களமே ஆகாய பிண்டத்தலம் ஆகும்.

நூல். வரலாற்றியல் நிறைவு.

ஆரணம் - வேதங்கள்
கயம் - பெருமை
களேபரம் - தேகமாகியபிண்டம்
சீலபூரணம் - வியாபகம்
கோலம் - தன்மை
குடிலம் - ஆகாயம்
அண்டம் - ஆகாயம்
பிண்டம் - உடம்பு

பிரம்மபுரம் - உடம்பு
தகர புண்டரீகம் - இதயத் தாமரை
தகராகாசம் - இதய உள் வெளி
ஆகாசம் - பொருள்களுக்கு இடம்
கொடுப்பது
தகரம் - நுட்பம்
உண்முளரி - மேலான தாமரை.

உ. பிண்டதகர வித்தையியல்.

(இருதய புண்டரீக புட்பத்து உள்ளிடத்தே பராசத்தியை
நீங்காத பரம்பொருள் சூக்குமமாயும், அகண்டாகாசமாயும் உளதென்பது.)

பிண்ட மாமுரு விற்கு நாநிலை
பேச வுள்ளவு ளிதயமாம்
புண்ட ரீக மலர்க்கு ளேயருள்
புரிப ரைப்பொரு ளாயிறா
அண்ட ருந்தெரி வரிய சூக்கும
மாய கண்ட வியோமமொன்
றுண்ட தைச்சிவம் பிரம மென்றுறழ்
வுடைய பாவல ரறைவரே.

(4)

பிண்டமாம் உருவிற்கு நடுநிலை யாகப்
பேசவுள்ள உள் இதயமாம்
புண்டரீக மலர்க்குள்ளே
அருள்புரி பரைப்பொருளாய், இறா.
அண்டருந்தெரி அரிய சூக்குமமாய்
அகண்ட வியோமம் ஒன்றுண்டு.
அதைச் சிவம், பிரமம் என்று உறழ்வுடைய
பாவலர் அறைவரே.

பிண்டமாகிய உடம்புக்கு நடுநிலையாகச் சொல்லப்படுகிற
உள்ளிடத்து இருதயம் என்னும் தாமரைப் பூவினிடத்து - அகில
உலகங்களையும் பாதுகாத்து அருள்புரிகிற பராசத்தியைத் தன்னில்
நீங்காப் பொருளாய் உடைய; இறவாத் தன்மை உடைய தேவர்களாலும்
அறிவதற்கு அரிய, நுண்ணியதாய் உள்ள அகண்ட ஆகாசம் ஒன்று
உண்டு. அதைச் சிவம் என்றும் பிரமம் என்றும் (பாவலர்) அறிவுடைய
புலவர்கள் கூறுவர்.

இருதயம் என்பது உடம்பில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் தூல
இருதயத்தைக் குறிப்பிடாமல் உள்ளிடத்தைக் குறிப்பதாகும். அகப்பூசை
செய்யும் இடமாம் அது.

உடம்பு - நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையாகும். பிண்டம் - உடம்பு.

நிலத்தின் கூறுகள்: எலும்பு, தோல், மயிர், நாடி, மாமிசம்
நீரின் கூறுகள் - மூத்திரம், இரத்தம், சுக்கிலம், வியர்வை
வாயுவின் கூறுகள் - நடத்தல் முதலியனவும் பத்துவகை வாயுக்களும்,
நெருப்பின் கூறுகள் - பசித்தீ - உடம்பு சூடு.
ஆகாயத்தின் கூறுகள் - காமம், குரோதம், மோகம்.

அந்த கரணங்கள் உள்ள இடங்கள்:

கண்டம் - மனம்; முகம் - புத்தி; இருதயம் - அகங்காரம்; நாபி - சித்தம்

தகராலய வெளி, உள் நாம வீவரம்.

பிரம மென்னுமொர் சிவமி ருந்தொளி
பெருக லிற்புதை சிவபுரம்
பிரம மாபுர மென்று மாசறு
பேழ்ம் போருக முண்மையால்
நரல லற்றொளிர் புண்ட ரீகபு
ரமென வுஞ்சொன விண்டையைப்
பரவு மப்புர மென்று மோதுவர்
பழியி லாவறி வாளரே.

(5)

பிரமம் என்னும் ஓர் சிவம் இருந்து ஒளி
பெருகலின், புதை, சிவபுரம்
பிரம்ம மாபுரம் என்றும், ஆசறு
பேழ் அம்போருகம் உண்மையால்
நரலல் அற்று ஒளிர் புண்டரீகபுரம் எனவும்,
சொன்ன இண்டையைப்
பரவும் அப்புரமென்றும் ஒதுவர்
பழியில்லா அறிவாளரே.

வியோமம் - ஆகாசம், கோயில்.

புண்டரீகம் - தாமரை

பரை - சிற்சத்தி (சிவனுடன் ஒன்றுபட்டிருப்பது).

சிவம் - மங்களம், இன்பம்.

உறழ்வுடைய - அறிவுடைய.

நாநிலை - நடுநிலை.

அண்டர் - தேவர்.

‘பிரம்மம்’ என்னும் ஒப்பற்ற சிவம் அதிக ஒளியுடன் வெளிப்பட்டு நின்றலால்,
பிண்டமாகிய

இவ்வுடம்பைச் சிவபுரம், பிரம்மபுரம் எனவும்;
குற்றமற்ற பெருமையுடைய இருதய தாமரை மலர் இருத்தலால்
ஒலித்தல் (நாதம்) இன்றி விளங்கும் புண்டரீக புரம் எனவும்;
சொல்லப்பட்ட அத்தாமரை மலரைத் துதித்து
சிவபுரம், பிரம்மபுரம், புண்டரீகபுரம் எனக் குற்றமற்ற (பிறரால் பழிக்கப்
படுதல் இல்லாத)

அறிவுடையவர்கள் கூறுவர்.

(தகராலயத்தின் உள்ளிடம் நாதம் கடந்த நிலையாம்;
தகராலயத்தின் வெளியிடம் சரீரமாகும்.)

இதனால் தகராலயத்தின் வெளியிடமாகிய சரீரமும்,
உள்ளிடமாகிய தாமரை நடுவணும் சிவபுரம், பிரம்மபுரம்
புண்டரீகபுரம் எனப் பெயர் எய்தியதை அறியலாம்.

அவ்வம் போருக முண்ணி லாவி
டகண்ட வம்பர ஞானமாத்
தவ்வ லின்றதி நுண்மை மாண்பொடு
தானி ருத்தலி னாலதைச்
செவ்வி தாய சிதம்ப ரம்பர
தேசு றுந்தக ராலயம்
எவ்வ நூறுபொ னம்ப லங்குக
னெந்தை யாடரங் கென்னலாம்.

(6)

அவ்வ (அ) ம் போருகம் உள் நிலாவிடும்
அகண்ட அம்பரம் ஞானமாய்த்
தவ்வலின்றி அதி நுண்மை மாண்புடன் தான்
இருத்தலினால், அதைச்
செவ்விதாய சிதம்பரம்,
பரதேசு, உறும் தகராலயம்
எவ்வ நூறு பொன்னம்பலம், குகன்
எந்தை ஆடரங்கு என்னலாம்.

சரீரம், புதை - உடம்பு.
நரலல் - உள் ஓசையாகிய நாதம்.
பேழ் - பெருமை. இன்டை -
தாமரையின் பெயர்.

நாமம் - பெயர்.
அம்போருகம் - தாமரையின் பெயர்,
தகரம் - அதி சூக்கும்

மேற்கூறிய இருதய தாமரை மலர்க்குள் பிரகாசிக்கும் அகண்ட ஆகாசம் ஞானவடிவாய் எக்குறையும் இல்லாது அதிநுட்பமாய்ப் பெருமையுடன் இருப்பதால், அதைச் சிறந்த சிதம், பரம், நலமுடைய பரதேசு உள் உறும் தகராலயம், துக்கத்தை ஒழிக்கும் பொன்னம்பலம், எம் தந்தையாகிய குகன் திருநடனம் செய் அரங்கம் என்றெல்லாம் கூறலாம்.

இதனால் தகராலயத்தின் உள்ளிடத்து ஆகாயமானது ஞானம், பரம், பரதேசு, தகராலயம், பொன்னம்பலம், அரங்கம் எனப் பெயர் எய்தினமை அறியலாம்.

பிண்ட தகராலயம் சிற்றம்பலம் எனவும் அண்ட தகராலயம் பேரம்பலம் எனப்படிலும் அதிகுக்குமத்தைக் குறிக்கும் தகராலயம் எனப்படுவதால் இரண்டும் சிற்றம்பலமாகும்; இவை மேலும் கீழுமாய் வியாபித்துள்ளன. இவ்விரண்டையும் ஒன்றில் தொடங்கி ஒன்றில் முடித்துக் கொள்ள இரண்டும் ஒன்றே.

(தமிழ்மறைப் பதிகங்களில் தொடக்கத்திலும் இறுதியிலும் திருச்சிற்றம்பலம் குறிப்பிடப் பெறுகிறது).

சித்தெ னும்பத ஞான மென்று

திராவி டத்தினும் வருதலிற்

சுத்த நித்த சிதம்ப ரஞ்சிவ

சோதி ஞானவிண் ணென்னு நல்

அத்த மேகொளு மாத றொட்டதை

யகல்வு றாநிச மானதே

நித்த லுஞ்சுக நிர்த்த னம்புரி

நிலய மம்பல மாமரோ.

(7)

ஞானமாய் - அறிவுவடிவாய்

தவ்வலின்றி - குறைவின்றி

செவ்விதாய் - சிறந்த

எவ்வநூறு - துன்பத்தை அழிக்கும்

சிதம் - ஞானம்

பரம் - மேலானது

பரதேசு - மேலானபுகழ், பேரொளி

சித்து எனும் பதம் ஞானம் என்று
 திராவிடத்திலும் வருதலின்
 சுத்த நித்த சிதம்பரம்,
 சிவசோதி ஞானவிண்என்னும் நல்
 அர்த்தமே கொள்ளும். ஆதல் தொட்டு அதை
 அகல்வறா நிசமான தே
 நித்தலும் சுக நிர்த்தனம் புரி நிலயம்
 அம்பலமாம் அரோ.

சித்து என்னும் சொல் ஞானம் என்பதை உணர்த்தும். அதனால், இருதய தாமரை மலர்க்குள் பிரகாசிக்கும் அவ்வாகாசம் தூய்மையும் நித்தியமும் உள்ள சிதம்பரம், சிவசோதி மயமான சிதாகாசம் என்னும் பொருள் உடையதாக இருக்கும். ஆதலால், அதைவிட்டு நீங்காத சத்தாம் கடவுள் தினமும் ஆனந்த நடனம் செய்து அருளும்கோயில் “அம்பலம்” என்று கூறப்பெறும். சிதம்பரம் ஞான ஆகாசம் எனப்பொருள் கொள்ளப் பெறுகிறது.

வடமொழியில் இதுவே சிதாகாசமாம். (“சிதம்பரந்து ஹ்ருந்மத்யே” - சாமவேதம்) எனவே உள்ளிடத்து ஆகாயம் சிதம்பரம் எனவும், சிதாகாசம் எனவும், இறைவன் நடம்புரிகின்ற (சபை) அம்பலம் என்றெல்லாம் பெயர் பெற்றதாகக் கருதலாம், (சிதம்பரத் தலத்தில் இவ்விரண்டும் உள்ளது கண்கூடு) இறைவன் ஆனந்த நடனம் செய்யும் சபையாக (அம்பலமாக) ஞானப்பெருவெளி (சிதாகாசம்) விளங்குகிறது.

சித்து - ஞானம்
 பதம் - சொல்
 நித்தம் - தினமும்
 நிர்த்தனம் - ஆடல்
 அம்பரம் - ஆகாயம் (விண்) பரவெளி
 சத்து - பொருள் (நன்மை)
 அம்பலம் - சபை (உள்ளத்தாமரை)
 அரங்கவெளி. தே - கடவுள்

தகராலயம் - சிற்றம்பலம் (சபை)
 (ஐந்தொழில் ஆகிய படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அருளல், மறைத்தல் மூலமாக ஆன்மாக்களையும் பக்குவப்படுத்தும் இடம்.)
 சன்மார்க்க ஆன்மாக்கள் எல்லாம் இறைவனைத் தரிசித்து உய்யும் பொது இடம்.
 சிதம்பரம் - ஞான விண் (ஞானப்பெருவெளி).
 சிதாகாசம் - ஞான வெளி.

பொன்னம்பலம் என்னும் பெயர்க்காரணம்.

அந்த ஞானவி ணருளெ னும்பரை
 யான்மண் விண்ணினும் விபுலமாய்
 நிந்தை யில்பல வண்ட கோடிக
 ணிறுவி வைக்கவொர் துறையதாய்
 எந்த மானமு மற்ற பொன்மய
 மென்ற சோதி சொரூபமாய்ச்
 சந்த தத்தினு முண்மை யாலது
 தங்க வம்பல மாகுமே.

(8)

அந்த ஞானவிண் அருள் என்னும் பரையால்
 மண் விண்ணிலும் விபுலமாய்
 நிந்தையில்லாப் பல அண்டகோடிகள்
 நிறுவி வைக்க ஓர் துறையதாய்
 எந்த மானமும் அற்ற பொன்மயம்
 என்ற சோதிசொரூபமாய்ச்
 சந்ததத்தினும் உண்மையால் அது
 தங்க அம்பலம் ஆகுமே.

அந்த சிதாகாசமானது, அருளாம் பராசத்தியினால், பூமி, ஆகாசம் ஆகிய எல்லா இடத்திலும் குறைவிலா முழுநிறைவான (வியாபகமாய்) பொருளாகி, பல்லாயிரங்கோடி அண்டங்கள் நிறுத்தி வைத்தலுக்கு ஓர் இடமாகி, எவ்விதமாகவும் உவமிக்க இயலாத பொன்மயம் என்னும் சோதி சொரூபமாய் எப்பொழுதும் இருப்பதால் பொன்னம்பலம் என்னும் பெயரினையும் பெறும்.

பிற அம்பலங்கள் ஆகிய வெள்ளியம்பலம், தாமிர சபை, சித்திரசபை, இரத்தினசபை போன்றவைகள் கருத்தத் தக்கன.

விபுலம் - வியாபகமாய்.

மானம் - உவமானம்.

தகராகாசம் - அண்டகோடிகள்

நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட இடம்.

சந்ததம் - எப்பொழுதும்.

பரை - சிவதாதான்மிய சிற்சத்தி.

தாதான்மியம் - அது தானாதல்.

இரண்மயம் - பொன்மயம்.

**பரம் பொருளுக்குக் குகன் என்னும் பெயர்
போந்ததற்குக் காரணம் கழறல்.**

இதய பங்கய குகர மேகுகை
 யென்ப தாரிய பாடையில்
 அதனு ளாய சிதம்ப ரத்துளி
 யமல ஞானவிண் மெய்யனாச்
 சதத முஞ்சுக நடன மேபுரி
 தம்பி ரானையொர் குகனெனாக்
 கதறு மாமறை யவனை யன்றொரு
 கடவு ணாமறி யோமரோ

(9)

இதய பங்கய குகரமே குகை என்பது
 ஆரிய பாடையில்
 அதனுள்ளாய சிதம்பரத்து உளி
 அமல ஞானவிண் மெய்யனாச்
 சததமுஞ் சுக நடனமே புரி
 தம்பிரானை ஓர் குகன் எனக்
 கதறுமாம் மறை அவனை அன்றி ஒரு
 கடவுள் நாம் அறியோம் அரோ.

வடமொழியில் குகையெனக் கூறப்பெறுவது இருதயத்தாமரையின் நுழைபுலத்தை (வாயில்) ஆகும். அதனுள் பொருந்தியுள்ள சிதம்பரத்தினிடத்தே (ஞானப்பெருவெளி) நின்மலனாய், (சிதாகாச சொரூபமாய் நின்று) எப்பொழுதும் பேரின்ப நடனம் செய்து அருளும் தம்பிரானைக் குகன் என்று வேதங்கள் சொல்லும். அவனையன்றிப் பரத்துவத்திற்குரிய கடவுளாக வேறொரு தெய்வம் சாத்திரவாயிலாகவேனும் ஆன்றோர் வாயிலாகவேனும் யாம் உணர்ந்தோமில்லை.

குகரம் - குகை.

நுழைபுலம் - வாயில்.

நின்மலன் - மலக்குற்றம் இல்லாதவன்
 (ஆணவம், கன்மம், மாயை).

தம்பிரான் - தமக்குத்தாமேபிரான்

(ஆன்மாக்களை நீங்காதிருப்போன்).

சததம் - எஞ்ஞான்றும் (எப்பொழுதும்).

பரத்துவம் - பரம் கடவுள் தன்மை,

(மேன்மை யுடைய). கடவு+உள் - கடவுள்.

குகேசனின் சொரூப இலக்கணம்.

குலமு நாமமுங் குறிகு ணங்களுங்
 குறிக்கொ ணாவதி சூக்கமாய்ப்
 புலர்தன் மாறுதல் வருத வேகுதல்
 புதுமை தொன்மை யிலாததாய்
 மலமி லாதந மலம மாயொளி
 மயம தாம்வெளி மயமதாய்
 இலகு மேசொன னினிய சிற்சுக
 மென்று முள்ள குகேசனே. (10)

குலமும் நாமமும் குறி குணங்களும்
 குறிக்க வொண்ணா அதி சூக்குமமாய்
 புலர்தல் மாறுதல் வருதல் ஏகுதல்
 புதுமை தொன்மை இல்லாததாய்
 மலமிலாத நல் அமலமாய்
 ஒளிமயமதாம் வெளி மயமதாய்
 இலகுமே சொன்ன இனிய சிற்சுகம்
 என்றும் உள்ள குகேசனே.

அக்குகப் பெருமான் தத்துவங் கடந்த நிலையை (தத்துவாதீதமாய்) உடையவன். எனவே உருவம், அருவம், உருஅருவம் என்னும் முத்திற மேனியும் இல்லாத சொரூப இலக்கணத்தில் நால்வகைக்குலம், இயற்பெயர் சிறப்புப் பெயர்கள், ஆண்பெண் அலி என்னும் குறிகள், சாத்துவிகம், இராசதம், தாமதமெனும் முக்குணங்கள் ஆகியவற்றால் குறிக்கப்படா அதி நுட்பப்பொருளாய், வாடுதல், வேறுபடுதல், பிறத்தல், இறத்தல், புதுமை, பழமையாகிய தன்மைகள் இல்லாதாகி, மலக்குற்றம் அற்ற பரிசுத்த சொரூபமாகியும், சோதிப் பரவெளி மயமாகியும். சச்சிதானந்த இலக்கணமுடைய குகன் விளங்குவான்.

கடவுதல் - செலுத்துதல்
 (உள்முகமாகச் செலுத்துதல்).

உளி - இடத்து.
 சொரூப இலக்கணம்-சிறப்பு இலக்கணம்.
 என்றும் நிலைத்திருப்பது.

தடத்த இலக்கணம் - பொது இலக்கணம்,
 பிறிதொரு பொருளின் சார்பற்றியது.
 சிற்சுகம் - சச்சிதானந்த இலக்கணம்.
 மலக் குற்றம் - ஆணவம், கன்மம், மாயை.

**குகேசனாகிய பிரமத்தை, வேதம்
வியோம வடிவு என்றதற்குக் காரணம்.**

அற்றமில் குகேசுரன் வெளிக்குள்வெளி யாக
நிற்றலின் லாரண நிறைந்தபிர மந்தான்
குற்றமில் வியோமவடி வென்றுறுதி கூறு
முற்றினையு நன்மனச முன்னியுண ரிங்கே.

(11)

அற்றம் இல்லாத குகேசுரன் வெளிக்குள் வெளியாக
நிற்றலின், நல் ஆரணம், நிறைந்த பிரமந்தான்
குற்றமில்லா வியோம வடிவென்று உறுதி கூறும்
முற்றினையும் நன்மனச! முன்னி உணர் இங்கே.

குறைவில்லாத குகேசன், இருதயக் குகைப் பிரணவ ஆகாயத்துள்
பரமாகாயமாக இருத்தலால், நல்ல வேதங்கள், சர்வ
வியாபியாயுள்ள பிரமம்தான் களங்கமில்லாத ஆகாயவடிவம்
என்று உறுதி கூறும். இம்முடிவினைச் சிந்தித்து உணர வேண்டும்.

(சீதாகாசத்தில் நிகழும் உயிர் கூத்து).

என்றுமில் கவ்வெளியை யிம்மண்முத லைந்துள்
ஒன்றென வலித்திட வொணாதருள் வினாய்நேர்
இன்றியுணர் விற்குணர்வ தாயொளிர்வ தென்றே
நன்றறிதி யங்குநிகழ் நடட்டமுயிர்க் கூத்தே.

(12)

என்றும் இலகு அவ்வெளியை இம்மண்முதல் ஐந்துள்
ஒன்றென வலித்திட ஒண்ணாத, அருள் விண்ணாய் நேர்
இன்றி உணர்விற்கு உணர்வதாய் ஒளிர்வது என்றே -
நன்று அறிதி! அங்கு நிகழ் நடட்டம் உயிர்க் கூத்தே.

வியோமம் - ஆகாயம்.
அற்றமில் - குறையற்ற.
முற்று - முடிவு.
வியாபகம் - நிறைவு.
பிரமம் - சர்வவியாபி.

சததம் - சொல், ஒலி.
பிரணவ ஆகாயம் - இருதயக்குகை
(ஓம்) ஆகாயம்.
பரம ஆகாயம் - பூரணப்பொருள்.
நல்ஆரணம் - நல்ல வேதங்கள்.

எக்காலத்திலும் விளங்கா (விளங்கி) நிற்கும் வெளியாய் சிதாகாசத்தை நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயங்களுள் ஒன்றாகிய பூதாகாசம் எனக் கொள்ளல் ஆகாது. பராசத்தி என்னும் அருள்வெளியாய் ஆன்ம அறிவுக்கு அறிவாய் ஒப்பின்றிப் பிரகாசிக்கும் பரம்பொருளே அது ஆம் எனக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாகாசத்தின்கண் நிகழும் சிதாகாச நடனம் உயிர்க் கூத்தாகும். (பல்வேறு ஆகாசமனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளது சிதாகாசப் பெருவெளியாம். மூக்கில் விளங்கும் வாயுவுக்கு ஆகாய வாயு ஆதாரமாகும். அதேபோன்று உடலுள் (பிண்டம்) ஆகாயம்போல் விளங்கும் ஆன்ம அறிவுக்கு, உடலுக்குள்ளும் மற்றும் எவ்விடத்தும் உள்ள பரமான்ம அறிவு ஆதாரமாகும் என்பதை உணரல் வேண்டும்).

பரமான்மா, தன் உடம்பாகிய சிவசத்தியையும் ஆன்மாவையும் இயக்கிக்கொண்டு நின்றலே அச் சிதாகாச நடனமாகும்.

ஆன்மாவானது தனது உடலை இயக்கிக் கொண்டிருப்பது போலப் பரமான்மாவும் தன் உடம்பினை இயக்கிக் கொண்டு நிற்கிறது என்பதாம். நடனமே அவ்வியக்கம். இறைவனின் அட்டமூர்த்தங்கள் என்பன பஞ்சபூதங்களுடன், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா ஆகும். இவைகளின் உள்ளிருந்து பராசத்தி வழியாக இயக்கும் செயலை இறைவன் செய்கிறான் என உணரல் வேண்டும்.

“வானாகி, மண்ணாகி, வளியாகி” மாணிக்கவாசகர்.
அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது என்பதும், ஆம்.

எனவே, சிவனது அறிவால், அசைவால், செயல்படும்பொழுது சிவனையும் சிவனது உபகாரத்தையும் மறந்து நான், எனது, என்னும் விருப்பத்துடன் ஒருவன் செய்யும் வினைவழியே கூடவுளின் ஆணை செல்லும்.

இலகு - விளங்கும். மண்முதல் ஐந்து - நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம் (பூதாகாசம்). ஒணாது - முடியாது. விண் - வானம், வெளி. நேர்இன்றி - ஒப்பில்லாமல் நடடம் - நடனம். கூத்து - உயிர்க் கூத்து. சிதாகாசம் - ஞானவெளி. மகாஆகாசம் - பெருவெளி. ஆகாசம் - விண். (ஆகாசம், பராகாசம், மகாஆகாசம், சூரியாகாசம் - பரமாகாசம்). அட்ட மூர்த்தம் - எட்டு உடல்.

இன்னும், அட்டககனம் எனச் சொல்லப் பெறும் ஆகாசம் அனைத்திற்கும் சிதாகாசப் பெரு வெளியே ஆதாரமாகும். எட்டும் இரண்டும் - ஆன்மா. (ய) அஉ.

**பஞ்ச கிருத்தியக் கூத்து நிகழ்கின்றது;
காரணம் கூறுவது.**

சிட்டி திதி நாசமறை வோடருளல் செப்புஞ்
சட்ட வினை யைந்து நிகழ் சந்தத வணுத்தன்
கட்டமல முற்றுவகை காணவென வாற்று
நட்டமி லிரக்கமுடை நட்டமது மன்னோ.

(13)

சிட்டி, திதி, நாசம், மறைவோடு, அருளல், செப்பும்
சட்ட வினை ஐந்து நிகழ், சந்தத அணுத் தன்
கட்டு, அமலம் உற்று, உவகை காண என ஆற்றும்
நட்டமில் இரக்கம் உடைய நட்டம் அது மன்னோ.

படைப்பு, நிலைபேறு (காத்தல்), ஒடுக்கம் (அழித்தல்). மறைப்பு, அருளல் எனக் கூறப்படும் ஐந்து வகைத் தொழிலும், இயங்கியற் பொருளாம் என்றும் உள்ள அநாதி அதிநுட்ப (அணு) ஆன்மா, முன்னர் தன் பந்தத்தையும் (ஆணவமலத்தோடு ஆன்மா இரண்டற இருத்தல்), பின்னர் முத்தி நிலையையும் (இறைவனோடு இரண்டறக் கலத்தல்), முறையே பொருந்தித் தான்விருடும்பும் ஆனந்தத்தை அடையப் பெற வேண்டும் என்பதற்காகவே இறைவன் செய்யும் கருணை நடனம் அத்தகைய சிதாகாச நடனம் ஆகும்.

“வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்” – திருநாவுக்கரசர்.

சிட்டி - படைப்பு.

திதி - நிலைபேறு.

நாசம் - ஒடுக்கம்.

மறைவு - மறைத்தல்.

அருளல் - அருளல்.

நிகழ் - இயங்குகிற.

ஏழ்வகைப் பிறப்பு: தேவர், மக்கள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, பறப்பன, விலங்கு, தாவரங்கள்).

வியாபகம் - நிறைவு. அலகை - பேய் (பசி, தாகம், சோகங்களான் வருந்தும்).

சந்தத அணு - என்றும் உள்ள அதிநுட்ப ஆன்மா.

கட்டு - பந்தம்.

அமலம் - குற்றமற்ற தன்மை (முத்தி நிலை).

ஆற்று - வழி நடத்தும்.

நட்டம் - கூத்து (நடனம்).

நட்டமில் - குற்றமற்ற.

ஆன்மா (அணு) சார்ந்ததன் வண்ணம் நிற்கும் - எனவே தேவர் முதல் தாவரங்கள் இறுதியாக ஏழுவகைப் பிறப்புகளையும் ஆன்மா அடையும். அணுவாகக் கருதப்படும் ஆன்மா அநாதியே காரணதேகத்தோடு உள்ளதாகும். இவ்வணுக்கள் காற்றின் வழியே காற்றோடு பொருந்தி நீரின் வழியில் பூமிக்கு வந்து கூடுகின்றன. படைப்பு (சிருட்டி) எனப்படும் காரியமாக அவை சூக்கும், தூல உடம்புகளில் செலுத்தப்பட்டுக் கருவாகி வடிவம் பெறுகின்றன. (உயிராகிய (அணு) ஆன்மா வியாபகப்பொருளானதால் கொசு போன்ற சிற்றுடம்போ? யானை போன்ற பேருடம்போ? அவ்வுடம்பளவில் வியாபித்து நிற்கும் இயல்பு உடையது) இவ்வணுவிற்கு ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் என்னும் ஐந்தாலும், மனம், புத்தி, அகங்காரம் என்னும் மூன்றாலும் படைப்புக் காலத்தில் ஆக்கப்பட்ட உடம்பே சூக்கும் தேகமாம் புரியட்காயமாகும். (தூல உடம்பைப் பிரிந்த ஆன்மாவுக்கு, இச் சூக்கும் சரீரத்திலிருந்துதான் புண்ணியவினை காரணமாகப் பூதசார சரீரம் எனப்படும் தேவ சரீரமோ? பாவவினைக்கு ஏற்ப யாதனா சரீரமோ? உண்டாகும். இச்சூக்கும் தேகத்தினின்று வினை காரணமாகக் காற்றையொத்த பேய் உரு உண்டாதலும் கூடும். ஆனால்பேய்உரு யாவாக்கும் ஏற்படுவதில்லை.

காரண உடம்பானது, மாயை, புருடன், வெளிப்படாத குணசரீரம் என மூன்று வகைப்படும். எச்செயலுமின்றி நிற்கும் இந்நிலையே ஆணவம், கன்மம், மாயை என்னும் மும்மலமுடைய அணுக்களுக்கு உரியதாகும். அணுத் தன்மைப் பட்டிருக்கும் ஆன்மா மிகச்சிறியது. அதன் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து நிற்கும் பரமான்மா மிகப் பெரியது.

அறிவில்லாமல் உறக்கநிலையில் (சுழுத்தி) கிடக்கும் உயிரைச்சூக்கும், தூல உடம்புகளில் செலுத்தும் செயல் படைப்பு.

ஆன்மாக்களை வினைகளுக்கு ஏற்ற நிலைபெறு செய்வது திதி, (காத்தல்)

மீண்டும் ஆன்மாக்களை உறக்க நிலையில் வைப்பது ஒடுக்கம்; இரு வினைப்பயன்களை அளவாக (அனுபவம்ஆகும்) அனுபவிக்கும் வகையில் சீவனை, சிவனைக் காண வொட்டாது மறைத்து நிற்பது மறைப்பு.

மறைப்பாற்றல் நீங்குமளவு நீக்கம் செய்வது அருளல், இவைகளை ஆற்றும் இறைவனின் இரக்கமுடைய நடனமே கூத்து என்பதாம்.

சத்தாவரண வீவரம் முதலியன.

பூவுதக மாரலுயிர் புட்கர வியோமம்
 ஓவலின் மகத்துவ மகந்தையெனு மோரேழ்
 ஆவரண மெய்ந்நடு வலங்குறழ்வு மன்றிற்
 கூவியனன் மாநடை குகேசனிடு வானால்.

(14)

பூ உதகம் ஆரல் உயிர் புட்கர வியோமம்
 அகந்தை மகத்துவம் ஓவலின் என்னும் ஓர் ஏழ்
 ஆவரண மெய் நடுவலங்கு உறழ்வு மன்றில்
 கூவிய நன் மாநடை குகேசன் இடுவானால்.

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று ஆகாயம், குறைவிலாத (மகத்தத்துவம்) (சுத்தவித்தை, ஈசுவரம், சாதாக்கியம், விந்து, நாதம்) ஐந்து சுத்த தத்துவங்கள், அகங்காரம் ஆகிய ஏழு ஆவரணத்துடன் கூடிய தத்துவங்களில் பிரகாசிக்கும் உடலின் மையப்பகுதியில் பிரகாசிக்கும் ஞானசபையில் உலகநடனமும், தத்துவங்களின் மேம்பட்ட நாதாந்த நிலையில் மகாநடனத்தையும் குகேசன் செய்தருளுவான். நாதாந்தத்தில் ஆனந்த நடனம் நடைபெறும்.

தத்துவங்கள் முப்பத்தாறையும் தனது உடம்பாகக் கொண்ட உயிர்தங்கியிருக்கும் உடலின் மையப்பகுதியில் விளங்கும் ஞானசபையும், நாதம் (சுத்த தத்துவத்தையும்) கடந்த நாதாந்த நிலையில் உள்ள ஞானப் பெருவெளியையும் சபையாகக்கொண்டு இறைவனின் ஆனந்த நடனம் நடத்தப்பெறுகிறது. தத்துவங்கள் முப்பத்தாறு என்பன:

அநாதி மும்மலப் பொருளாகிய ஆணவம், கன்மம், மாயைகளில், மாயை ஒடுங்கி உண்டாவதாகும். இதன் வகை சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை என்பன. சுத்தமாயையும், அசுத்த மாயையும் ஒன்றிலிருந்து ஒன்று தோன்றாதவை. பிரகிருதி மாயை மட்டும் அசுத்த மாயையிலிருந்து தோன்றிய காரியப் பொருளாகும். மாயை ஆகிய காரணப் பொருளிலிருந்து உலகம் ஆகிய காரியப்பொருள்தோன்றுகிறது. அவ்வுலகம் சொல் உலகம், பொருள் உலகம் என இரண்டு வகைப்படுவன.

சொல் உலகமாவது மொழி. மொழி தோன்றுவதற்குக் காரணநிலையாய் அமைவது குக்குமவாக்கு. நாதம் என்பதும் இதுவே ஆகும். பரை என்றும் கூறலாம். இது முதல் நிலை.

மொழியின் இரண்டாவது நிலை பைசந்திவாக்கு. மூன்றாவது நிலை மத்திமை, நான்காம் நிலை வைகரி. இச்சொல் உலகம் முழுவதும் சுத்தமாயா காரியம் ஆகும்.

பொருள் உலகம் சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி மாயை ஆகிய மூன்று மாயைகளினின்றும் உண்டாகும். அவை தனு என்னும் உடம்பு; கரணம் என்னும் மனம் முதலிய உட்கருவிகள்; புவனம் என்னும் இடம்; போகம் என்னும் அனுபவிக்கப்படும் பொருள்கள் ஆகியவை ஆகும்.

மூவகை உயிர்ப்பிரிவினராகிய விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர் ஆகியோருக்குரிய தனு, கரண, புவன போகங்கள் முறையே சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதி மாயையிலிருந்து தோன்றுவன ஆகும்.

சத்தாவரணம் - தத்துவங்கள்.

பூ - நிலம்.

உதகம் - நீர்.

ஆரல் - நெருப்பு.

உயிர் - காற்று.

புட்கரம் - நிறைவு.

வியோமம் - ஆகாயம்.

ஓவல் - கழிதல்.

பரம் - பரசொரூபம் (அனுபூதியில் மேம்படும்).

பௌதீகப்பிரபஞ்சம் - பரசொரூபத்தை மறைத்துத் தன்வடிவைக்காட்டி நிற்பது.

மகத்துவம் - மகத்தத்துவம் (தத்துவங்களின் முதன்மை).

அகந்தை - அகங்காரம்.

அலங்கு - ஒளிசெய்யும் உணர்வு. (ஞானம்)

ஆவரணம் - மறைவு (திரை). இத்திரையினுள்ளே பரமான்மா இருக்கிறான்.

உறழ்பு - இடையில்.

நாதாந்தம் - தத்துவங்கள் கடந்த நிலை (நாதம் கடந்தநிலை).

ஞானசபை - தத்துவங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட சபை அடியவர் உள்ளத்தில் உள்ள சபை.

முப்பொருள் - பதி, (இறைவன்) பசு, (உயிர்)

பாசம் (ஆணவம், கன்மம், மாயை).

கன்மம் - மூல கன்மம்

மாயை - காரணமாயை.

மாயையிலிருந்து தனு முதலியவை தோன்றும்போது முதலில் தத்துவங்களாகத் தோன்றிப் பின்பே பொருள்களாய்க் காரியப்படுகின்றன. தத்துவங்கள் என்பன மூலம் ஆகும். அவ்வாறு சுத்தமாயையிலிருந்து தோன்றும் ஐந்து தத்துவங்கள் சிவம், சக்தி, சாதாக்கியம், ஈசரம், சுத்தவித்தை என்பன. இவை பிற 31 தத்துவங்களையும் செலுத்தும் வகையில் உதவியாக உள்ளன. இச் சுத்த மாயையைச் சிவன்தானேநின்று காரியப்படுத்துகிறான்.

அசுத்தமாயையிலிருந்து ஏழு தத்துவங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என்பன. அசுத்தமாயையைச் சிவனின் அருள்வழிநின்று வித்யேச்சுரராகிய அநந்ததேவர் காரியப்படுத்துகிறார். இவை வித்தியா தத்துவம் எனப்படும். உயிர்களுக்கு ஆணவமலத்தால் உண்டான சுடத் தன்மை நீங்கி அறிவு, இச்சை, செயல், விளக்கம் பெற்று வினையை நுகரவும், ஈட்டவும் இத்தத்துவங்கள் உரியதாகின்றன.

பிற 24 தத்துவங்களுக்கு முதல் காரணமாக அமைவது பிரகிருதிமாயை ஆகும். இது பிரகிருதி எனப்படும். இது வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழில் ஒன்றான கலை என்பதிலிருந்து தோன்றும், இப்பிரகிருதியின் காரியங்கள் யாவும் 'சாத்துவிகம், இராச்சசம். தாமதம் ஆகிய மூன்று குணங்களின் மயமானதாகும். இப்பிரகிருதி மாயையை அனந்தேசுவர் வழி நிற்கும் ஸ்ரீகண்ட உருத்திரர் காரியப்படுத்துகிறார். சகலவர்க்க ஆன்மாக்களின் இறைவன் இவரே. இவை ஆன்ம தத்துவங்கள் எனப்படும்.

அந்தக்கரணம் - 4 (மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்).

ஞானேந்திரியம் - 5 (மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி).

கன்மேந்திரியம் - 5 (வாக்கு, பாதம், கைகள், எருவாய், கருவாய்).

பூத தன்மாத்திரை - 5 (சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம்) பொருள். (விடய

தன்மாத்திரை - குணம்)

பூதங்கள் - 5 (நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம்).

மேற்கூறப்பட்ட முப்பத்தாறு தத்துவங்களில் சிவதத்துவங்கள் ஐந்தும் நம்மவர்க்கு உடம்பாய் வருதல் இல்லை.

பிற முப்பத்தியொரு தத்துவங்கள் கீழ்க்கண்டவாறு உடம்பாய் வருகின்றன.

1. பூதங்கள் 5, ஞானேந்திரியங்கள் 5, கன்மேந்திரியங்கள் 5, ஆகிய பதினைந்தும் - தூல உடம்பு (அன்னமய கோசம்),
2. தன்மாத்திரைகள் 5ம்., மனம், புத்தி அகங்காரம் 3ம்., ஆக எட்டும் சூக்கும உடம்பு. (பிராண மயகோசம்)
3. வித்தியாதத்துவங்கள் (காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன்) கஞ்சக உடம்பு - (விஞ்ஞானமய கோசம்).
4. மாயை - காரண உடம்பு - ஆனந்தமய கோசம்.
5. சித்தம் - குணசரீரம் (மனோமய கோசம்)

கீழ்த்தொடங்கி பிருதிவி முதல் நாதம் ஈறாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும், நிவர்த்திகலை, பிரதிட்டாகலை, வித்தியாகலை, சாந்திகலை, சாந்தியாதீதகலை என்று சொல்லப்பெறும் ஐந்து கலைகளும் தம்முள் அடக்கி நிற்கும்.

உலகம் என்று சொல்லப்பெறும் சொல்லுலகம், மற்றும் பொருள் உலகம் என்னும் இரண்டில் மந்திரம் (11), பதம் (81) வன்னம் (51) ஆகியவை சொல் உலகிலும், புவனம், (224) தத்துவம் (36) கலை (5) - பொருள் உலகிலும் இருக்கும் என ஆகமங்கள் கூறுகின்றன.

சுத்த மாயையின் காரியமாகக் கூறப்படும் கலை மேற்கூறிய மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவங்களைத் தம்முள் அடக்கி நிற்கும்.

இவை ஆறும் அத்துவாக்கள் (வழி) எனப்படும். உயிரானது இவைகளைப் படிப்படியாக விட்டுச்செல்வது பாசத்தின் நீங்குவதாகும்.

ஆவரணம் என்னும் சொல் மறைவு, திரை எனக் கூறப்பெறும். இத்திரையினுள்ளே பரமான்மா இருக்கின்றனன்.

இவன் யாண்டும் பூரணனாய் உள்ளான் என்பது -

இரத்த சம்பந்தப்பட்ட மருந்து, இரத்தம் இருக்கும் எல்லைவரைப் பரந்து நிற்கும் என்பது போன்றதாகும்.

இரத்த சம்மந்தப் படாத மருந்து அவ்வாறு பரந்து நில்லா; அதேபோன்று குகனாகிய பேரொளியைக் காணா நிற்கும் உயிர் திரைகளிடையேதடையுண்டு கிடக்கும். இவ்வுண்மையைப் பிண்ட தகரவித்தை இயல் கூறிமுடிவதாய் உள்ளது.

பஞ்ச கிருத்தியக்கூத்து இத்தன்மைத்து என்பது.

அம்மனை யருந்துவது செம்மலுரு வாமா
தம்மனை யனுக்கிரக சத்திகளி கூரச்
செம்மலிடு மாட்டம துயிர்க்கசைவு செய்யும்
அம்முறையி லைந்துதொழி லாயது நிலாவும்.

(15)

அம்மனை அருந்துவது செம்மல் உரு ஆமா
தம்மனை அனுக்கிரக சத்தி களிகூரச்
செம்மல் இடும் ஆட்டம் அது உயிர்க்கு அசைவு செய்யும்.
அம்முறையில் ஐந்து தொழிலாய் அது நிலாவும்.

தாய் உண்ணும் உணவானது அத்தாயின் கருவில் வளரும் குழந்தைக்கும் உணவாகப் பயன்படுவது போல, அனைத்து உயிர்களுக்கும் தாயாய் விளங்கும் அருள்சத்தி மகிழும்படியாக இறைவன், இறைவிக்காக ஆடும் ஆனந்த நடனம் அவ்விறைவியின் வியாபகத்திற்குட்பட்ட உயிர்களிடையே இயக்கத்தை ஏற்படுத்தும். அப்போது அந்நடனம் ஐந்தொழிலையும் உடையதாக அமையப் பெறும். இதனால், ஐந்தொழிலாகிய படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல் அருளல், ஆகியவை பராசத்தி வாயிலாக இறைவனால் நிகழ்த்தப் பெறும் என்பது அறியப் பெறும்.

அம்மனை - ஈன்றவன்.

தம்மனை - தாய் (சர்வலோக மாதா).

அனுக்கிரகம் - அருள்.

பஞ்ச கிருத்தியம் - ஐந்துதொழில் (படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல்).

களி - மகிழ்ச்சி.

செம்மல் - மகவு; இறைவன். உரு - உடல்

**சிதம்பர நடனம்காணும் கண்ணினையும்,
அதிகாரியினையும் வீளக்குதல்.**

ஆவரண மானதிரை யேழையு மகற்றிப்
பாவனமெய்ஞ் ஞானமிகு பார்வையுடை யார்கண்
கோவுயர் சிதம்பர குகேசனடை காணுங்
கேவல முளார்விழி கெழீஇயறி யாவால்.

(16)

ஆவரணம்ஆன திரை ஏழையும் அகற்றிப்
பாவனம் மெய்ஞானம் மிகு பார்வை உடையார்கண்
கோ உயர் சிதம்பர குகேசன் நடை காணும்.,
கேவலம் உள்ளார் விழி கெழீஇ அறியாவால்.

ஆவரணமான திரை ஏழினையும் நீங்கிய தூய்மைமிகு
மெய்ஞானப் பார்வை உடையவர்களின் ஞானக் கண்களே
ஆகாயங்கடந்து உயர்ந்த பர ஆகாய வெளியில் நிகழும் இறைவனின்
ஆனந்த நடனத்தை உணர இயலும். ஆனால் ஆணவ
இருளின்மறைப்பில் உள்ளவர்களின் புறக் கண்கள் பரவெளியில்
கலந்து அந் நடனத்தை உணர இயலாது. இது இந்திரியங்கள்
(ஐம்பொறிகள்) ஆன்மாவை அறியாதது போன்றாம்.

அளப்பிலய னங்களி லயர்ந்தபுணி யத்தால்
விளக்கமிகு சற்பதி விளக்குமொழி யொன்றால்
உளத்தெளி வுதித்தவ ருலப்புறுமுன் ஞானத்
துளக்கமுள ஞானசவை சூழ்ந்துதரி சிப்பார்.

(17)

ஆவரணம் - (முன் கூறப்பட்ட
நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று,
ஆகாயம், அகங்காரம்,
மகத்துவம் என்பன)
திரை - தடை.
பாவனம் - தூய்மை.

கேவலம் - உறக்கநிலை
(ஆணவமல இருளில் அழுந்தி இருத்தல்).
கோ - ஆகாசம்.
இந்திரியங்கள் - மெய், வாய், கண்,
மூக்கு, செவி.
அதிகாரி - தகுதி உடையவர்.

அளப்புஇல் அயனங்களில் அயர்ந்த புண்ணியத்தால்
விளக்கமிகு சற்பதி விளக்கும் மொழி ஒன்றால்
உள்ளத் தெளிவு உதித்தவர் உலப்பு உறுமுன் ஞானத்
துளக்கமுள்ள ஞானசபையைச் சூழ்ந்து தரிசிப்பார்.

பல்வேறு பிறவிகளில் பெறப்பட்ட புண்ணியங்களின் பயனாக, ஞான
ஒளியில் மேம்பட்ட சூருவினால் விளக்கிக்காட்டப் பெறும் ஏகமாய
(அத்வீதமான) பொருளால் உள்ளம் தெளிவு பெற்றவர்கள் மட்டுமே
இத்தேகம் உள்ளபோதே ஞான ஒளியை உடைய ஞான சபையைத்
தரிசிப்பார்கள். (உடல் கழியாதபோதே இறைவனின் ஆனந்த நடன
அனுபவம் பெறலாம் என்பது கருத்து).

ஆனுடலி னல்லவ ரருந்தமிழ் திருக்குந்
தானமென மெய்ப்பரதர் சாருள ததிற்சேர்
மானுடரு ஞற்றவரு மாத்திர முளாரவ்
வானவ னலங்குமணி மன்றுள்வெளி காண்பர். (18)

ஆனுடலில் நல்லவர் அருந்த அமிழ்திருக்கும்
தானமென மெய்ப்பரதர் சார்உளது அதில் சேர்
மானுடருள் உற்ற உருமாத்திரம் உள்ளார் அவ்
வானவன் அலங்குமணி மன்றுள் வெளி காண்பர்.

சூக்குமதேகம் - (சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம், மனம், புத்தி, அகங்காரம்,
ஆகியவற்றால் ஆக்கப்பட்ட- அருஉடம்பு)

தாலதேகம் - நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயத்தால் ஆனது.

பூதாசாரசரீரம் - சூக்குமதேகத்திலிருந்து சொர்க்க இன்பம் அனுபவிக்க உண்டானது.

யாதனாசரீரம் - நரகத்தில் துன்பம் அனுபவிப்பது.

இக்கண்டத்தில் (கருமபூமி) செய்யப்படும் வினைகள் பிறகண்டங்களில் (பலன் பூமி)
பயனைத் தரும்.

ஆன் - பசு.

சார் - இடம்.

அலங்கு - ஒளிறும்.

அயனம் - பிறவிகள்.

சற்பதி - ஞான குரு.

துளக்கம் - ஒளி.

உலப்பு உறுமுன் - அழியும்முன்.

பசுவின் உடம்பில் பெரியோர் அருந்த அமிழ்து போன்ற பால் இருக்கும் மடியைப் போல, இந்நிலவுலகில் பரதன் என்னும் அரசனால் ஆளப்பட்ட சிறிய நிலப்பகுதி உண்டு. இப்பரதகண்டத்தில் வாழும் மக்களில் தற்போதைய உடம்பைத் தவிர வேறு எவ்வகை உடம்பும் இனிமேல் எய்தாத சிறப்பை உடையவர்களே ஆகாச சொரூபமாகிய குகேசனின் பிரகாசமாகிய சபையின் நடனத்தைக் காண்பார்.

இதற்கு ஞானசாத்திரங்களுடன், அவற்றின் ஆசிரியர்களும், சாத்திரங்கள் வழிநின்ற அனுபூதிமான்கள் ஆகியோரும், சான்றாவர். இக் கண்டத்தில் பிறப்போரும், பிற கண்டத்தில் பிறந்து இக்கண்டத்தை அடைவோரும் இதன்பாற்படுவர். இது கன்ம பூமி.

பலன்பூமியான புண்ணிய உலகம் (சுவர்க்கம்): பாவ உலகம் (நரகம்); இவ் விரண்டிற்கும் இடைப்பட்டது இப்பூவுலகம். ஆன்மா தனது கன்ம பலனை அனுபவித்துத் தொலைப்பதற்கு இப்பூவுலகம் உதவுகிறது. இக்கரும பூமியல்லாத சுவர்க்கத்திலும் ஆன்மலாப முயற்சிக்கு இடம் இல்லை.

இறப்பில் பூத உடலை (தூல தேகம்) நீங்கிய ஆன்மாக்கள் தாம் செய்த வினைக்கு ஏற்பப் புண்ணியத்தையும், பாவத்தையும் அனுபவிக்கும் வகையில் பூதாசார உடம்பாகவும், யாதனா உடம்பாகவும் முறையே மாறுகின்றன.

சீதம்பர நடனம் காண்பதற்கு அதிகாரியாவார் அடையும் பயன்.

அச்சிவ சபாபதியை யாசினய னத்தான்
மெச்சலொடு கண்டவர் மிழற்றரிய வீட்டை
நிச்சலன மாயடைத னிச்சய மலாலோ
ரெச்சமென வாவதிலை யெந்தவுயி ருக்கும்.

(19)

அச்சிவ சபாபதியை ஆகஇல்லா நயனத்தால்
மெச்சலொடு கண்டவர் மிழற்றல் அரிய வீட்டை
நிச்சலனமாய் அடைதல் நிச்சயம். அல்லால்
ஓர் எச்சம் என ஆவது இல்லை எந்த உயிருக்கும்.

அத்தகைய சிவமாம் பேரொளியை, நடன சபாபதியைத் துதிப்பதுடன் தம் களங்கமற்ற ஞானக் கண்ணால் கண்டவர் வார்த்தையால் கூற இயலாத சிறப்புடைய முத்தி நிலையை அடைவர் என்பது உறுதியானதாகும். இதில் எவ்வித மாற்றமும் இல்லை. அத்தகையவருக்கு - அந்த ஆன்மாவுக்குப் பிறருக்கு 'மகவு' என்று சொல்லும் படியான பிறப்பு இல்லை. (உள் ஒளி கண்ட ஆன்மா மானிட தேகமல்லாது பிற உடம்பும் அடைவது இல்லை).

(புறத்தே பணியில் ஈடுபட்ட ஒருவன் அதனை விடுத்துத் தன் வீடு திரும்புதல் போல இவ்வுலகச் செயல்கள் அனைத்தையும் விடுத்துப் பரமுத்தியாகிய வீட்டை ஆன்மா அடையும்.)

மறுபிறப்பு அடையாமல் இருக்கப் புறப்பொருளை நோக்காது உள் இருதயப் பெருவெளியை நோக்கி இறைவனைத் தேடுதல் வேண்டும்).

சிதம்பர நடனம் காணுதற்கு அதிகாரி அல்லாதவர் அடையும் பயன்.

பூரண குகேசனுறை பொற் பொதியை நோக்கார்
ஆரெனினு மொண்மையரு ளாகுமென வேத்துஞ்
சீரண வருபமன சீவகதி நண்ணார்
ஆரண வரும்பரம முத்தியையு மண்ணார்.

(20)

பூரண குகேசன் உறை பொன்பொதியை நோக்கார்
யார் எனினும் ஒண்மை யருள் ஆகும் என ஏத்தும்
சீரண அருபமன சீவகதி நண்ணார்
ஆரண அரும்பரம முத்தியையும் அண்ணார்.

ஆசு - குற்றம்.

மிழற்றல் - சொல்லுதல்.

எச்சம் - கருவில் தோன்றுவது (பிறப்பது).

நயனம் - ஞானக்கண்.

வீடு - முத்தி.

மெச்சல் - துதித்தல்.

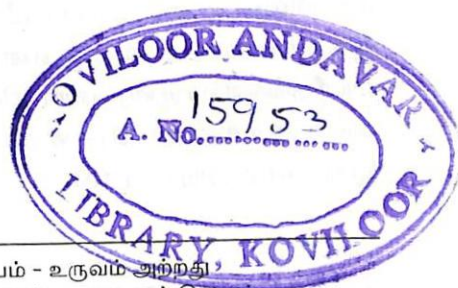
நிச்சலனம் - அசைவற்ற.

முழுமையான வியாபகத் தன்மை உடைய குகேசன் (சிவன்) எழுந்தருளியுள்ள பொன்னம்பலத்தை (பிண்டத்திலும், அண்டத்திலும்) ஞானக் கண்ணால் காணும் சிறப்பை அடையாதவர்கள் எத்தகையவர் ஆனாலும், எத்தகைய சிறப்பும் பெருமையும் உடையவர் ஆனாலும், உலகம் போற்றும்படியான சிறப்புக் கூடிய நல்ல திருவருள் நிலை இது எனப்படும், எண்ணங்களற்ற சீவன் முத்திநிலையை (உடம்போடு கூடிய நிலையில் உள்ள ஆன்மா இறை நுகர்வு பெறும் தன்மை) அடையப் பெறார். மேலும், அதற்கும் மேலான அரிய பரமுத்தியையும் (இறைவனை அடையும் நிலையையும்) ஆன்மாவால் அடையப்பெறார். இறைவன் ஆன்மாவுடன் இரண்டறக் கலந்திருப்பதை அனுபவிப்பார்களுக்கே நித்திய இன்பம் உண்டு., மற்றவர்க்கு இல்லை.

தன்னில் தன்னை அறியும் தலைமகன்
தன்னில் தன்னை அறியின் தலைப்படும்
தன்னில் தன்னை அறிவிலன் ஆயிடிஸ்
தன்னில் தன்னையும் சார்தலுக்கு அரியனே. — நாவுக்கரசர்.

(பொற்சபையை ஞானக்கண்களால் தரிசனம் செய்யாதவர்கள் உருவ மனம் கொண்ட பெத்த நிலையராகவே இருப்பர்).

பிண்ட தகர வித்தை இயல் நிறைவு.

பொன் - தங்கம்.
பொதி - அம்பலம்.
பொற்பொறி - பொன்னம்பலம்
ஆரணம் - வேதம்
அண்ணார் - அடையமாட்டார்.
வியாபகம் - நிறைவு.
ஒண்மை - ஒளியுடைய.

அருபம் - உருவம் அற்றது.
நண்ணார் - அடையப் பெறார்
சீவன்முத்தி - இம்மையில் முத்தி
(ஆன்மாவோடு உடம்பு கூடி இருப்பினும்
இறை நுகர்வு உடையது).
பரமுத்தி - ஆன்மா (உடம்போடு கூடாது)
தனித்து இறைவனை அடையும் நிலை).

**ங். அண்டதகர வித்தை இயல்.
அண்ட தகராலய நாமாதி வீபரம்.**

தரிசித்திட முத்தியெ னும் பொறியார்
 சவையிப்படி யென்றுமொ ழிந்தவணங்
 கரிசற்றிவ ணோர்முறை யீதிறையாங்
 கடநற்பெயர் கொண்டத கரவித்தை
 தெரிமற்றைய வண்டத கரவித்தைத்
 தெளிவைப்பகர் கின்றன மென்றுரியோன்
 பரிவுற்றுள நன்மன சன்முகமாம்
 பதுமத்தினை நோக்கிமி ழற்றுவனால். (81)

தரிசித்திட முத்தியென்னும் பொறியார்
 சபை இப்படி யென்று மொழிந்த வண்ணம்
 கரிசு அற்று இவண் ஓர் முறை ஈது இறையாம்
 கட நற்பெயர் கொண்ட தகரவித்தை
 தெரி மற்றைய அண்ட தகர வித்தைத்
 தெளிவைப் பகர்கின்றனம் என்று உரியோன்
 பரிவுற்று உள்ள நன்மனசன் முகமாம்
 பதுமத்தினை நோக்கி மிழற்றுவன்.

இவ்வாறு, “தரிசிக்க முத்தி” என்று சாத்திரங்கள் எல்லாம் கூறும் சிறப்பினை உடைய, ஒளி வீசும் பெருமை நிறைந்த சிற்சபையானது இத்தன்மையை உடையது எனநாம் கூறியவாறு, நீயும் சந்தேகம் போன்ற விபரீதங்களாம் குறைகளை விலக்கி, இன்னவாறு, ஓர் ஒழுங்கு முறையில் விளங்கும் சிறு உடம்பு என்னும் பெயர் கொண்ட (பிண்ட) தகர வித்தை இது என்று அறிவாயாக!.

பொறியார் - ஒளி நிறைந்த.
 கரிசு - குறைவு; குற்றம்.
 கட - உடம்பு.
 தகரவித்தை - இதயத்தாமரையின் உள்இடம்.
 பதுமம் - தாமரை.
 தரிசித்திட - பார்த்திட.

மனசன் - சீவன்முத்தன்
 (மனசை உடையவன்).
 மிழற்றுவான் - சொல்லுவான்.
 இறை - சிறிய
 பகர்கின்றனம் - சொல்லுகின்றனம்.
 உரியோன் - குருமணி.

இனி மற்றைய எஞ்சி நிற்கும் அண்ட தகர வித்தையின்
தெளிவினைச் சொல்கிறோம் என்று ஆசிரிய இலக்கணங்கள் பொருந்திய
குருமணியானவர் அன்பு கொண்டுள்ள நல்ல மனசனின் (மனதை
உடையவன்) முகத்தாமரையைப் பார்த்துக் கூறுவார். இறைவனின்
நாடற்கரிய ஞான நடனத்தைக் காணப் பெற்றவர் பிறப்பு இறப்பு
அற்றவராம்.

பிரமம்பரி பூரணமாதலினாற்

பெரிதென்றறை யண்டம தற்குளுமே

கரவம்பர மாயசி தம்பரவான்

கரையின்றுள தாகலின் முன்சொனசெம்

புரமன்றுள பேர்களு மிங்ஙனமே

புகலண்டம தற்குள வேநல்விராட்

புருடன்றன தாகம தாமதிலே

புருடன்பதி நள்ளித யச்சுமமே.

(2 2)

பிரம்மம் பரிபூரணம் ஆதலினால்

பெரிதென்று அறையப்பெறும் அண்டம் அதற்குள்ளுமே

கர அம்பரமாய சிதம்பர வான்

கரையின்றி உளதாகலின், முன்சொன்ன செம்

புர மன்றுள்ள பேர்களும், இங்ஙனமே

புகல் அண்டம் அதற்குளவே நல்விராட்

புருடனது ஆகமதாம் அதிலே

புருடன் பதி நள் இதயச் சுமமே.

பிரமம் - இறைவன்

சுமம் - மலர் (தாமரைமலர்).

நள் - நடு

அறை - சொல்லப்பெறும்,

ஆகமதாம் - உடம்பாம்.

வான்கரை - ஆகாய எல்லை.

கரம் - ஒளி

அம்பரம் - வெளி

செம்புரம் - பிரம்மபுரம்.

பரமபுருடன் - இறைவன்.

விராட்புருடன் - 36 தத்துவபுவனங்கள்

அடங்கிய பிரமாண்டமாம் உடம்பு.

பர பிரம்மப் பொருள் முழு நிறைவாம் பூரணத் தன்மை உடையது. ஆதலினால் பெரிதென்று சொல்லப் பெற்று நிற்கும் அண்டத்திற்குள்ளும் ஒளி நிறைந்த ஆகாசமாகிய சிதம்பர வான் எல்லையின்றி உளதாகிறது. எனவே முன்சொன்ன பிரம்மபுரம் என்னும் பெயரும் மற்றுமுள்ள பெயர்களும் இங்கு சொல்லப்பெறும் அண்டத்துக்கும் உள்ளன.

நிலம் முதல் நாதம் இறுதியாகவுள்ள முப்பத்தாறு தத்துவ புவனங்கள் அடங்கிய விராட் புருடனின் உடம்பாம் அண்டத்தில் பரமபுருடன் (இறைவன்) உறைவிடமாவது அவ்வண்டத்தின் உள்ளிடமாகவுள்ள இருதயதாமரை மலரேயாகும்.

இதனால் விராட புருடனும் பரம புருடனுக்கு வேறுபட்டு நிற்பானில்லை.

முனமே சொன பிண்டமு றைப்படியே

மொழியண்ட வபேதசி தம்பரவான்

எனுமோர்சவை தன்னினு மேழ்திரையோ

டியைபான வெலாமுள பேருருவோன்

தனதேரக வாரிச மவ்வினெனாச்

சாற்றுந்தெளி ருக்கர விந்தநபத்

தினையேயது வென்னுமி ரண்டதர்வந்

திகழும் பொனி ரண்மய கோசமெனும்.

(23)

முன்னமே சொன்ன பிண்ட முறைப்படியே

மொழி அண்ட அபேத சிதம்பரவான்

என்னும் ஓர் சபை தன்னினும் ஏழ் திரையோடு

இயைபான எல்லாம் உள. பேருருவோன்

அபேத - வேறுபாடற்ற.

வியோமம் - ஆகாயம்.

ஏர் - அழகு.

அகம் - உள்.

வாரிசம் - தாமரை.

தென் - தெளிவுபடுத்துதல்.

பேருருவோன் - விராடபுருடன்.

விராட்டு - பிரபஞ்ச வடிவம்.

அம்போருகம் - தாமரை.

இரண்மயகோசம் - பொன் மயமான உடம்பு.

இரண்டு - யசர்வேதம்.

அதர்வந் - அதர்வநம்.

அரவிந்த நபம் - தாமரைவெளி

நபம் - வெளி (ஆகாயம்)

தனது ஏர் அக வாரிசம் அவ்விண் எனா
சாற்றுந் தெள்ளிருக்கு அரவிந்த நபத்
தினையே அது என்னும் இரண்டு அதர்வந்
திகழும் பொன் இரண்மய கோசம் எனும்.

முன்னர் கூறிய பிண்ட தகராகாச முறைப்படியே இங்கு சொல்லப் பெற்ற
அண்ட சிதம்பர அபேதாசாசம் என்னும் ஒரு சபையிலும் ஏழு திரைகளுடன்
இயைந்த பர வியோமப் பொருள் முதலிய யாவுமுள்ளன. ஏழுதிரை (நிலம்,
நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம், ஐந்து சுத்தத்தத்துவங்கள், அகந்தை).

விராட்டாகிய புருடனது அழகிய இருதய தாமரையே பரம்பொருள்
நடம்புரியும் அந்த சிதாசாசம் என இருக்கு வேதம் சொல்லும்:

அத்தாமரையில் உள்ள நடுவெளி ஆகாசம் என யசர்வேதம் கூறும்;
அதர்வண வேதமானது பிரகாசிக்கும் பொன்போன்ற இரண்மய கோசம்
என்று அதனை இயம்பும்.

அங்கிங்கென லென்பதி லாதுநிரம்
பத்தற்றொழு வார்தரி சித்துயுமா
றெங்கும்புகழ் ஞானவி னோதவனை
யின்பங்கொள வாமம் ருங்கினிலே
துங்கங்கொளு ரூபம் ரூபமுமே
சுடருந்திரு மேனிய னாயொளியோன்
தங்குந்திற மென்னவொ ளம்பலமுட்
டானாடுமெ லாவுயி ருங்கொளுளோன். (24)

அங்கு இங்கு எனல் என்பது இலாது நிரம்பத், தன்னைத்
தொழுவார் தரிசித்து உய்யுமாறு, எங்கும்
புகழ் ஞான வினோத அன்னை
இன்பங்கொள்ள வாம மருங்கினில்

உய்யுமாறு - வாழுமாறு.

மருங்கு - இடம்.

ரூபம் - உருவம்.

அரூபம் - அருவம்.

துங்கம் - தூய்மை, பெருமை, உயர்வு.

மேனியன் - உடலினன்.

உள் - உள்ளம்.

வாமம் - இடப்புறம்.

ஒளியோன் - சூரியன்.

துங்கம் கொள்ளும் ரூபம் அருபமுமே
 சுடருந்திரு மேனியனாய் ஒளியோன்
 தங்கும் திறம் என்ன ஒள் அம்பலமுள் தானாடும்
 எல்லா உயிருங் கொள் உள் உள்ளோன்.

அங்கு, இங்கு. உள்ளதென்று சுட்டி உணரப்படாதவாறு எங்கும் நிறைந்து வியாபகப் பொருளாய் உள்ள இறைவன், தன்னை உருவவடிவில் தரிசித்து வணங்குவார் வாழுமாறு, அனைவராலும் போற்றப்படும் வகையில் அருள் வடிவாயுள்ள உமையம்மை இடப்பக்கத்தே நின்று கண்டு ஆனந்தம் கொள்ளத், தூய்மையான உருவமும், அருவமுமாய் ஒளி வீசும் உடலினனாகி, விண்ணில் சூரியன் தங்கித், தன் கதிர்களால் உயிர்களுக்கு ஒளியூட்டுவது போல், ஞானசபையில் எழுந்தருளி நடித்துத் தன் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில் மூலமாக உயிர்களை ஆட்கொண்டு அருள்செய் உள்ளம் உடையோனாவான்.

உமையம்மை ஆனந்தம் கொள்ளத்தான் அவ்வன்னையின் வியாபக கர்ப்பத்தில் அடங்கிக் கிடக்கும் உயிர்களும்-இன்பம் கொள்ளும்.

நடேசன் திறம்.

இயல்பார்நடன் ராசச முற்றயனா
 யேணாரக முண்ணிமிர் தாமதமோ
 டயர்வாகிய சத்துவ மும்வெளியே
 யோவாதுறு சீதர னாயகமுண்
 ணயமாகிய சத்துவ மும்வெளியே
 ஞாட்பாரொரு தாமத முங்கிளர்மாச்
 செயலாரர னாயொரு மூவினையுஞ்
 செய்தேயவர் கட்டுமெ லேயுளனே.

(௧5)

இயல்புஆர் - தன்னியல்பு பொருந்திய.
 நடன் - நடேசப் பெருமான்.
 சீதரன் - அரி, திருமால்.
 ஞாட்பார் - வலிமை.
 ஏண் - வலிமை.
 உக்கிரம் - கொடுமை.

ராச்சம் - ராச்சச குணம்.
 தாமதம் - தாமச குணம்.
 சத்துவம் - சத்துவ குணம்.
 மாச்செயலார் - சங்காரம் செய்பவன்.
 சம்காரம் - ஒடுக்குதல்.

இயல்பு ஆர் நடன் ராசசம் உற்று அயனாய்
 ஏண் ஆர் அகம் உள் நிமிர் தாமதமோடு
 உயர்வாகிய சத்துவமும் வெளியே
 ஓவாது உறு சீதரனாய் அகம்உள்
 நயமாகிய சத்துவமும் வெளியே
 ஞாட்பார் ஒரு தாமதமும் கிளர் மாச்
 செயலார் அரனாய்ஒரு மூவினையும்
 செய்தே அவர்களுக்கு மேலே உள்ளே.

தனக்கே உரிய எண்குணங்களையுடைவன் நடேசப் பெருமான். அவனே உள்ளும் புறமும் இராசசகுணம் உடைய பிரமனாகவும், வலிமை பொருந்திய உட்புறத்தில் ஓங்கிய தாமச குணமும், வெளிப்புறத்தில் சத்துவகுணமும்நீங்காது பொருந்திய திருமாலாகவும், உள்ளே சத்துவகுணமும் வெளியே வலிமையான தாமதகுணமுமாய் விளங்குகிற, பெருந்தொழிலாம் சங்காரத்தைச் செயலாற்றும் அரனாகவும், படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகிய முத்தொழிலையும் செய்து பிரமன், திருமால் உருத்திரன் ஆகியோருக்கும் மேலானவனாக உள்ளான்.

ஆன்மாவானது 'கை' மூலமாக ஈதலையும் ஏற்றலையும் செய்தல்போல் இறைவன் அயன், திருமால், உருத்திரன் ஆகியவர்கள் மூலமாகப் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் தொழிலைச் செய்கிறான். எனவே அம்மூவருக்கும் மேலானவனாக குணி உருத்திரனாக இறைவன் உள்ளான். படைப்பையும், காப்பையும் ஒடுக்கும் பெருந்தொழில் – சம்காரம் ஆகும்.

மேலாயுள் மெய்யரு ளேவடிவாய்
 மீயாந்தக ராலய மன்றிடைமா
 மாலாய் விளை யாணவ மாமலமாம்
 வாளேந்திய வோர்குறண் மேனியன் வெந்
 பாலேவல வங்கிரி யூன்றியிடப்
 பாதாம்புய மானதை யேதூர்க்கிக்

எண் குணங்கள் : தன்வயத்தனாதல், தூய உடம்பினன் ஆதல், வரம்பில் இன்பமுடைமை இயற்கை உணர்வினன் ஆதல், முற்றுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்கள் நீங்குதல், பேரருளுடைமை, முடிவிலாற்றலுடைமை என்பன.

கோலாகல மாயதி தாண்டவஞ்செய்
கோனாம்பர னேகுக னென்பவனே. (26)

மேலாய் உள்ள மெய்யருளே வடிவாய்
மீ ஆம் தகராலய மன்றிடை மா
மாலாய் வினை ஆணவ மா மலமாம்
வாளேந்திய ஓர் குறள் மேனியன் வெந்
பாலே வல அங்கிரி ஊன்றிடப்
பாதாம்புயம் ஆனதையே தூக்கிக்
கோலாகலமாய் அதி தாண்டவம் செய்
கோனாம்பரனே குகன் என்பவனே.

அனைத்திற்கும் மேலானதாய் உள்ள மெய்யருளே தன் திருமேனியாய்ப் பொருந்த, அண்ட ஆகாயமாம் தகராலய சபைதன்னில், மிகுந்த மயக்கத்தை உண்டாக்கும் (தன்னையும், சிவனையும் ஆன்மாக்கள் அறியாதிருக்கும் வகையில்) ஆணவமாம் (வாளேந்திய பூத வடிவமுடைய) முயலகனின் முதுகில் வலப்பாதத்தை ஊன்றித் தன்இடப் பாதத்தைத் தூக்கி ஆனந்த மகா நடனம் ஆடும் இறைவன் குகனே.

(இடக்காலைத்தூக்கி வலக்காலை முயலகனின் முதுகில் ஊன்றியவாறு நிற்கும் நடராசப் பெருமானின் ஆனந்த தாண்டவ வடிவம் குகனாகிய முருகப் பெருமானின் வடிவமாகக் கூறப்படுகிறது). மயக்கம் என்பது ஆன்மாவுக்குத் தன்னையும், இறைவனையும், அறியாமலிருக்கச் செய்வது ஆகும். இம் மயக்கத்தை உயிர்களுக்கு ஆணவமலம் ஏற்படுத்துகிறது. ஆணவமலம் நடராசப்பெருமானின் காலடியில் அழுத்தப்பெறும் முயலகனாக உருவகப்படுத்தப்பெறுகிறது, முத்தி நிலையில் இந்த ஆணவமலம் மேலிடாது அடங்கியிருக்கும். பெத்தநிலையில் ஆணவ மல மயக்கம் மேலோங்கியிருக்கும்.

மீ-ஆகாயம், மாலாய்-மயக்கம், மா-மிகுதி, பாதாம்புயம்-திருவடித்தாமரை, குறண்-குட்டை

பெத்த நிலை : உயிர்கள் பாசத்தோடு (ஆணவம், கன்மம், மாயை) கூடிய நிலை. வினைகளால் தாக்கப்பெறும்நிலை.

முத்தி நிலை: உயிர்கள் இறைவனை உணர்ந்து நின்றல். வினைகளால் தாக்கப்படாத நிலை.

சிதம்பரத்தை, இவர் இவ்வழியாய்த் தரிசிப்பர் என்பது.

அஞ்சாகுகி ருத்திய மங்குளதா
 லதிரேகவ னாரத வாதிசதா
 எஞ்சாதும றைத்துள தாதலினா
 லெச்சம்புரி தானசு சீலமுடன்..
 துஞ்சாவிர தாதியி னைக்குநருந்
 தூய்தாயகு கேசனை யேயறியார்
 முஞ்சாதமு துக்குறை வள்ளவரே
 மூடாவிழி யாலறி வாரறியே.

(27)

அஞ்சஆகு கிருத்தியம் அங்குளதால்
 அதிரேக அனாரத ஆதி சதா
 எஞ்சாது மறைத்துள்ளது., ஆகலினால்
 எச்சம் புரி தானம் சுசீலமுடன்
 துஞ்சா விரதம் ஆதி இழைக்கு நரும்
 தூய்தாய குகேசனையே அறியார்
 முஞ்சாத முதுக்குறைவு உள்ளவரே
 மூடாவிழியால் அறிவார் அறியே.

ஐந்துவகைப்பட்ட படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகியவைகளான சிவச் செயல்கள் தகராலயத்தில் இருத்தலால் மேன்மையுடைய ஆதிசக்தி எக்காலத்தும் மறைத்துள்ளது. (அச்சக்தி ஈசனை நாடுபவர்களுக்கு அருட்சக்தியாகவும் அவ்வாறு நாடாதவர்க்கு மறைப்பு (திரோதானம்) சத்தியாகவும் விளங்குகிறது.) எனவே, வேள்வி, தானம் முதலிய விரதங்களைச் செய்பவர்களால், அறிய இயலாத குகேசனை, அழியாத பேரறிவுடையவர்களாலேயே ஞானக் கண்ணால் அறிய இயலும். (மூடுதலும் விழித்தலும் உடைய தூலக் கண்ணால் அறிய இயலாது).

அதிரேக - அதிசயம்.
 அனாரதம் - எஞ்ஞான்றும்.
 துஞ்சா - உறங்காத.
 கிருத்தியம் - செயல்.
 சுசீலம் - நற்குணம்.
 எச்சம் - வேள்வி.

புரி - செய்தல்.
 தானம் - கொடை.
 முதுக் குறைவு - பேரறிவு.
 மூடாவிழி - ஞானக்கண்.
 முஞ்சாத - முடிவுவில்லா.
 தமருகம் - உடுக்கை.

அண்ட தகராலய ஞான சபையில் ஆனந்த நடனமாடும் நடராசனின் தமருகம் தாங்கிய வலது திருக்கரம் படைப்பையும், அபயகரமாக விருக்கும் வலக்கை காத்தலையும், நெருப்பை ஏந்தியுள்ள இடக்கை அழித்தலையும், ஊன்றிய வலது திருவடி மறைத்தலையும் தூக்கிய திருவடி அருளையும் குறிப்பதாகும்.

சிதமாகிய வண்டநன் மன்றமதைத்
தெளிவானனி கண்ணுற வெம்பெருமான்
இதமாகிய பேரரு ளாலுடலா
மிதயாம்பர நோக்கம் தாமுகுரம்
அதையேபெற வேண்டுமெ னுந்துணிபே
யறையுந்திரு வாரண மாகமமாய்ந்
துதியாநிலை வேறிலை வேறிலையென்
றொளியாது மொழிந்தது மன்னணமே (28)

சிதமாகிய அண்ட நன்மன்றம் அதைத்
தெளிவா நனி கண்ணுற, எம்பெருமான்
இதமாகிய பேரருளால் உடலாம்
இதயாம்பர நோக்கமதா முகுரம்
அதையே பெறவேண்டு மெனும் துணிபே
அறையுந் திரு ஆரணம்., ஆகமம் “மாய்ந்து
உதியாநிலை வேறில்லை வேறில்லை” என்று
ஒளியாது மொழிந்ததும் அன்னணமே.

அண்ட (தகராலயமாகிய) இருதய உள்ளிடமாம் ஞானசபையை ஞானத்தால் தரிசிக்க, எம் இறைவனின் இதமான பேரருளால் பிண்ட(தகராலயமாகிய) இருதய உள்ளிடத்தில் உள்ள ஞான ஒளியாம் கண்ணாடியைப் பெறவேண்டும். இதனை வேதம் கூறுகிறது (ஞான ஒளி

சிதம் - ஞானம்.

முகுரம் - கண்ணாடி.

அண்டம் - வெளி.

இதயாம்பரம் - இதய தாமரை (பிண்ட தகராலயம்).

ஆரணம் - வேதம்.

அன்னணம் - அவ்வாறு.

உதியாநிலை - பிறக்காத நிலை

ஞானதிருட்டி எனவுமாம்) ஆகமமும் “ஆன்மா மீண்டும் பிறப்பை அடையாதிருக்க வேறு வழியில்லை இல்லை என்று கூறுவதும் அவ்” வேதத்தின் படியேயாம்.

(பிண்ட தகராலய உள்ளிருதயத் தாமரையாம் ஞானசபையை ஞானத்தால் உணர்தல் மூலமே பரம்பொருள் நடனஞ் செய்யும் அண்ட ஞானசபையை ஆன்மா உணர இயலும். இறைவனின் ஆனந்த நடனத்தை அனுபவிக்கும் ஆன்மாவும் அதுவே).

பரமான்மாவின் உடம்பாயிருப்பது ஆன்மா.

சித்தம், ஞானம் தோன்றுகின்ற இடம். சிதம்பரம் - ஞானத்தைத் தோற்றுவிக்கும் சபை.

கண்ணானதி லாதவன் வெள்ளிதையுங்
காணானது மானவி ராட்டுருவோன்
தண்ணாரித யாம்பர மன்றமதைத்
தம்வாளித யாம்பர மன்றினையே
உண்ணாடிந லோர்விழி தானடையா
ரோர்போதுமெய் யாயறி யாரறிவாம்
விண்ணாயக மாயவி ரெம்பெருமான்
வீயாவரு ளாலதை யேயறியே.

(89)

கண்ணானது இல்லாதவன் வெள்ளிதையும்
காணான் அதுமான, விராட்டுருவோன்
தண்ணார் இதயாம்பர மன்றமதைத்,
தம்வாள் இதயாம்பர மன்றினையே
உள்நாடி நல்ல ஓர் விழிதான் அடையார்,
ஓர்போதும் மெய்யாய் அறியார் அறிவாம்
விண்நாயகமாய் அவிர் எம்பெருமான்
வீயா அருளால் அதையே அறியே.

வாள் - ஒளி.
ஓர்விழி - ஞானம் (ஞானக் கண்).
இருவிழி - தூலக்கண்.

விராட்டுருவோன் - அண்டத்தைத்
தூலதேகமாக உடையவன்.
வெள்ளிடை - வெளி (பூத ஆகாயம்).

பிறவியிலேயே பார்வையில்லாதவன் பூத ஆகாயத்தையும் பூவுலகப்பொருள்களையும் காணும் திறம் அற்றவனாம். அதுபோலத் தங்களுடைய ஒளியார்ந்த இதய ஆகாய மன்றத்தை உள்ளிடத்தில் நோக்கும் ஞானக்கண் திறன் பெறாதவர், விராட்புருடனது குளிர்ச்சிபொருந்திய இதய ஆகாய மன்றத்தை ஒருபோதும் உணர இயலார். இறைவனின் அழியாதத்ன்மை உடைய ஞானமாம் திருவருளாலேயே அதனை உணர்க.

பிண்ட தகரவித்தை மூலமாகவே அண்ட தகரவித்தை அறியப் பெறும். பிண்ட தகரவித்தை - தன் உடம்பின் இடகலை, பிங்கலை நாடிகளுக்கு இடையில் உள்ள இதய தாமரையாகிய நடுப்பகுதி ஆகாயப் பெருவெளியை உள்நாடி அறியும் ஞானக் கண்ணைப் (திருவருள்) பெறுதல். அண்ட தகரவித்தை - பேரண்டமாகிய விராட்புருடனது நடுப்பகுதியாகிய இதயாம்பர மன்றத்தை (தில்லை) உணர்தல்; அதன்பின்னர் இறைவனின் ஆனந்த நடனத்தைத் தரிசனம் செய்தல்.

(இவை முறையே திருவருளால் நிகழ்வுறும்).

**அண்ட பிண்ட அடக்க இரகசியமும் அதனை அறிய
'நடேசனைத் தொழுக' என்பதும்.**

இந்நேர்மையி லண்டமு ளேசிறுபிண்
டமுமேயத னுள்ளிறை யண்டமுமே
எந்நாளிலு முண்டிவி ராசியநே
ரேநீயறி தற்குந டேசனையென்
மன்னாகிரு பாகர வானவனே
மாதேவகு கேசப ராபரனே
தன்னேரிலி யேயடி யார்நலனே
தாதாவடி யென்றுதொ ழாய்தினமே.

(30)

இந் நேர்மையில் அண்டமுள்ளே சிறு பிண்டமுமே
அதனுள் இறை அண்டமுமே
எந்நாளிலும் உண்டு, இராசிய நேரே நீ
அறிதற்கு நடேசனை, என்

மன்னா! கிருபாகர! வானவனே!

மாதேவ! குகேச! பராபரனே!

தன்னேரிலியே! அடியார் நலனே!

தா! தா! அடி! எயன்று தொழாய் தினமே.

அண்டத்தினுள்ளே சிறிய பிண்டமும், அப்பிண்டத்தினுள்ளே பெரிய (இறை) அண்டமும் எக்காலத்திலும் உள்ளது. இத்தகைய இரகசியத்தை உணர, நடேசப் பெருமானைத் தினமும் என் அரசே! அருள் இரக்கத்திற்கு உறைவிடமானவனே! மகாதேவனே! குகேசனே! பராபரனே! அடியார்களுடைய செல்வனே! இணையற்றவனே! உன்திருவடியை அடியேனுக்குத் தருவாயாக! தருவாயாக! எனத் துதித்துத் தினமும் தொழுவாயாக!

அலைந்திடும் பிண்டமும் அண்டமும் சமமாம். அண்டத்தினுள் சிறுபிண்டமும், பிண்டத்தினுள் இறையண்டமும் எந்நாளும் உண்டு.

இதனை,

“வலங்கைமான் மழுவோன் போற்றும் வானர அரசை நோக்கி -

அலைந்திடும் பிண்டம் அண்டம் அவை சமமாதலே”

எனக் கோயில் புராணம் கூறுகிறது.

அணுவாகிய ஆன்ம இதயத்தில் இறைவன் அடங்கியிருத்தலைப் பிண்டத்தில் அண்டம் அடங்கியுள்ளது என உரைக்கப்பெறுகிறது.

ஆணவ மலத்தில் அணுவெனக் கட்டுப்பட்டு விளங்கும் ஆன்மா பரமான்மாவின் உடம்பாய் உள்ளது.

“அணுவுள் அவனும் அவனுள் அணுவும் கணுவற நின்ற கலப்பு”

- திருமந்திரம்

நடேசன் உயிருக்கு உயிராய் உடனாயிருத்தலின், கிருபாகரா!
மாதேவா! குகேசா! என அண்மையில் விளிக்கப் பெற்றார்.

அவ்வாறு இருப்பினும், அறிய அரும் பொருளாய் வேறாய் இருத்தலின் மன்னா! வானவனே! பராபரனே! தன்னேரிலியே! அடியார்நலனே எனச் சேய்மை விளியிலும் அழைக்கப் பெற்றார்.

**பொன்னம்பலத்தைப் புகலா நூலும்,
வீழையா ஏனையவும் இன்னனம் ஆகும் என்பது.**

கலிவீருத்தம்.

இச்சுவை யைக்குறி யாநூ லிழைநூல்
மச்சுறு தண்டா மரைநூன் மயிர்நூல்
நச்சுளர் நச்சி டுலண்டா டிடுநூல்
பச்சிலை வாழைப் பலநூ லெனவாம்.

(31)

இச் சபையைக் குறியா நூல் இழைநூல்
மச்சுறு தண்தாமரை நூல் மயிர் நூல்
நச்சுளர் நச்சுஇடு உலண்டாடிடு நூல்
பச்சிலை வாழைப் பலநூல் எனவாம்.

பொன்னம்பலமாம் இச்சபையைக் குறிப்பாக எடுத்துச் சொல்லாத நூல் இழைக்கப்பட்ட பருத்தி நூல்; அழகிய தாமரை நூல்; கம்பளி நூல்; பட்டு நூல்; பசுமையான இலை; வாழைக்கிழங்கில் உள்ள நூல் எனப்படுவன போன்றதாம். எனவே இச்சபையைக் குறிக்கும் நூலே நூலாம் (மரத்தின் வளைவைப் போக்க உதவும் நூலைப்போல, மக்களின் மனக்கோட்டத்தைப் போக்கும் தன்மையுடையது நூல்).

பொன்னவை யைப்புக ழாவாய் புழுவே
துன்னுடல் சூர்விடு வாய்செய் திடாவாய்
இந்நில மீதிழி வாய்வா யினராற்
பன்னுபல் வாய்பழி வாய்வா யெனவாம்.

(32)

மச்சுறு - மஞ்சுறு - அழகுடைய.
நச்சு - ஆசை.
அவை - சபை
வாயினர் - வாக்கு வல்லார்
பழிவாய் - பழிச்சொல், பரிவாதம்.
பல்வாய் - பலஇடங்கள்

உலண்டு - கோற்புழு - பட்டுப்புழு.
பலம் - கிழங்கு.
சூர் - துன்பம்.
சுரை - பசுவின் மடி.
துன் - செறிந்த
கருமை - பெருமை, வன்மை

பொன் அவையைப்புக ழாத வாய் புழுவே
துன்னுடல் குர் விடு வாய் செய்திடா வாய்
இந்நிலமீது இழிவாய் வாயினரால்
பன்னுபல்வாய் பழிவாய் வாய் எனவாம்.

சீர்மிகு பொற்சபையைப் புகழாத வாயானது, புழுக்கள் நிறைந்த
உடம்பு துன்பம் என்பனவற்றை நீக்கிக் கொள்ளாத வாய் ஆகும்.
இந்நிலவுலகில் வாக்குவலிமையுற்றோரால் இழிவாகச் சொல்லப்பெறும்
பலவான பழிச் சொற்களைக் கூறுவது போன்ற வகையானதும் ஆம்.

நிருத்தனை யுள்கிந னீர்சொரி யாக்கண்
குருட்டழி கண்ணிழி கண்கோ மடியார்
கருக்கணி டுக்கண் னுகிர்க்கண் மயிர்க்கண்
பெருக்குநுங் கின்கண் பீலியின் கண்ணே. (33)

நிருத்தனை உள்கி நன்னீர் சொரியாக்கண்
குருட்டழிகண்; இழிகண்., கோ மடியார் கண்.,
கருக்கண்., இடுக்கண்; உகிர்க்கண்; மயிர்க்கண்;
பெருக்கு நுங்கின்கண்; பீலியின் கண்ணே.

நடேசனை நினைந்து உருகிக் கண்ணீரைச் சொரியாத கண்
குருட்டுத்தன்மை உடையதும், இழிவானதும், பகவின் கரைக் கண்ணுள்ள
கண்ணாகவும், இடுக்கண், நகக்கண், மயிர்க்கண், நுங்குக்கண்
மயிற்பீலியினுடைய கண் போன்றதாகும்.

பந்தபாசத்தில் உகுக்கப்படும் கண்ணீர் பயன்தராது. ஆனால்
முத்தியினைக் கருதி இறையருளை நினைந்து உகுக்கும் கண்ணீர் சிறந்த
பயனைத்தரும்.

“காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி” – சம்பந்தப்பெருமான்.

“கருங் கோமடியார் கண்” என வியையும், கருங்கண் எனப்படுவது ‘கருக்கண்’ என
எதுகை நோக்கி வலித்தல் விகாரப்பட்டது.

தாண்டவ னைக்கரு தாதுள சிந்தை.
மாண்டலின் மாடடை மந்தை யகந்தை
காண்டக மாவில் கறங்கு பிறந்தை.
நீண்டுள நிந்தை யரந்தை யுடந்தை.

(34)

தாண்டவனைக் கருதாது உள்ள சிந்தை
மாண்டல் இல் மாடுஅடை மந்தை; அகந்தை;
காண்டக மாஇல்; கறங்கு பிறந்தை;
நீண்டுள நிந்தை; அரந்தை உடந்தை.

நடேசப் பெருமானை நினையாதுள்ள சிந்தையானது, சிறப்பில்லாத
மாடுகள் அடையும் மந்தை; அகந்தை; காட்டு விலங்குகள் வசிக்கும் இடம்;
சுழல்கின்ற பல பிறவிகளுக்குக் காரணம்; பெருத்த நிந்தைக்குரியது,
துன்பத்திற்கு உரியது போன்றதாம்.

நடேசனை நீத்த நோன்பு முதலியன பயன்படாது என்பது.

அண்டமன் றாய வரும்பொதி யுள்ளும்
பிண்டமன் றாய பெரும்பொதி யுள்ளும்
கண்டவர் துன்பு கடிந்து வாயு
சண்டனை நீத்த தவங்களு முளவோ.

(35)

அண்டமன்றாய அரும் பொதியுள்ளும்
பிண்டமன்றாயப் பெரும் பொதியுள்ளும்
கண்டவர் துன்பு கடிந்து உய்ய ஆடும்
சண்டனை நீத்த தவங்களும் உளவோ.

அண்ட தகராலயமாகிய அரிய சபையிலும், பிண்ட தகராலயமாகிய
பெரிய சபையிலும் தன்னைத் தரிசித்தவர்களுடைய துன்பங்கள்
போக்கப்பட்டு ஆனந்தம் அடைந்து உய்யும் வகையில் நடனம்செய்யும்

மாண்டல் - மாட்சி.
இல் - வீடு.
பிறந்தை - பிறப்பு

காண்டகம் - காடு
மா - விலங்கு
சண்டன் - சிவ சூரியன்

(சூரியனுள் உறையும்) சிவ சூரியனை விடுத்துச் செய்யும் தவங்கள் ஏதும் உளவோ? எனில் – இல்லை.

சிவனின் எட்டு வடிவங்களில் சூரியனும் ஒன்றாகும். எனவே சூரியவழிபாடும் சிவ மூர்த்தி வழிபாடாகும்.

கரிசறு நூற்பல கற்கினு மதுபோற்
றிரிபற வோது திடம்பெறி னுங்கார்
சொரியுறை போற்கவி சொல்லினும் வெந்நோய்
அரிசுகு கனைப்பர வாவிடி லவமே. (36)

கரிசறு நூல்பல கற்கினும் அதுபோல்
திரிபு அற ஓது திடம் பெறினும் கார்
சொரி உறைபோல் கவி சொல்லினும் வெந்நோய்
அரி குகனைப் பரவாவிடில் அவமே.

குற்றமற்ற நூல்கள் பல மாறுபாடின்றிக் கற்றாலும், கற்றபடியே பிறருக்குக் கற்பிக்கும் வலிமை பெற்றாலும், கரியமேகம் பொழிகின்ற மழை போலக் கவிதைகளைச் சொல்லும் திறமையைப் பெற்றாலும், பிறப்புஇறப்பாம் துன்பத்தைப்போக்கும் குகேசனாகிய முருகனைத் துதித்து வணங்காவிடில் மேற்கூறிய அனைத்தும் வீணாகும். எனவே உள்ளேயுள்ள சோதியை முயற்சியால் தேடிக்கோடல் வேண்டும். நூல்கள் எனப்படுபவை பொற்சபையை எடுத்துக் கூறுபவைஆம்.

“கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழா அர் எனின்”
என்னும் குறப்பா நினைவில் கொள்ளத்தக்கது.

பூவலஞ் செய்யினும் பூவுத கங்கொண்
டாவலொ டர்ச்சனை செய்யினு மசபா
மாவல மந்திர மோதினு மன்றார்
தேவனை யினிதெண் ணாமை யசிவமே. (37)

கரிசு - குற்றம்
திடம் - உறுதி
உறை - தலைப்பெய் மழை

கார் - மேகம்
வெந்நோய் - கொடிய
சனனமரணம்.

பூ வலம் செய்யினும், பூ, உதகம்கொண்டு
 ஆவலோடு அர்ச்சனை செய்யினும், அசபா
 மாவல மந்திரம் ஓதினும் மன்று ஆர்
 தேவனை இனிது எண்ணாமை அசிவமே.

பூமியை வலம் வந்தாலும், மலர்கள், நீர் கொண்டு பக்தியுடன் இறை
 நாமத்தைக் கூறி விருப்பமுடன் வழிபட்டாலும், அசபா மந்திரமென்னும்
 காயத்திரியை ஓதினாலும் பொற்சபையின் தேவனாம் இறைவனை நன்கு
 தியானம் செய்தல் இல்லையாயின் அச்செயல்கள் மேன்மையான
 நன்மையினைப் பயவாதாம்.

தூயந னீரிடைத் தோயினு மங்ஙன்
 ஆயபஃ றான மளிப்பினு மார்வம்
 ஏயுயர் விரத மிழைப்பினு ஞானா
 காயம தைக்குறு காவிடில் வறிதே.

(38)

தூய நன்னீரிடைத் தோயினும் அங்ஙன்
 ஆய பஃறானம் அளிப்பினும் ஆர்வம்
 ஏய் உயர் விரதம் இழைப்பினும் ஞான
 ஆகாயமதைக் குறுகாவிடில் வறிதே.

கங்கை முதலாம் புனிதமான நதிகளில் மூழ்கினாலும், அங்கு
 பசுதானம் முதல் பலவிதமான தானங்களைவழங்கினாலும், ஆர்வத்துடன்
 ஆசையுடன் கூடிய மேலான விரதங்களை மேற்கொண்டாலும்,
 சிதாகாயமாய் பரம்பொருளை அடையாவிடில் மேற் கூறிய செயல்கள்
 அனைத்தும் பயனற்றதாம்.

அறவழியில் ஈட்டிய பொருளை, முக்குற்றமாகிய, காமம், வெகுளி,
 மயக்கம் அற்ற நற்றவத்தோர்க்குக் கொடுத்தலும், வறுமையாளர், உடல்
 உறுப்புக் குறைவு உடையோர்க்கு வழங்குதலும், அன்பு, புகழ், அச்சம்
 காரணமாகக் கொடுத்தலும் ஆகியவை முறையே தலை, இடை, கடைப்படு
 தானங்களாகும். இச் செய்யுளில் குறிப்பிடப் பெறும் தானம் இடை, கடை,
 தானங்களாகும்.

ஞான ஆகாசமாகிய பரம்பொருளை அடைய நில்லாதார்க்குத் தலைப்படுதானம் பொருந்தாதது. ஆகையால் இங்கு ஆயஃறானம் என்பது தான்கருதிய பலவகைப்பட்ட தானங்களைக் கருதக்கூடியது. முதல் இரண்டு தானங்களுக்கும் பலன் அறக்கடவுளே நல்குவன். ஆதலினால் மிகவும் இரகசியமாகச் செய்தல் வேண்டும்.

யார் எதை விரும்பி எப்படிச் செய்கின்றாரோ அவர் அதனைப் பெறுவர். புகழ்பெற விரும்பித்தானம் செய்பவர் புகழை அடைவர். ஆனால் அவர் கடவுள்பால் பெற விருப்பது யாதுமில்லை.

இட்டி யனந்த மிழைக்கினும் பள்ளி
கட்டினு மானமில் கற்பம துண்டோர்
திட்டம தாய்மெய் திருத்தினு மோவா
நட்டனை யுள்ளு ணணாவிடில் வறிதே. (39)

இட்டி அனந்தம் இழைக்கினும் பள்ளி
கட்டினும் மானமில் கற்பம் அது உண்டோர்
திட்டமதாய் மெய் திருத்தினும் ஓவா
நட்டனை உள் உண்ணாவிடில் வறிதே.

விருப்பங்கள் நிறைவேறும்படியான யாகங்கள் பல செய்திடினும், பள்ளிகள் அனேகம் அமைத்திடினும், குற்றமில்லாத காய்கற்பங்களை உட்கொண்டு மூப்பு, நோய் முதலியன தோன்றாத உடல் நிலையைப் பெற்றிடினும், தளராது நேசனை உள்ளத்தில் வைத்து தியானிக்காவிடில் அச்சிறப்பான செயல்களையாவும் பயன்தராதனவையே யாகும்.

மெய்யை வெறுத்து விரத்தி யடைந்து
கையை விரித்தொரு கட்டைய தென்ன
மையடர் கானி லிருப்பினு மன்றா
டையனை நாடி யுனாவிடி லவமே. (40)

உதகம் - நீர்.
பூ - பூமி.
தோய்தல் - மூழ்குதல்.
ஆர்வம் - விருப்பம்.
சிவம் - நன்மை.
அ - இன்மை.

பஃறானம் - பலவகைப்பட்ட தானங்கள். , வறிது - வீண்.
குறுகாவிடில் - அடையாவிடில்.
சிதாகாயம் - ஞானவெளி.
அசபா மந்திரம் - தியான மந்திரம்.
இட்டி - யாகம் (சோமயாகம், அவியாகம், பாகயாகம்).
அனந்தம் - அனேகம்.

மெய்யை வெறுத்து விரத்தி அடைந்து
கையை விரித்து ஒரு கட்டை அது என்ன
மை அடர் கானில் இருப்பினும் மன்றாடு
ஐயனை நாடி உன்னா விடில் அவமே.

உடம்பை வெறுத்து, உலகப் பொருளைத்துறந்து, கைகளை
விரித்தவாறு ஒரு கட்டையைப்போல இருள்நிறைந்த அடர்ந்த காட்டில்
அசைவின்றித் தவம் செய்திடினும் ஞான சபையில் நடனம் செய்யும்
தலைவனாம் நடேசனை உள்ளத்தில் இருத்தி நினைந்து தியானம்
செய்யாவிடில் வீணாம்.

(இறைவனை வலம் வந்து, பூ, மந்திரங்களால் வழிபாடு செய்து,
தானம், தவம், விரதமுறைகளைக் கடைப்பிடித்து யாகங்கள், பள்ளிகள்
அமைத்து, உடலை நன்கு நிலை பெறச்செய்து, காட்டில் தவம் செய்து
மேன்மைகள் பல புரிந்தாலும் அவை யாவும் ஞான சபையில் நின்றாடும்
இறைவனை உள்ளத்தில் இருதய தாமரையில் இருத்தி எண்ணப்
பெறாமல் இருப்பின் பயன் அற்றதாம்.

“வேதம் ஒதில் என்? வேள்விகள் செய்கில் என்?

நீதிநூல் பல நித்தல் பயிற்றில் என்?

ஒதி யங்கம் ஓராறும் உணரில் என்?

ஈசனை உள்ளுரவார்க்கு அன்றி இல்லையே”

- அப்பர்

சிவனை முன்னிட்டுச் செய்யப்படாத வைதிக கன்மம் பயன்தரா
என்பது கருத்து.

முதலாம் காண்டம்
அண்ட தகரவித்தையியல் நிறைவு.

உன்னாவிடில் - நினையாவிடில்.

அவம் - வீண்.

இரண்டாம் காண்டம்.

க. ஐயமறுத்தருளியல்.

(நடேசனை அறிந்து உய்யுமாற்றினை விளக்கியருள்க!
என வேண்டி நிற்கும் சீடனுக்கு ஆசிரியர் கூறுவன கூறி அருளல்).

என்றறிஞ னோதிடலு மேதமினன் மானச
னிதந்தர வுணர்ந்துசிதவான்
மன்றுழி நடம்புரி பரம்பொரு ளிருந்தநிலை
மாண்பினை யுணர்த்தினமைபோல்
நன்றறி விலங்குமரு ளாளவினி யந்நய
நடேசனை யறிந்துமதிபோற்
சென்றுவரல்போயொளி ரொழுங்கையருள் கென்னவது
செப்புமிறை செப்பமுடனால். (1)

என்று அறிஞன் ஓதிடலும் ஏதம் இல்நன் மானசன்
இதந்தர உணர்ந்து உசித வான்
மன்றுழி நடம்புரி பரம்பொருள் இருந்த நிலை
மாண்பினை உணர்த்தினமை போல்
நன்று அறிவு இலங்கும் அருளாள! இனி அந்நய
நடேசனை அறிந்து மதிபோல்
சென்று வரல் போய் ஒளிர் ஒழுங்கை அருள்க என்ன அது
செப்பும் இறை செப்பம் உடனால்.

இவ்வாறு அறிஞனார் கூறினார். இதனைக் குற்றமற்ற மனசன், தனக்கு நன்மை ஏற்படுமாறு அறிஞர் கூறியதை ஆராய்ந்து அறிந்து மேன்மைமிக்க ஞான வெளியாகிய சபையில் நடனம் செய்யும் இறைவனின் ஆனந்த நிலையின் சிறப்பை இவ்வாறு எமக்கு அறிவித்து அருளியவாறு.

ஏதமினன் - குற்றமற்ற நல்ல
மனசன் - மானசன் - மனமாகிய
ஆறாம் அறிவு பெற்றவன்.
மதி - சந்திரன், மனம்.
செப்பம் - ஒழுங்கு.

சிதவான் - மேன்மையான ஞானவெளி.
தனு - உடம்பு.
கரணம் - கருவிகள்.
புவனம் - உலகம் (பலகண்டங்களை உடையது).
போகம் - நுகர் பொருள்.

இன்பம் பொருந்திய நடராசப்பெருமானின் காட்சியைக்கண்டு, (தனு, கரண, புவன, போகங்களுக்கு உட்பட்டுப் பிறப்பும் இறப்புமாகிய போக்குவரவுத் தன்மையில் அவத்தைகளுக்கு ஆட்படும் நிலையின் நீங்கி) நிலையான முத்திநிலையைப்பெறும் வழியைக் கூறுக! என விண்ணப்பம் செய்தான். அறிஞரும் அதனைக் குறைவில்லாது பின்வருமாறு கூறி அருளினார்.

சந்திரன் பூமியைச் சுற்றி வரும்போது வளர்பிறை தேய்பிறையாகவும், இடையிடையே மேகங்களில் மறைப்புறுவதும் உண்டு. அதுபோல,

ஆன்மாவும் கருவி கரணங்களோடு கூடி மேலாலவத்தை, கீழாலவத்தை என்னும் நிலைக்கு ஆட்படுகிறது; இன்பதுன்பம், நினைப்பு மறப்புக்கு உட்படுகிறது.

இவ்விரு சேறலும் சுத்தாவத்தை கூடி விளங்கும் (அருள்நிலை) பேரொளியில் அடங்கும். அதுவே ஞானப்பெருவொளி. இறுதியில் சிவபெருமான் திருவடி சேறல். எனவே மனத்தின் ஒளி ஞானமன்று. குருவருளால் உயிரின் அறிவில் கருவி கரணங்கள் தொழிற்படும் நிலையே அவத்தை எனப்பெறும்.

(அவத்தை - நிலை. விழிப்பு, கனவு, உறக்கம். பேருறக்கம், உயிர்ப்படக்கம்.)

பாதகமொ ரைந்தையு நணாதுகுரு லிங்கமதி
பத்தருயர் பத்திதனினின்
நேதமுடையேடணையொர் மூன்றொடுற வென்பது
மிகழ்ந்துபுற நீப்பையணவி
வாதைதரு நானெனும்வ லாணவமு மென்னதெனு
மாயையொடு நானலனெனும்
பேதமுள கன்மமு மடங்கவுனு முட்டுறவு
பேணிலருண் மன்றடையலாம்.

(2)

பாதகமோர் ஐந்தையும் நண்ணாது குருலிங்கம்
 அதிபத்தர் உயர்பத்திதனில் நின்று
 ஏதமுடை ஏடணை ஒரு மூன்றோடு உறவு என்பதும்
 இகழ்ந்து புற நீப்பை அணவி
 வாதை தரு 'நான்' என்னும் வல் ஆணவமும் 'எனது' என்னும்
 மாயையொடு 'நான் நல்லன்' என்னும்
 பேதம் உள கன்மமும் அடங்க உனும் உள்துறவு
 பேணில் அருள் மன்று அடையலாம்.

பாவங்கள் ஐந்தினையும் பொருந்தாமல், குரு, இலிங்கம், சிவனடியார்கள். (சங்கமர்) ஆகிய மூவரிடத்தும், வழிபடும் மேலான அன்பும் பத்தியுமாய் நின்று குற்றங்களாகிய பெண்ணாசை, மண்ணாசை, பொண்ணாசை ஆகிய மூன்றினோடு சுற்றம் என்பதன் மேல் வைத்த விருப்பத்தையும் வெறுத்து, நீக்கி, அப்புறத்துறவை அடைந்து, துன்பத்தை ஏற்படுத்தும் 'நான்' என்னும் ஆணவமலத்தையும், 'எனது' என்னும் மாயா மலத்தையும், 'நான் நல்லவன்' என்னும் பேதத்தை ஏற்படுத்தும் கன்ம மலத்தையும் ஒடுக்கும்படி அகத் துறவை (தியானம்) மேற்கொண்டால் திரு அருள் சபையை அடையும் பேறு அடையலாம்.

நான், எனது, நான் நல்லவன் என்னும் இம்மூன்றும் அடங்க வேண்டும்.

“அவன் தீயவன் என்று கருதும் போது, நான் நல்லவன்” என்று கூறிக்கொள்ளும் அபிமான பேதபுத்தி உளதாகிறது. அத்தகைய இன்பமும் துன்பமும் கன்ம மலகாரியமாம். இஃது இல்லாவிடில் புத்தி தத்துவத்தைக் கொண்டுள்ள கன்ம மலம் இல்லை.

நான் என்னும் அகங்காரம் மனதுக்கு மூலமாகிய தன்னைத்தானே அறியும் முனைப்பு ஆகும். அது பல்வேறு வளங்களைப் பெறும்போது எனக்கு இனி யாது குறை எனப் பூரிப்பு அடைதல்;

மனக் கவலையால் உணவை நீக்கி உடம்பு வாட நிற்கல்;

அறநூல்களைக் கற்று உணராத தன்மையால் சிவ பொருள்களைச் சொந்தமாக்கிக் கொள்ளும் எண்ணம் தோன்றுதல்;

இணைந்திருந்த மகளிரைப் பிரிந்ததால் அழுது உள்ளம் புண்படல்;
 விலைமகளிரை உயர்வென மதித்து நிற்கல்;
 குருகாட்டிய நன்னெறியை நீக்கித் தீய செயல்களைச் செய்தல்;
 நல்வினை, தீவினை ஆகிய இருவினை வழியே இறைவனது ஆனை
 பலன் அளிக்கும் என்னும் அறிவு நீங்கி “நான் செய்தேன்”; “பிறர்
 செய்தார்”
 என்னும் கருத்துக்கு இடம் தரும் அறியாமை - ஆகியவைகளுக்குக்
 காரணமாகும்.

எனது என்னும் உணர்வு அல்லாத கை, கால், வீடு முதலியவற்றை
 எனது எனக்கொண்டு நிற்கும் அபிமானம் மாயா காரியமாகும்.

தற்கிழமையிலும், பிறிதின் கிழமையிலும் உள்ள உடம்பும் உலகும்
 மாயா மல காரியமாகும்.

தற்கிழமை-ஒரு பொருளைத் தானாகக் கருதிக் கூறுதல் (என் கை)
 பிறிதின் கிழமை-ஒரு பொருளைத் தனக்கு வேறாகக்கருதிக்
 கூறுதல் (எனது வீடு)

நான் (ஆணவமலம்) எனது (மாயா மலம்) பேத புத்தி (கன்ம மலம்)
 ஆகிய இம்மூன்றும் அடங்க, கருவிகளைக் கடந்து நின்று தியானிக்கும்
 அகத்துறவினை (உள்துறவு) மேற்கொள்ளவேண்டும்.

உட்டுறவு தத்துவ நிரோதனம் தாமச
 னொடுங்குநிரை கண்டமனமாஞ்
 சட்டகமில் வாயுவொ டதற்குரிய போதவெளி
 தன்னையு மடக்குமுறைகேள்

அதிபத்தர் - சிவஅடியவர்கள் கூட்டம்.
 பத்தி - பக்தி, அன்பு
 பாதகம் ஐந்து - கொலை, பொய், காமம் களவு,
 கள் அருந்துதல்.
 எடணை மூன்று - விருப்பம் மூன்று (பெண்,
 மண், பொன்).
 புறநீப்பு - புறத் துறவு.

அணவி - அடைந்து.
 வாதை - துன்பம்.
 அருள்மன்று - அருட் சபை.
 பேதம் - வேறுபாடு.
 உன்னும் - நினைக்கும்.
 உட்துறவு - உள்ளத்துறவு.
 நண்ணாது - பொருந்தாது.

நட்டவிறை நட்டமிடு மத்தியி னினைப்பையொரு
 நாட்டமுடன் வைக்கிலவணின்
 நெட்டியெழு மானச மெழாதயரு மவ்வுழி
 யிருக்குமன விண்டெரியுமால். (3)

உள்துறவு தத்துவ நிரோதனமதாம்; அங்கண்
 ஒடுங்கு நிரை கண்டமனமாம்
 சட்டகமில் வாயு வொடு அதற்குரிய போதவெளி
 தன்னையும் அடக்குமுறை கேள்;
 நட்ட இறை நட்டமிடு மத்தியில் நினைப்பை
 ஒரு நாட்டமுடன் வைக்கில் அவண்நின்று
 எட்டி எழு மானசம் எழாது அயரும்; அவ்வுழி
 இருக்குமனவிண் தெரியுமால்.

அகத்துறவானது தடையாகவுள்ள தத்துவச் சேட்டைகளை ஒழித்திருத்தல் ஆம்.

அவ்வாறு தத்துவங்கள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஒடுங்கும் ஒழுங்கினை அறிந்த (சலனப்படும் தன்மையால்) வடிவமில்லாத வாயுவைப் போன்ற மனதையும், அது தோன்றக் காரணமாம் போதாகசத்தையும் அடக்கும் ஒழுங்கினைக் கேட்பாயாக! இறைவன் நடனமிடும் சிற்சபையில் நினைப்பினைத் தாரணை செய்தால் (நிலைநிறுத்தல்) அங்கிருந்து எழுகின்ற மனதின் தோற்றம் வெளிவராமல் ஓய்ந்துவிடும். அப்போது அங்கிருக்கும் போதாகாசம் காணப்படும்.

இருதய உள்ளத்தாமரையின் மையப்பகுதியே இறைவன் நடனமிடும் (தகராலயம்) ஞானவெளியாம் இடமாகும்; அவ்விடத்தில் இறைவனைத் தியானித்தல் வேண்டும்.

நிரோதனம் - தடை.
 சட்டகம் - வடிவம்.
 போதாகாசம் - ஞானவெளி.
 போதவெளி - ஞானவெளி.

தாரணை - மனதை நிலை நிறுத்தல்.
 ஏகாக்கிரம் - ஒருப்பட்ட நினைவு.
 சிற்சபை - ஞானசபை (சிதம்பரத்து நடனசபை)
 (இதய நடுப்பகுதி) - தகராலயம் - சுழுமுனை.

பிறப்பெய்தாமல் இருக்க அத்தகைய உள்முக தரிசனம் தேவைப்படுகிறது. அதற்கு வெளிமுக வழிபாட்டை ஒழித்தல் வேண்டும்.

அந்தவி ணடங்கவெனி னன்கருளி னீமறை

யளாவங்ன முன்னையறிவாய்

இந்தவித மென்றுனறி விற்கறிவு செய்தவரு

ளென்பதையு மங்கணறிவாய்

சிந்தைசிறி துஞ்சலன மற்றபரை யோகது

திளைக்குமதன் மேலதுவிடுத்

துந்துநிலை யிற்கருணை யானபரை போகமஃ

தொழிந்திடல் சுகாதீதமே.

(4)

அந்தவிண் அடங்க எனின் நன்கு அருளில் நீ மறை

அளாவ அங்ஙனம் உனை அறிவாய்

இந்தவிதம் என்று உன் அறிவிற்கு அறிவு செய்த

அருள் என்பதையும் அங்ஙண் அறிவாய்

சிந்தை சிறிதும் சலனமற்ற பரையோகத்துத்

திளைக்கும் அதன்மேல் அதுவிடுத்து

உந்து நிலையின் கருணையான பரை போகமஃது

ஒழிந்திடல் சுகாதீதமே.

அடுத்து, காணப்பட்ட அப் போதாசகாசம் அடங்கப் பெறவேண்டுமாயின் அருளில் ஆன்மாவானது நன்கு கலந்து ஒடுங்கிடவேண்டும். அந்நிலையில்தான் சிவத்துடன் அத்துவிதமாய்க் கலந்துள்ள உண்ணைக் காண்பாய். அந்நிலையில் ஆன்மாவின் உண்மை இவ்விதமென்று உன் அறிவுக்கு அறிவித்த அருளின் தரிசனம் ஆன்மாவான் பெறப்படும். அதன்பிறகு மனச் சலனமற்ற நடுநிலைத் தன்மையும், சுக அனுபவமும் (பரயோகம் மற்றும் பரபோகம்) ஏற்பட்டு நீங்க அதீத ஆனந்த நிலை ஏற்படும்.

அளாவ - கலக்க.

அங்ஙண் - அங்ஙிடம்.

திளைத்தல் - நிறைதல்.

போதாசகாசம் - ஞானவெளி.

பரையோகம் - அருளில் உறைதல்,

நிங்குதல் இல்லா நடுநிலைமை.

பரைபோகம் - சுகஅனுபவம்.

உந்துதல் - ஏறுதல்.

பரை - சுத்தஞானம்.

போகம் - நுகர்வு.

அதீதம் - கடந்த.

1. சிவத்தோடு கலந்துள்ள ஆன்மா தன்னை இறைவனால் அறிவிக்கப்பெற, அறிந்து கொள்ளும்.
2. அந்த அருள்தன்மை பெற சலனமற்ற தன்மை ஏற்படும்.
3. மேலும் அனுபவம் ஏற்பட ஏற்பட ஆனந்தநிலை ஏற்படும்.

அச்சு வதீதநிலை யானது சிதம்பரம்.

சிதாகாச தெய்வமதையே

மச்சு வியோமமத னிற்பவன மொன்றுவது

மானவொரு மைய்யிருமையும்

மிச்சையு முரைக்கவிசை யாவண மளாவிடுதல்

வீடென விசைப்பர்முதியோர்

நிச்சயம தாகவிது வேதமுட னாகம

நிகழ்த்தமல வத்துவிதமே.

(5)

அச்சுஅதீத நிலையானது சிதம்பர

சிதாகாசத் தெய்வம் அதையே

மச்சு அறு வியோமம் அதனில் பவனம் ஒன்றுவது

மான ஒருமை இருமையும்

மிச்சையும்உரைக்க இசையா வண்ணம் அளாவிடுதல்

வீடென இசைப்பர் முதியோர்

நிச்சயமதாக இது வேதமுடன் ஆகமம்

நிகழ்த்து அமல அத்துவிதமே.

முன்செய்யுளில் கூறப்பட்ட இன்பங்கடந்த நிலையே சிதம்பரமாம் ஞானப் (தெய்வம்) பெருவெளியாகும். அதனையே களங்கமற்ற வானத்தில் வாயுவானது அசைவின்றிக் கூடிநிற்பதுபோல் ஒன்று (ஏகம்), இரண்டு (துவிதம்), ஏதுமில்லை என வரையறை செய்து கூறமுடியாதவாறு ஆன்மா சிதாகாசத்துடன் கூடி அனுபவத்தின் நீங்காது நின்றல் வீடு பேறு என முதியோர் கூறுவர்.

அதீதம் - கடந்தது.

சிதாகாசம் - ஞானவெளி.

மிச்சை - பொய்.

சிதம்பர சிதாகாசம் - ஒரு பொருட்பன்மொழி.

மச்சு - களங்கம்.

அறு - நீங்கிய.

பவனம் - காற்று.

அமலம் - சுத்தம்.

உண்மையாகவே இவ்வீடுபேறு வேதமும், ஆகமமும் வெளியிடும் சுத்த அத்துவிதமாம். காற்றானது அசைவற்று ஆகாயமயமாகும்போது ஆகாயம் ஒன்றுமே இருக்கிறது என்றேனும், அவை இரண்டுமே (காற்றும் ஆகாயமும்) கண்களுக்குத் தெரியாததால் அவை இல்லை (பொய்) என்றேனும் கூறுதல் இயலாது போலவே சிதாகாச ஆன்ம சம்பந்த வீட்டு நிலையும் உள்ளது.

நீருக்குக் கடல்போல, இன்பம் நாடும் அறிவுடைப் பொருள்களுக்கு ஆதாரமாக அத்துவித சிதானந்தமாய் ஆனந்தம் உள்ளது.

“சிவனே நான் என்னும் அத்துவித பாவனையைப் பயில்க, எஞ்ஞான்றும்”.

தகராலய தாரணையே சிரேட்டம் (முதன்மை).

மூக்குநுதி நாபிநுதன் மத்திகள முச்சிவிழி
 மூலநிலை நாட்டிமனசை
 ஊக்கமொடு நிற்கவென வோதுமுறை மேலென
 வுரைப்பினு முனக்கிவணரை
 ஆக்கைநடு வாயுள மலர்த்தல சிதாகாச
 மானவிது முக்கியமெனாத்
 தூக்கியறி யோர்மனுட னானென்று சுட்டுநிலை
 தொக்கிலதை யன்றியிலையால். (6)

மூக்குநுதி, நாபி, நுதல்மத்தி, களம், உச்சி, விழி,
 மூலநிலை நாட்டி மனசை
 ஊக்கமுடன் நிற்க என ஒதும் முறை மேல் என
 உரைப்பினும், உனக்கு இவண் அறை
 ஆக்கை நடுவாய் உள்ள மலர்த்தல சிதாகாசமான
 இது முக்கியம் எனாத்
 தூக்கி அறி ஒரு மானுடன் ‘நான்’ என்று சுட்டுநிலை,
 தொக்கில் அதை அன்றி இலையால்.

மூக்கு நுனி, தொப்புள், புருவ மத்தி, கழுத்து, பிரமாந்திரம் எனப்படும் உச்சி, கண்கள், மூலாதாரம் ஆகிய இடங்களில் மனதை நிலைப்படுத்தி (ஒருமுகப்படுத்தி) நிற்க வேண்டும் எனக் கூறும் நூல்கள், இத்தகைய தாரணை நிலையை மேலானவை என்று கூறினாலும், இங்கு அறிவுறுத்தப்பெறுகின்ற உடம்பின் நடுநிலையில் உள்ள உள் இருதய (ஆகாயத்தாமரை) ஞானப் பெருவெளியே மனதைத் தாரணை செய்ய வேண்டிய இடம் என்று உணர்ந்து அறிவாய்.

தன்உடம்பில், ஒரு மனிதன் தன்னை 'நான்' என்று சுட்டிக்காட்டுமிடமும் அதுவேயாம்; வேறில்லை. ஆன்மா உறங்கிக் கிடக்கும் இடமாம் இருதய ஆகாசம் பரமான்மாவேயாம். அப்பரமான்மாவுக்கு உடம்பாய் உள்ளது சீவான்மா. எனவே அச் சீவான்மாவுக்கும் இருக்கை இருதயத்தானமே ஆம். எனவே “சின் முத்திரை காட்டும் வலக்கரம் இருதயத்தானத்தைச் சார்ந்தவாறு உணர்த்தப்படும்”.

சொற்றதல முன்னுமன சிற்கிடன தாயரிய

சுத்ததக ராலயம தாய்க்

குற்றமறு சந்திநடை நட்டமலி காளிநடை

கோடபு மகாநடையெனும்

வெற்றிநட மூன்றையு மிழைத்தகு க னாடல்புரி

மேதையவை யாயிலகலான்

உற்றவொரு நாட்டமிட வத்தல முரித்தென

வுரைத்தவுரை கட்டுரையரோ.

(7)

தொக்கில் - உடம்பில்.

சிரேட்டம் - முதன்மை.

உச்சி - பிரமாந்திரம்.

மூலநிலை - மூலாதாரம்.

தாரணை - நிலைப்பாடு.

நாபி - தொப்புள்.

நுதல் - நெற்றி.

இவண் - இங்கு.

சந்தி நடை - சந்தியா நடனம் (பிரதோசகால நடனம்)

காளி நடை - ஊர்த்துவ நடனம் (மேலே ஒரு காலைத்தூக்கி ஆடும் நடனம்.

காளியின் கோபத்தை அடக்கத் திருவாலங்காட்டில் சிவன் ஆடிய நடனம்.

மகாநடை - மகா சங்கார நடனம் (ஒடுக்ககாலத்தில் சிவன் ஒருவனே நிலைத்தத் தொழில் பட்டு நின்று மகாமயானத்தில் செய்வது)

சொன்ன தலம் உன்னு மனசிற்கு இடனதாய் அரிய
 சுத்த தகராலய மதாய்க்
 குற்றமறு சந்தி நடை நட்டமலி காளி நடை
 கோடபு மகாநடையென்னும்
 வெற்றிநடம் மூன்றையும் இழைத்த குகன் ஆடல்புரி
 மேதை அவையாய் இலகலான்
 உற்றவொரு நாட்டமிட அத்தலம் உரித்தென
 உரைத்த உரை கட்டுரை அரோ.

மேற்கூறிய உடலின் நடுப்பகுதியாய் விளங்கும் இதயத்தா
 மரையானது (தூலஇருதயம் அன்று) மனதிற்கு இடமாயும், அருமையும்
 புனிதமானதுமான பிண்ட ஆகாசமாயும், குற்றத்தை நீக்கும் சந்தியாகால
 நடனமும் (பிரதோசகால நடனம்), காளியின் கோபத்தை அடக்கும்
 வகையில் திருவாலங்காட்டில் ஆடிய ஊர்த்துவ நடனமும், மகா சம்கார
 நடனமும் என்னும் மூன்று வெற்றி நடனங்களையும் இயற்றிய குகன்
 அனவரதத் தாண்டவமாம் ஐந்தொழில் கூத்தைப் புரியும் ஞானசபையாயும்,
 விளங்குவதால், உள்ளத்தே பொருந்திய விருப்பத்திற்கு (தாரணைக்கு)
 அத்தலமே உரியதாம் என யாம் உரைத்தது உறுதியான மொழியேயாம்.

திருவாலங்காடு - இரத்தினசபை - ஊர்த்துவநடனம்
 சிதம்பரம் - கனகசபை - ஆனந்த நடனம்
 மதுரை - வெள்ளிசபை - சந்தியா தாண்டவம் (கால்மாறி ஆடியது)
 திருநெல்வேலி - தாமிரசபை - முனிதாண்டவம்
 திருக்குற்றாலம் - சித்திரசபை - திரிபுர தாண்டவம்

நிலம், நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம் ஆகியவை தம்மில் ஒன்றில்
 ஒன்று ஒடுங்கியபின் ஆகாயம் அகங்காரத்திலும், அகங்காரம்
 குணத்திலும் ஒடுங்கும்.

கோடபு - கோள்பு (கொள்ளுதல்).
 நட்டமலி - நடனம்.
 இலகலான் - விளங்குதல்.
 நடை - நடனம்.

கட்டுரை - உறுதியானசொல்.
 இடன் - இடம்.
 தகராலயம் - பிண்ட ஆகாயம்.
 நாட்டம் - விருப்பம் (நோக்கம்).

இவ்வாறு கலைகள், மாயைகள் ஒடுங்கச் சத்தி அரனிடம் ஒடுங்க, அரன் செய்யும் திரு நடனம் மகா நடனமாம். மந்திரம், பதம், வன்னம் (எழுத்து) புவனம், தத்துவங்கள், கலைகள் - மாயை-சக்தி, சிவன் என்றவாறு ஒன்றில் ஒன்று ஒடுங்கி மகாசங்காரம் ஏற்படுகிறது. சிவன் தன்னுள் அனைத்தையும் ஒடுக்கித்தான் மட்டும் (தன்வயத்தன்) நிலைபெற்றிருந்து மகா நடனம் செய்வான்.

புலியூர் இன்ன இடம் என்பது.

பூருநடு வைக்கொடு வரிச்சரணன் வந்தனைசெய்
 புலியூ ரெனப்படுமொரு
 பேருறு சிதம்பரம் தென்றுசில ரேடுறுதி
 பேசுமது பாவனையினாற்
 சீருடைய வத்தல மெனப்படுவ தன்றறை
 சிறந்தமறை சொற்றதிலைநாம்
 ஆரமுதன் வைகுமக மேபுலியி னூரென
 வதிர்க்குமறை சத்தியமரோ. (8)

பூரு நடுவைக்கொடு வரிச்சரணன் வந்தனைசெய்
 புலியூர் எனப்படும் ஒரு பேர்உறு
 சிதம்பரம் அதென்று சிலர் ஏடு உறுதி
 பேசும் அது பாவனையினால்
 சீருடைய அத்தலம் எனப்படுவதன்று அறை
 சிறந்தமறை சொன்னதில்லை நாம்
 ஆரமுதன் வைகும்அகமே புலியினூர் என
 அதிர்க்கு மறை சத்தியம் அரோ.

பூருவமத்தியினை, வியாக்கிரபாதர் வழிபட்ட பெரும்பற்றப் புலியூர் எனப்படும் ஒரு பெயரோடுங் கூடிய சிதம்பரம் என்று சிலர் செய்த

கொடுவரிச்சரணன் -
 வியாக்கிரபாதர் - புலிக்காலன்.
 கொடுவரி - புலி.
 பூரு - பூருவம்.

அதிர்க்கு - சொல்லும்.
 அறை - சொல்.
 பிரமாணம் - முதல்நூல் - அளவை.

சாத்திரங்கள் உறுதியாய்க் கூறும். ஆனால் அது நடேச மூர்த்தியை அங்கு பாவிக்கும் பாவனையினால் புருவமத்தி அவ்வாறு சொல்லப் படுவது அல்லாமல் பிரமாண நூல்களிற் சிறந்த வேதங்கள் அவ்வாறு சொன்னதில்லை. எனவே, அரும் பொருளான அமுதன் தங்கியுள்ள இதயத்தானமே பெரும்பற்றப்படுவியூராம் எனச் சொல்லும் சொல் உண்மையாம். புளியைக் காண்பவர்க்கு வாயில் நீர் ஊறுதல் போல் இறைவனின் நடனத்தை விழைந்து காண்பவர்க்கு உள்ளத்தே ஆனந்த அமுதாறல் நிகழும். புலிக்காலராகிய வியாக்கிரபாதர் வழிபடும் திருத்தலமாக இருந்தகாரணத்தால் சிதம்பரம் பெரும்பற்றப் படுவியூர் என்னும் பெயர் பெற்றது.

ஆரணத்திலும் ஆகமத்திலும் உள்ள முடிவு ஒன்றே என்பது.

சிற்பர சிதாகாச முத்தியடை மார்க்கமொரு
தீர்வையற வேபனுவல்கள்
பற்பல விசைத்திடினு நற்பரன் விதித்தமறை
பன்னுவண மானையதனை
ஒற்கமற நிற்குமொ ரகந்தையினை யாகம
முரைத்தபடி போதமதனை
அற்பமு மிலாதற வடக்கன்முடி வென்பதிலொ
ரையமிலை யையமிலையே. (9)

சிற்பர சிதாகாச முத்தியடை மார்க்கம் ஒரு
தீர்வையறவே பனுவல்கள்
பற்பல இசைத்திடினும், நற்பரன் விதித்த மறை
பன்னுவண, மானையதனை
ஒற்கம் அற நிற்கும் ஓர் அகந்தையினை, ஆகமம்
உரைத்தபடி போதமதனை,
அற்பமும் இல்லாது அற அடக்கல் முடிவு, என்பதில்
ஓர் ஐயமிலை; ஐயமிலையே.

ஒற்கம் - சிறுமை.

பன்னல் - சொல்லுதல்.

போதம் - ஆன்மாவின் ஞானசக்தி.

(சிறற்றிவாகவிளங்கும் சுட்டறிவு.)

- புருடதத்துவம் எனவும் படும்.

மானை - அறிவின்மை - அஞ்ஞானம்.

அற்பம் - சிறுமை.

அகந்தை - அகங்காரம் (சீவபோதம்)

ஞானவெளியாகிய சிதாகாச முத்தியை அடையும்படியான வழியைப் பற்பல நூல்களும் ஒரு முடிவில்லாமல் பலவாறாகக் கூறினாலும் பரமசிவன் விதித்த வேதமும், ஆகமமும் கூறியவாறு அஞ்ஞானத்தை, அகங்காரத்தை (சீவ போதத்தைச்) சிறிதும் தலையெடாதவாறு அடங்கச் செய்தலே முடிவான நிலையாம்; இதில் ஐயமில்லை.

போதத்தினது உதயமும் ஒடுக்கமும் இருதய்தாமரையின் கண் என்பதும், அஃது எங்ஙனும் உள்ள சிதாகாசம் என்பதும்.

போதமல தாங்கார மென்றதெழ நின்றவொர்
புலம்புருட னின்றதலமே
ஆதலி னடங்குமிட னங்ஙன மலாதுபுற
னாவதிலை யந்தவிதய
சீதமல ரின்வெளி சிதம்பரம தாயிடை
சொலாவண நிறைந்தொளிர்ந்தலால்
யாதொரு தலஞ்சொலினு மங்குமது வாகுமத
னாலிதய மேநிலயமே. (10)

போதம் அல்லது ஆங்காரம் என்றது எழ நின்ற ஓர்
புலம் புருடன் நின்ற தலமே
ஆதலின் அடங்குமிடம் அங்ஙனம் அலாது புறன்
ஆவதிலை அந்த இதய
சீதமலரின் வெளி சிதம்பரமதாய் இடை
சொல்லாவண்ணம் நிறைந்து ஒளிர்ந்தலால்
யாதொரு தலம் சொல்லினும் அங்கும் அதுவாகும்
அதனால் இதயமே நிலயமே.

சீவபோதம் அல்லது அகங்காரம் என்னும் மேலே கூறப்பெற்றது தோன்ற இருக்கும் ஓர் இடம் புருடன் நிற்கின்ற இதய கமலமாகிய இடம் ஆகும். எனவே அஃது அடங்கும் இடமும் அதுவே அல்லாது வேறாக இருப்பதில்லை. இதயத்துள்ள குளிர்ந்த தாமரை மலரின் வெளியானது ஞானவெளியாய்ப் பிரிதொரு இடம் உண்டெனக் கூற இயலாதபடி எங்கும் ஒளிவீசுவதால், அவ் வாகாசத்தின் இருப்பு இதயத்திற்கு வேறாம் ஓரிடம்

நிலயம் - ஆலயம்.

என்று கூறப்பட்டாலும், அவ்விடத்தும் சிதாகாசமே இருப்பதாகும். எனவே இதயகமலமே தகராலயமாம்.

சிதாகாச சிவ பரஞ்சோதியை எவ்விடத்து வழிபடினும் வழிபடுவோர்க்கு அது தகராகாச தெய்வவழிபாடே என்பது உண்மையானதாகும்.

எங்கெங்கும் சிதம்பரம்...

எங்கெங்கும் தங்கும் சிவனருள் - திருமந்திரம்

அதலம்முதல் பதினான்கு உலகங்கள்; மூலாதாரம் முதல் ஆக்ஞை முடிய ஆறு ஆதாரங்கள்; தலையின் உச்சியில் உள்ள பிரமாந்திரம்; அதற்குமேல் உள்ள துவாதசாந்தம்; அவற்றிலெல்லாம் அனாதி நித்தியமான சிதாகாசம் உள்ளதாம். (துவாத சாந்தம் - தலையின் மேல் பன்னிரண்டு அங்குலம் மேல்நோக்கி நிற்கும் சத்திதானம்)

ஆறு ஆதாரங்கள் : மூலாதாரம் (திருவாரூர்), சுவாதிட்டானம் (திருவானைக்கா), மணிபூரகம் (திருவண்ணாமலை), அனாகதம் (சிதம்பரம்), விசுத்தி (திருக்காளத்தி), ஆக்ஞை (காசி), பிரமாந்திரம் (கயிலை) துவாத சாந்தத்தலம் (மதுரை).

சிதம்பரத்தை அடைவான் உரிய வழி உணர்த்துதல்.

போதப் பொறிவெளி மறையிற் குகனுள

பொதியைத் திரையிடு திரையேழும்

நாதத் துடன்விடு மலகிர்த் தியநட

நணுகா தருணட மதுமேவும்

வாதப் படுபல சமயக் குழுவுளு

மறையா வெறுவெளி பொதுவே போற்

கோதற் றுளவொரு கனகப் பொதிவெளி

குறுகிற் பெருவெளி மயமேயாம்.

(11)

பொதி - பொதியில் - அம்பலம் - சபை.

மலகிர்த்திய நடம் - மாயாமல பயனை விளைவிக்கும் நடனம்.

அருள்நடம் - பேரின்பவீட்டை உதவும் நடனம், கோது - குற்றம்.

போதப் பொறிவெளி மறையின் குகன்உள்ள
 பொதியைத் திரையிடும் திரை ஏழும்
 நாதத்துடன் விடும் மலகிர்த்திய நடம்
 நணுகாது அருள்நடம் அது மேவும்
 வாதப்படுபல சமயக் குழுவுளும்
 மறையா வெறுவெளி பொதுவேபோல்
 கோதற்றுள ஒருகனகப்பொதிவெளி
 குறுகின் பெருவெளி மயமேயாம்.

போதமாகிய சிற்றறிவு வெளி மறைந்திடில் குகன்
 எழுந்தருளியிருக்கும் சபையை மறைவு செய்துள்ள பூத தன்மாத்திரை
 ஐந்தும், அகங்காரம், மகத் தத்துவம் ஆகிய ஏழுதிரைகளும் நாத
 தத்துவத்தோடு நீங்கும்; (நாதம் நீங்கிய நாதாந்தத்திலேயே நடனம்
 என்பதாம்) மாயாமலத்தின் பலனை ஏற்படுத்தும் ஊன நடனம் உயிரை
 அணுகாது. ஞான நடனமே ஆன்மாவைப் பொருந்துவதாம்.

வாதம் செய்கிற சமயக் கூட்டங்களுக்குள்ளும் மறைந்து போகாத
 பூத ஆகாயம் அனைவருக்கும் பொதுவாம் போலக், குற்றமற்ற
 கனகசபைச் சிதாகாசத்தை ஆன்மா எய்திடில் அந்த ஆன்மாவும்
 அப்பெருவெளிமயமேயாம்.

சுத்தப் பிரம புரத்திற் குகனொரு
 சொருபா கலமது வுளதாகச்
 சித்தத் துழைமு னினைத்துக் குருவுட
 றிகழும் படிமதி நனிபாவித்
 தத்தற் குரிய வெழுத்தைப் பரவியு
 ளலையா வணமனி யதன்மேலந்
 நித்தப் பெருவெளி பொற்சிற் பரவொளி
 நிகழுந் தரமென வவண் முன்னே.

(18)

சொருபாகலம் - சொருபமாகிய ஆகாசம்.
 (சொருப + அகலம்) தத்தர் - முருகன்.
 அகலம் - ஆகாயம்.
 உழை - பக்கம்.

அவண் - அங்கு
 முன்னுதல் - தியானித்தல்
 முன்னே - தியானிப்பாயாக

சுத்தப் பிரம்ம புரத்தில் குகன் ஒரு
 சொருபா அகலம் அது உள்ளதாகச்
 சித்தத்து உழை முன்நினைத்துக் குருவுடல்
 திகழும்படி மதி நனிபாவித்து
 அதற்குரிய எழுத்தைப் பரவி
 உள் அலையா வண்ணம் மன்னியதன்மேல் அந்த
 நித்தப்பெருவெளி பொன்சிற் பரவொளி
 நிகழுந்தரமென அவண் முன்னே.

சுத்தப் பிரம்மபுரமான தகராலயத்தில் குகனது, ஒப்பற்ற சொருப
 ஆகாசம் (சிறப்பியல்பு) உள்ளதாக முன்னதாகச் சிந்தித்துக் கொண்டு,
 குருவின் வடிவம் ஒளிவீசும்படியாக மனதில் பாவனை செய்து, குகப்
 பெருமானுக்குரிய எழுத்தையும் மானசீகமாக உச்சரித்து, மனதை
 அலையவிடாமல் நிலைநிறுத்தி, பின்னர் அந்த நித்தியப்
 பெருவெளியினைப் பொன்மய சிற்பரவொளி பிரகாசிக்கும்
 மேம்பாடுடையதென்று அங்குத் தியானிக்க வேண்டும். (சகலவர்க்க
 ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் மானிடச்சட்டைதாங்கி குரு வடிவில் வந்து
 உபதேசிப்பான்).

/ குருவருள் இன்றி அருள்வரல் இன்று /

— ஞானவாக்கியம்.

மானுடவடிவில் அருள்புரியும் ஆசாரியவடிவமும், அப்பரமாசாரிய
 வடிவமாய்ப் பாவிக்கத்தக்கது.

இந்நெறி விடயப்பிரியர்களுக்கு அமைவது அரிது - என்பது

சலனப் படுநினை வொழிவிற் பரவெளி
 தனையுற் றிடுபர நினைவான
 துலைவற் றெழுமது தனையிற் றெனவரு
 ளுதவித் திறல்கொடு நனிகாணும்
 மலமற் றுளவரு ளையுமிற் றெனவுணர்
 மருவிப் பெருவெளி தனைமேவுஞ்
 சொல்லுமித் தகைநெறி விடயத் தலைவறு
 துரிசர்க் கமைவது மரிதாமால்

(19)

சலனப்படுநினைவு ஒழிவில் பரவெளி
 தனை உற்றிடும்பர நினைவானது
 உலைவற்று எழும்; அதுதனை இற்றென அருள்
 உதவித் திறல் கொண்டு நனிகாணும்;
 மலமற்று உள்ள அருளையும் இற்றென உணர்
 மருவிப்; பெருவெளி தன்னை மேவும்;
 சொல்லும் இத்தகை நெறி விடயத்து அலைவறு
 துரிசர்க்கு அமைவது அரிதாமால்.

ஒரு நிலையற்ற சலனத்தன்மையுடைய நினைவுகளின் நீக்கத்தினால் பர ஆகாய வெளியை அடைந்திடும் பரநினைவு நிலையானதாய்த் தோன்றிடும். அப்பரநினைவானது தனது ஆன்ம சொரூபத்தை இத்தன்மை உடையது என அருளின் உதவியால் நன்கு காணும்.

ஞானமயமான அது, பின்னர், மலமற்ற தன்மையுடைய அருளையும் இத்தன்மை உடையது என அறிந்து அவ்வருளை அணைந்து, அவ்வருளின் மேன்மையாம் ஞான ஆகாசப் பெருவெளியை அடையும்.

திறல் - வலிமை

துரிசர்க்கு - துக்கம் உடையவர்க்கு

விடயம் - ஐம்பொறிகள் வழி பற்றப்படும்பொருள்

உலைவற்று - நிலையின்மைஇல்லாது (நிலையான)

தற்போது சொல்லும் இத்தகைய மேன்மையான வழியானது ஐம்புலன்கள் வழி சென்று அலைந்து திரியும் மனத் துன்பம் மிக்கவர்களுக்கு வாய்ப்பது எளிதன்று. சிற்றறிவால் ஏற்படும் அச்சலனம் நீங்கியவுடன் பெறும் ஞானத்தன்மையைத், தனது உண்மையென்றும் தலைமைப்பொருள் அருள் என்றும் ஆன்மா அறியும்.

பற்றுடன் கூடிய பந்தமனம் சலனப்படு நினைவு எனவும், பற்று நீங்கிய முத்திமனம் பரநினைவு எனவும் சொல்லப் பெற்றது.

இன்னருளை அடைதற்கு இருக்கின்ற மனமே போதும்!

மனதிற் கரியது பிரமப் பொருளென
மறைகூ றியதுர முளதேனும்
நனவுற் றறிவிழி தனையுற் றறிநிலை
நலனார் தெளிவுள விழியாடி
தனையுற் றறியும தெனநற் றிருவரு
டனையே பெறமன மதுசாலும்
பினையப் பரநினை வதையுற் றருளொடு
பிரிவற் றுளநிலை பெறலாமால். (14)

மனதிற்கு அரியது பிரமப் பொருள் என
மறை கூறியது உரமுளதேனும்,
நனவு உற்று அறிவிழி தனை உற்றறி நிலை
நலன் ஆர் தெளிவுள்ள விழியாடி
தனை உற்று அறியும்; அதென, நல்திருவருள் (அக்கண்ணாடி போல்)
தனையே பெற, மனமது சாலும்.
பின்னை அப் பரநினைவதை உற்று, அருளொடு,
பிரிவற்று உள நிலை பெறலாம்; ஆல்.

மனதாலும் உணர இயலாத தன்மையுடையது பிரமப்பொருள் என வேதம் கூறியது உறுதியானது. எனினும், விழிப்பு நிலையில் புறத்தே உள்ள

பிரமப்பொருள் - இறைவன்

உரம் - உறுதி

ஆன்மசொருபம் - உண்மைநிலை

விழியாடி - கண்ணாடி

நனவு - சாக்கிரா அவத்தை (விழிப்பு நிலை)

பல்வேறு பொருள்களையும் அறியக்கூடிய கண்களானது தன்னை உணர்ந்து அறிவதற்காக நல்ல நிலைமையில் உள்ள தெளிவான கண்ணாடியைப் பொருந்தி அறியும்.

அதேபோல, ஆன்மா தனது உண்மைத்தன்மையை உணர்த்தி நிற்கும் திருவருளைப் பெறுவதற்கு இப்போதுள்ள மனமே போதுமானதாகும். இதன்மேல் பரநினைவை எய்தி, அருளுடன் நீங்காத மேன்மையையும் அடையலாம்.

மனமானது பிரம்மத்தை நேராய் அறிந்து கொள்ளும் தன்மை உடையது அன்று. எனினும் அருளின் துணை கொண்டு அறிந்து கொள்ள இயலும்; முயல்க! முயல்க.

உருவ மனம் இனையதற்குரித்து; அருவ மனம் இனையதற்குரித்து; என்பது

விடயக் கறைமன முருவப் பொருளுணர்
விழியைக் கொடுதெரி யுருவாகுங்
கடமுற் றவிர்திரு வருவைக் கருதுதல்
கடனக் கறைமன முளகாறும்
அடைநற் பரமன மருவப் பொருளுண
ரருளைக் கொடுதெரி யருவாகும்
அடமற் றொளிர்பெரு வெளியைக் கருதுத
லறையப் பரமன வியல்பாமே.

(15)

கறைமனம் - குறைமனம்

கடமுற்று - உடம்பைப் பொருந்தி

அவிர் - ஒளிரும்

அடம்அமற்று - வலிந்து பற்றுதல் அற்று

பரமனம் - உயர்ந்த மனம் (உருவ மூர்த்தியை உள்முகமாகத்

தியானிக்கும் பலன் பெற்றமனம்).

ஹடம் - வலிந்து பற்றல் (ஹட யோகம்)

இயமம் - பஞ்சமா பாதகம் நீக்கிப் புலன்களை அடக்கல்

நியமம் - முறைமை.

விடயக் கறைமனம் உருவப் பொருள்உணர்
 விழியைக் கொண்டு தெரி உருவாகும்;
 கடம்உற்று, அவிர் திருவுருவைக் கருதுதல்
 கடன்; அக்கறை மனம் உள காறும்
 அடைநற் பரமனம் அருவப் பொருள் உணர்
 அருளைக் கொண்டுதெரி அருவாகும்.
 அடம் அற்று ஒளிர் பெருவெளியைக் கருதுதல்
 அறைஅப் பரமன இயல்பாமே.

ஐம்பொறிகளால் ஏற்படும் விருப்புடன் கூடிய பாச மனமானது, உருவப் பொருள்களைக் காணும் கண்களைக் கொண்டு அவ்வுருவங்களை அறியும் உருவ மனமாகும்.

அத்தகைய உருவ மனம் இருக்கும் வரை உடம்பைப் பொருந்தி ஒளிவீசும் ஈசனின் திருமேனியை (உருவநிலை) நினைந்து தியானித்திருத்தல் கடமையாம்.

ஆனால் மேல் எய்தும் சுத்தமான பரமனமானது அருவப்பொருள்களை அறியும் அருளைக் கொண்டு, அருவங்களை அறியும் அருவமனமாகும்.

வலிந்து பற்றும் தன்மையை நீக்கிப், பிரகாசிக்கும் பெருவெளியைத் தியானித்திருத்தலே சொல்லப்பட்ட பரமனத்தின் இயல்பாகும். பெருவெளியைக் கருதுதல் - பரமன இயல்பு. இம்மனம் உருவம் கருதும் இயல்பிற்றன்று.

அதுபோன்று உருவமனம் அருவம் கருதுகிற இயல்புடையதன்று, (வலிந்து பற்றும் தன்மை உடையது ஹட யோகம் எனப்படும்.) இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி இதன்மூலம்பெறும் சித்திகள் நற்குலப் பிறப்பிற்கு வழிவகுக்கும்; உயர்ந்த பலனை அளிக்காது.

மனத்தின் திறம்.

உருவந் தெரிமன முருவந் தொழுபல
 னுறவே யதுபர மனமாகுங்
 கருதிந் தமனசை யலதிந் தமணுல
 கதிலே யுரியவ ரெவராவர்
 மருளென் றிடுநசை தனிநின் றிடிவது
 வலியார் பகைதுனி களையீயும்
 அருளென் றிடுநசை தனிநின் றிடிவது
 வழியா நலமுழு வதுமீயும்.

(16)

உருவந்தெரிமனம் உருவந்தொழுபலன்
 உறவே அது பரமனமாகும்.
 கருதுஇந்தமனசை அல்லது இந்த மண்ணுலகத்திலே
 உரியவர் எவர் ஆவார்?
 மருள் என்றிடு நசை தனில் நின்றிடில் அது,
 வலியார் பகை துனிகளை ஈயும்
 அருள் என்றிடு நசை தனில் நின்றிடில் அது
 அழியா நலம் முழுவதும் ஈயும்.

உருவத்தை உணரும் தன்மையுடைய உருவமனம்,
 உருவமூர்த்தியாகிய மகேசுவர வடிவத்தை உள்முகமாகத் தியானிக்கிற
 பலனால் அது தானே பரமனமாகும். யாதேனும் ஒன்றைக் கருதி நிற்கும்
 இம் மனதைத்தவிர ஆன்மாவுக்கு உரிமைப்பாடுடையவர் எவர்?
 எவருமில்லை என்பதாம். மருள் எனப்படும் ஆசையில் மனம் செல்லுமானால்
 வலிமையுடன் கூடிய பகை, துக்கம் ஆகியவற்றை அது கொடுக்கும்.

அருள் எனப்படும் விருப்பத்தில் மனம் செல்லுமானால் அது
 அழியாத ஆன்மப் பயன் அனைத்தையும் தரும்; சுகம் தரும். சலன

வலிஆர் - வலிமை மிக்க

துனி - துக்கம்

நசை - விருப்பம்.

உருவமனம் - ஐம்பொறிகளால் பற்றப்படும் பற்றோடு உருவங்களை அறியும் மனம்.

மனத்தினை ஆன்மலிங்க பாவனையில் நிறுத்தினால் சலன மனத்தோற்றம் அடங்கும். உருவ தியானத்தில் எண்ணங்களுடன்கூடிய சலனமனம் நில்லாது.

மனமே சன்னமு மனமே மரணமு
 மனமே யுலகம் லதுமாகு
 மனமே யபலமு மனமே சபலமு
 மனமே மதியொடு விதியாகு
 மனமே சமலமு மனமே நிமலமு
 மனமே வளியொடு வெளியாகு
 மனமே சிறுமையு மனமே பெருமையு
 மனமே யிருமையு மொருமையுமே.

(17)

மனமே சன்னமும்; மனமே மரணமும்;
 மனமே உலகம்; அல்லதுமாகும்;
 மனமே அபலமும்; மனமே சபலமும்;
 மனமே மதியொடு; விதியாகும்;
 மனமே சமலமும்; மனமே நிமலமும்;
 மனமே வளியொடு; வெளியாகும்;
 மனமே சிறுமையும்; மனமே பெருமையும்;
 மனமே இருமையும்; மனமே ஒருமையுமே;

(மனம்:- நினைத்தலினாலே மனம் எனப்பெற்றது. தியானத்தின் வழி எண்ணங்களற்ற மனம் அடங்கினால் பிராணவாயு அடங்கும். மனம் தோன்றிய வழி அவ்வாயுவும் தோன்றும். துன்ப இன்பத்திற்குக் காரணமாவது மனம். இத்தகைய மனத்தின் பெருக்கம் தோன்றும் இடம் இதய கமலமாகும்.)

நீர், நீருடனும், நெருப்பு நெருப்புடனும், ஆகாயம் ஆகாயத்துடனும் கூடி வேறுபடாதிருப்பது போல, எவருடைய மனம் உள்இடத்தில் வேறுபடாமல் அடங்குகிறதோ அவன் விடுதலையுற்றவனாம். மனிதரின் கட்டுக்கும் (பந்தம்) விடுதலைக்கும் காரணம் மனமே.

அம் மனதின் செயல் இருவகை. அவை துக்கத்தைத் தருவதும், சுகத்தைக் தருவதும் ஆம். மனம் மயக்கமுறத்துக்கமும், அருளைப் பெறச்சுகமும் நிகழ்கிறது. இவ்விரண்டின் வழிக்கருத பிறப்பு, இறப்பு, உலகம், உலகம் அல்லாமலிருப்பது, பயனற்றது, பயனுள்ளது, மதி, விதி, பாவத்துடன் கூடியது, பாவமற்ற தன்மை, வளி, வெளி, சிறுமை, பெருமை துவிதம் (இரண்டு) அத்வைதம் (ஒன்று) ஆகிய அனைத்தும் மனமே ஆகிறது; மனமே காரணமும் ஆகிறது.

தகராலயத்தில் அந்தர் முகத்தில் உஞற்றும் தொழில்.

இருளின் நிறமற வருமந் திரகுரு
 வெனுமோர் நிருமல பதிதானே
 அருளென் றவுருவ முளவங் குகனென
 வனுமா னமதற முனரேநாங்
 கருதும் படிசொன நிலையின் புடையவர்
 கழலே யனவர தமுநாடுந்
 தெருளென் றினைமுன மடைபின் சொன்படி
 திறமா கியநிலை பெறுவாயால். (18)

இருளின் திறம்அற வரும் மந்திரகுரு
 என்னும் ஓர் நிர்மல பதிதானே
 “அருள் என்ற உருவம் உள்ள அம்குகன்” என
 அனுமானமது அற முன்னரே நாம்
 கருதும்படி சொன்ன நிலையில் புடையவர்
 கழலே அனவரதமும் நாடும்
 தெருள் ஒன்றினை முன்னம் அடை; பின், சொன்னபடி
 திறமாகிய நிலை பெறுவாயால்.

ஆணவமலமாகிய அஞ்ஞானத்தின் வலிமை நீங்கும்படி
 மானிடச்சட்டைதாங்கி நின் முன்னால்வரும் மந்திர மூர்த்தியாகிய குரு

தகராலயம் - உள்ளத்தாமரை
 அந்தர்முகம் - உள்ளே
 உஞற்று தொழில் - செய்யும் தொழில்
 இருள் - அறியாமை

திறன் - வலிமை
 அனவரதம் - எப்பொழுதும்
 புடையவர் - குரு
 தெருள் - தெளிவு, அறிவு.

எனப்படும் நல்லாச்சாரியனே அருள் எனப்பட்ட திருமேனி கொண்டுள்ள அழகிய குகன் என்று ஐயமின்றிக் கருதிக்கொள்ளும்படி, முன் யாம் சொன்ன தகராலயத்தில் அக்குருவின் திருவடியையே எப்பொழுதும் தியானிக்கும் தெளிவை அடைக! அதன்பின்னரே யாம் முன் கூறியவாறான ஞானநிலையை நீ பெறுவாய்.

உள்ளிடத்தில் குகனின் சொரூப நிலை உள்ளதாக நினைத்து, அவ்வாறே குருவின் வடிவம் விளங்கும்படி மனதில் பாவனை செய்து, குகனுக்குரிய எழுத்தை மானசீகமாகச் செபித்து, மனத்தை உள்ளுக்குள்ளே நிலைக்கச் செய்து பெருவெளியைப் பொன்மயச் சிற்பரவொளியெனத் தியானம் செய்தல் வேண்டும். “மனம் அலையாவாறு நிலைநிறுத்தித் தகராலயத்தில் ஆசிரியவடிவைத் தியானித்திருத்தல் வேண்டும்” என்பதாம்.

உபாசனை ஒழுங்குமுறை: - சொரூப ஆகாயம் - குருவடிவம் பாவனை - இறை எழுத்தை உச்சரித்தல் - மனதை உள்ளத்தே நிலை நிறுத்தல் - பெருவெளித் தியானம்.

பகிர்முகத்தினும், அந்தர்முகத்தினும் உஞற்று தொழில்.

இனமும் பகிர்முக மதினுந் தெரியுரு
வெதையுங் குருவடி வெனவே நீ
மனனஞ் செயுரிய மனமொன் றியபினர்
மதியின் புலமுறு சடரூப
கனமென் பவைகளை யருவென் றுணர்வுறு
கமனம் பணிநிறை விபுவாய
உனரும் பெருவெளி யிதுவென் றுனியதி
லுனையுங் கரையருண் மயமாவை.

(19)

பகிர்முகம் - வெளிநோக்கு
அந்தர்முகம் - உள்ளநோக்கு
மனனம் - சிந்தனை
பந்தமனோலயம் - மன ஒடுக்கம்

சடம் - பருமை
ரூபம் - வடிவம்
கனம் - கூட்டம்

இன்னமும் பகிர்முகம் அதினும் தெரிஉரு
 எதையும் குருவடிவெனவே நீ
 மனனம் செய்; உரிய மனம் ஒன்றிய பின்னர்,
 மதியின் புலமுறு சடரூப
 கனம்என்பவைகளை, அருவு என்று உணர்வுறு
 கமனம் பணிநிறை விபுவாய
 உனரும் பெருவெளி இதுவென்று உன்னி அதில்
 உனையும் கரை; அருள் மயம் ஆவை.

1. இதோடு, பகிர்முகப்பட்டிருக்கும் (வெளிநோக்கில் உள்ள) காலத்தும் இந்திரியங்கள் மூலமாக அறியப்படும் எப்பொருளும் (தூலவடிவில் உள்ளது) குருவின் வடிவமெனச் சிந்திப்பாயாக! (அதனால் பந்தத்திற்குரிய) உரியமனம் ஒடுங்கும்.

2. அவ்வாறு மனம் ஒடுங்கவும், புத்தி தத்துவம் தொழில் படும் இடமாகிய அந்தர்முகத்தில் (உள் நோக்கில்) தோன்றும் சடவடிவ ஆகாசம் முதலிய கூட்டங்களைக் குருவின் அருவத்திருமேனி யெனக் கொண்டு தியானித்துப், பின்னர் அதனைத் தியானத்திற்கு எட்டாத பரிபூரண. சிதாகாசமாகிய பெருவெளி இதுவே எனக் கருதி, அப்பெருவெளியில் தன்னை இலயப்படுத்தவும்; அருள் மயம் ஆகுவை.

இச்செய்யுளில் குருவழிபாட்டைச் சிறப்பாகக் கூறப்பெறுவதைக் காண்கிறோம். கல்லால நிழலின் கீழ் இருந்து அருளிய பரமகுருவையும், குமாரகுருவையும் அடையப் பெற வேண்டுவதற்கான இன்றியமையாமை கருதி ஆன்மலாபம் விரும்புகிறவர்கள், குரு வழிபாட்டைப் பற்றி நிற்க வேண்டுவதாம்.

குருவடிவம் சிந்தித்தல் - மன ஒடுக்கம் - உள் ஆகாசத்தில் அருவத்திருமேனியைத் தியானித்தல் - பெருவெளியில் இலயம் ஆதல் - அருள்மயம்.

கமனம் - வான்வழிச் செல்லல்
 மதி - புத்தித்தத்துவம்
 விபு - ஆகாயம்

உணரும் - கருதும்
 இந்திரியங்கள் - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி
 இலயமாதல் - ஒடுங்குதல்

**இவ்வதி சுலபமான முத்திமார்க்கத்தை மானுடர்
பாவத்தான் விட்டு வேறுமார்க்கத்து அலைவர் என்பது.**

ஒல்லைப் பசுவருள் புல்லற் குறுநெறி
யுகமீ தளவற வுளவேனும்
எல்லைக் கருவிக ளுள்ளுக் குளயர
விதுவே யதிகல பமதாகுஞ்
சொல்லற் கரியவொர் சொல்லைத் தருமொரு
சுகதே சிககர நெறிகாணிங்
கல்லற் படுபவர் தொல்லைக் கொடுமற
மதனால் வரைகுவ ரலைவாரால்.

(20)

ஒல்லைப் பசு அருள்புல்லற்கு உறுநெறி
உகமீது அளவற உளவேனும்
எல்லைக் கருவிகள் உள்ளுக்குள் அயர
இதுவே அதிகுலபமதாகும்;
சொல்லற்கு அரிய ஓர் சொல்லைத் தரும் ஒரு
சுகதேசிக கரநெறி காண்; இங்கு
அல்லற்படுபவர் தொல்லைக் கொடுமறம்
அதனால் வரைகுவர்; அலைவார்ஆல்.

அனாதியே ஆணவமலக்கட்டில் உள்ள ஆன்மாக்கள் அருளினை
அடைவதற்குரிய வழிமுறைகள் உலகத்தில் எண்ணற்றவை இருக்கும்
போதிலும், தத்துவ அத்துவாவில் உள்ள கருவிகள் அனைத்தும்
உள்ளக்குள்ளே செயலின்றித் தளர்ச்சியுற மேற் கூறிய வழியே
சுலபமானதாகும். அவ்வழி என்பது, சொல்லுதற்கு அருமையான ஒரு
மொழி என்னும் உபதேச மொழியை உபதேசிக்கும் ஆனந்த குருவின்
சின்முத்திரையால் குறிக்கப்பட்ட நெறியாகும். அவ்வழியைக் காண். இங்கு
மானிடர்கள் பழமைக் கொடும் பாவத்தால் அவ்வழியில் நீங்குவர். வேறு
வேறு வழிகளில் அலைவர்.

(முன்னர் செய்த புண்ணியத்தாலேயே சின்முத்திரைகாட்டும்
நெறியைப் பற்றுவர் என்பதாம்)

சின்முத்திரை காட்டும் நெறி என்பது -

பரமான்மாவுக்கு உடம்பாயுள்ள சீவான்மா இருக்கும் இடம் சின்முத்திரை வலக்கரம் காட்டும் சிதாசாச இதயதானமே ஆகும். அந்த இடம் மன ஒடுக்கத்திற்கு இடமாம்.

அத்துவாக்கள் - மந்திரம் - பதம் - வன்னம் - புவனம் - தத்துவம் - கலை. அவத்தை - சாக்கிரம் - கருவிகளுடன் கூடுதல் - நனவுநிலை - நெற்றி - 35 கருவிகள் தொழில் படல்.

சொப்பனம் - கருவியைப் பிரிதல் - கனவுநிலை - கழுத்து. 25 கருவிகள் தொழிற்படும்.

கழுத்தி - கருவியைப் பிரிதல் - உறக்கநிலை - இருதயம் - 3 கருவிகள் தொழிற்படும்.

துரியம் - கருவியைப் பிரிதல் - பேருறக்கநிலை - உந்தி - 2 கருவிகள் தொழிற்படும்.

துரியாதீதம் - கருவியல்லாதது. உயிர்ப்படக்க நிலை - மூலாதாரம் - 1 கருவி தொழிற்படும்.

கருவிகள் நனவுநிலை. (35 கருவிகள்) .

ஞானேந்திரியம் 5 (மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி)

கன்மேந்திரியம் 5 (வாக்கு - கை, கால், எருவாய், கருவாய்)

சத்தாதிவிடயம் 5 (சுவை, ஒளி, ஊறு, ஒசை, நாற்றம்.)

வாசனாதி 5 (வசனம், கமனம் (நடை) தானம், விசர்க்கம் (விடுத்தல்), ஆனந்தம்).

அந்தக்கரணம் - 4 (சித்தம், மனம், புத்தி, அகங்காரம்).

பருடன் - 1

வாயு - 10

ஒல்லை - பழமை (அனாதி)

பசு - ஆன்மா

புல்லற்கு - அடைதற்கு

உகம் - உலகம்

வரைகுவர் - நீக்குவர்

அயர - ஒடுங்க (தளர)

அதீதம் - கடந்தநிலை

எல்லைக்கருவிகள் -

தத்துவத்துவாவில்

உள்ளக் கருவிகள்

சுகதேசிக - உபதேசகுரு

கரநெறி - சின்முத்திரையாகக் குறிக்கப்பட்ட

நெறி வலக்கைப் பெருவிரலும் சுட்டுவிரலும் சேர்ந்திருக்க இதயத்தானம் அருகில் வைத்துக் காட்டி நிற்பது.

கொடுமறம் - கொடிய பாவம்

ஏனும் - ஆயினும்

சின்முத்திரை (ஞானமுத்திரை) - தட்சிணாமூர்த்தி

ஆனந்தமுத்திரை - நடராசர்

சத்முத்திரை - பிள்ளையார்.

கனவுநிலை 25 (சொப்பனம்)

ஞானேந்திரியம் 5

கன்மேந்திரியம் 5/10

நீங்கலாகப்பிற 25

உறக்கநிலை 3 (கழுத்தி)
சித்தம், பிராணன், புருடன்.

பேருறக்கநிலை 2 (துரியம்)
புருடன், பிராணன்.

உயிர்ப்படக்க நிலை 1 (துரியாதீதம்)
புருடன்

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூன்றாலும்
மோட்சமாம் என்றது எத்தன்மைத்து?

என்று தேசிக னியம்பலு மேசகன் மனசன்
மன்று ஞானமின் றார்கதி யின்றென வழுத்திற்
சென்று நீர்படிந் தாலயந் தொழுவது சிவமென்
றன்று மாதவ ரதிர்த்ததெற் றறைகென வறைவான். (21)

என்று தேசிகன் இயம்பலும் ஏசு அகல் மனசன்
மன்று ஞானம் இன்று ஆர் கதி இன்று என வழுத்தின்
சென்று நீர்படிந்து ஆலயம் தொழுவது சிவமென்று
அன்று மாதவர் அதிர்த்தது எற்று? அறைக என அறைவான்.

இவ்வாறு ஆசான் கூறிய அளவில், குற்றமற்ற சீடனாகிய மனசனும்
பிண்ட தகராலய ஞானமில்லாமல் பரமுத்தி அடைதல் இல்லை என்று

ஆலயம் - யாவும் இலயமாதல்,
(வெளிப்புறக் கோயில்களும் ஆம்)
அதிர்த்தல் - சொல்லல்
மனசன் - மனதை உடையவன்
வழுத்தல் - துதித்தல்.

சிவம் - முத்தி
மன்று - திருச்சிற்றம்பலம் - பிண்ட தகராலயம்
மாதவர் - பெருந் தபசிகள்
இலயம் - ஒடுக்கம்.
இங்ஙனஞ் சொல்லல்.

கூறினால், புண்ணியத்தீர்த்தமாடி, ஆலயவழிபாடு செய்வது முத்தி அடையும் வழி என்று பெருந் தபசிகள் அன்று கூறியது எத்தன்மையுடையது?

எனக் கூறவேண்டுமென வேண்டினான்.

அறிவுடைய, அறிவற்ற, பிரபஞ்சப் பொருள்கள், யாவற்றையும் தம்முள் ஒடுக்கிக் கொள்ளும் சங்கார மூர்த்தியாகிய முதல் கடவுளது இருக்கை ஆலயம் என்னும் பெயருடையது. அதுவே தகராலயம் என்றும் கூறப்படுவதாயிற்று.

ஆசி லாச்சிவ புண்ணிய வண்ணலி னாலோர்
மாசி லாச்சிவ ஞானமுண் டாமதை மண்மேல்
தாசர் பாலருண் மூர்த்தியுந் தீர்த்தமுந் தலமும்
ஈச னாணையி லேதர வுள்ளன வென்றும்.

(22)

ஆசிலாச் சிவ புண்ணிய அண்ணலினால் ஓர்
மாசிலாச் சிவ ஞானமுண்டாம். அதை மண்மேல்
தாசர்பால் அருள்மூர்த்தியும், தீர்த்தமும், தலமும்,
ஈசன் ஆணையிலே தரவுள்ளன என்றும்.

குற்றமில்லாத சிவ புண்ணியச் செயல் மேம்பாட்டினால் களங்கமற்ற சிவ ஞானம் உண்டாகும். அச்சிவ புண்ணியத்தை அடியவர்களிடத்து அருள்கின்ற மூர்த்தியும், தீர்த்தமும், அம்மூர்த்தியும் தீர்த்தமும் உள்ள திருத்தலமும் இறைவனின் ஆணைப்படியே அமைக்கப்பட்ட, எக்காலத்திலும் மண்ணுலகில் உள்ளவையாம்.

ஆசிலா - குற்றமில்லாத

மாசு - களங்கம்

சாயுச்சியம் - ஆன்மா கடவுளுடன் ஒன்றும் நிலை.

தாசர் - அடியவர்,

சிவ புண்ணியம் - சிவனை முழுமுதல் கடவுளாகக் கொண்டு அக்கடவுளுக்குச் செய்யும் நல்வினை

சிவஞானம் - சிவ அறிவு, சிவன் அறிவிக்க அறியும் அறிவு.

அண்ணல் - உயர்வு

அருச்சனை - வழிபாடு

சிவபுண்ணியம் பல்வேறு பிறப்புகளில் ஈட்டப்படுவதாகும். அவ்வாறு சிவபுண்ணியம் ஈட்டப்பெறுவதற்கு, மூர்த்தி, தீர்த்தம், தலம் ஆகியவை அமையப் பெறுகின்றன. தேவர்கள், யோகிகள், சித்தர்கள் இலிங்க வடிவ சிவனைச் சிந்தித்திருந்தனர்; சித்தியும் அடைந்தனர். மகா விட்டுணுவானவர் அவ்வாறே சிவலிங்கத்தினை அருச்சித்துப் பரமபதம் அடைந்தனர் எனலாம்.

மூர்த்தி முதலிய மூன்றாலும் அடையும் சிவபுண்ணியம் சிவ ஞானம் போல நேரிடை முத்திக்கான வழியாவதில்லை என்பது கருத்து.

‘அன்பன்றித் - தீர்த்தந் தியானஞ் சிவார்ச்சனைகள் செய்யும்
அவை சாற்றும்

பழம் அன்றேதான்’ - (பழம் - சிவஞான சாயுச்சியம்).

மறுபிறப்பு எய்தாமல் இருக்க இருதயாருச்சனையே (பூசை) கருவியாகிறது.

காமி யார்த்தமுட் கருதுநர்க் கவைசுவர்க் காதி

பூமி மீதணை போகம துதவுமஞ் ஞான

பூமி நீங்குபு சிதம்பர சிவத்தினைப் புணரற்

கேமி குந்திழைப் பவர்க்கருட் குரவனை யீயும்.

(23)

காமியார்த்தம் உள் கருதுநர்க்கு அவை சுவர்க்க ஆதி

பூமி மீது அணை போகமது உதவும்; அஞ்ஞான

பூமி நீங்குபு சிதம்பர சிவத்தினைப் புணரற்கு

ஏமிகுந்து இழைப்பவர்க்கு அருள் குரவனை ஈயும்.

தன் உள்ளத்தில், பயன்கருதி, மேற்குறிப்பிட்டுள்ள மூர்த்தி, தீர்த்தம், தலப் புண்ணியச் செயல்களைச் செய்பவர்களுக்கு அவை சுவர்க்க உலகம்

ஏமிகுந்து - ஏமம் - இன்பம்.

(அன்பு எனும் பொருள் கொண்டது).

காமியார்த்தம் - பயன்கருதிச்செயல்படல்

போகம் - இன்பம்

குரவன் - ஞானஆசாரியன் (குரு)

நீங்குபு - விலக்கி

அஞ்ஞானபூமி - உடம்பு - உலகு

ஞானபூமி - முத்திக்குக் களம்

முதலான உலக இன்பங்களை வழங்கும். (பல்வேறு பிறப்புகளையும் இன்பங்களையும் அளிக்கக்கூடியது). அவ்வாறில்லாமல், அஞ்ஞான உலகபோகங்களை விலக்கி, சிதம்பர சிவத்தினை (முத்தி) அடையும் வகையில், பயன்கருதாமல் அன்புமிகும் வகையில் செயல்படுபவர்க்கு அச் செயல்கள் அருள்வடிவான ஞான ஆசாரிய குருவினை வழங்கும்.

முத்தி கருதிச்செய்யப் பெறும் புண்ணியங்கள், ஞானத்தை உணர்த்தும் அருட்குரவனை வழங்கும்.

மூவகை ஆன்மாக்களில் சகலவர்க்க ஆன்மாக்களுக்கு இறைவன் குருவடிவில் ஞானத்தை உணர்த்துவன்.

மூவகை ஆன்மாக்கள் - விஞ்ஞானகலர், பிரளயாகலர், சகலர். (விஞ்ஞானகலருக்கு அறிவுக்குள் அறிவாயும், பிரளயாகலருக்குத் தன் இயற்கை வடிவத்தையே முன்னிலையாகக் கொண்டு காட்டியும் இறைவன் ஞானத்தை உணர்த்துவன் என்பது கருதற்பாலது.)

ஞானபூமிகள் :- சுபேட்சை, விசாரணை, தநுமாநசி, சத்துவாபத்தி, அசஞ்சத்தி, பதார்த்த பாவனை, தூரியகை. (வராஹோபநிஷத்து நான்காம் அத்தியாயத்தில் கூறப்பெற்றுள்ளவாறு.)

அஞ்ஞானபூமி :- மாயையின் காரியப்பாட்டில் உள்ள உலகங்கள்.

அந்த வாரிய னளக்கரின் மானுட னாக
வந்து கூடினுங் கூடுவ னலதருண் மன்றுட்
குந்தி யாடிறை மானுட வடிவினைக் கொண்டே
பந்த மாயெதி ரெய்தினு மெய்துமிப் பாரில். (84)

ஆரியன் - அறிவுடையோன்

குந்தியாடியிறை - குஞ்சித பாதத்துடன் நின்றாடும் இறை

குஞ்சிதம் - தூக்கிய

அந்த ஆரியன் அளக்கரில் மானுடனாக
வந்து கூடினும் கூடுவன்; அல்லது அருள்மன்றுள்
குந்தியாடிறை மானுட வடிவினைக் கொண்டே
பந்தமாய் எதிர் எய்தினும் எய்தும் இப்பாரில்.

அவ் வாச்சாரிய குரு இவ்வுலகத்தில் மனிதனாக வந்து சேர்வன்.
அவ்வாறின்றி, அருட்சபையில் ஒரு காலைத்தூக்கி நின்று நடம் செய்யும்
இறைவனே மானிட வடிவம் தாங்கிக் குருவென அன்புடன் இவ்வுலகில்
எதிர்ப்படினும் எதிர்ப்படுவன் ஆம்.

(இறைவன் குருவடிவில் எழுந்தருளித் திருப்பெருந்துறையில்
திருவாதவூர் அடிகளாம் மாணிக்கவாசகருக்கு ஞானதீட்சை செய்து
உண்மைப் பொருளையும் உபதேசித் தருளினார். திருப்பெருந்துறை -
ஆவுடையார்கோயில்.)

போக பூமிக ளாந்துறக் கங்களின் போகந்
தேக நேர வழிந்தெழு தன்மையைச் சிவனும்
ஏக நாயக னொடுவதிந் திடுநய னிறவா
தாக லாலதற் குரியமெய்ஞ் ஞானமே யதிகம். (25)

போக பூமிகளாம் துறக்கங்களின் போகந்
தேக நேர அழிந்தெழும் தன்மையைச் சிவனும்;
ஏக நாயக னொடு வதிந்திடும் நயன் இறவாது;
ஆகலால் அதற்குரிய மெய்ஞ்ஞானமே அதிகம்.

ஆன்மாக்கள் தம் நல்வினைக்குப் பயனாக இன்பத்தை நுகரும்
இடமாம் சுவர்க்கத்திலுள்ள அமிர்தம் போன்ற பானங்கள் மற்றும்
அரம்பையர் முதலான மாதர்களின் கலவி, முதலிய இன்பங்கள் கூடிய
வாழ்வு உடம்பைப் போலத் தோன்றி அழியும் தன்மையனவாம்.

ஆனால், இறைவனுடன் ஒன்றிய நிலையான ஆன்மலாபம் அவ்வாறு
அழியக்கூடியது அன்று. எனவே இறைவனுடன் ஒன்றிடக் காரணமாகும்
மெய்ஞானம் எனப்படும் பதி ஞானம், புண்ணியத்தினும் சிறந்தது ஆம்.

அளக்கரில் - பூமியில்
வதிந்திடும் - தங்கிடும்
நேர - போல

பந்தம் - பற்று
பதிஞானம் - இறையறிவு.
துறக்கம் - சுவர்க்கம்

சிவனும் - அடையும்
நயன் - ஆன்மலாபம்

மூர்த்தி யாதியொர் மூன்றினு மாயநல் வினையாற்
சாத்தி ரஞ்சொன சாயுச்சு மேதெனிற் றனையில்
காத்தி ரங்களி லம்முறை யிழைத்துள கதழ்வால்
நீத்த வாரிய னினிக்கிடைப் பானெனு நிலையாம்.

(26)

மூர்த்தி ஆதி ஓர் மூன்றினும் ஆய நல்வினையால்
சாத்திரம் சொன்ன சாயுச்சியம் ஏதுஎனில் தனையில்
காத்திரங்களில் அம்முறை இழைத்துள்ள கதழ்வால்
நீத்த ஆரியன் இனிக்கிடைப்பான் என்னும் நிலையாம்.

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகிய மூன்றினாலும் விளைந்த
புண்ணியமே சாத்திரங்களில் கூறப்பெற்றுள்ள சாயுச்சிய நிலைக்குக்
காரணமாம் என்பது எவ்வாறு எனில்,

அளவற்ற மானிடப் பிறப்பெடுத்து, அவ்வுடம்பில் மூர்த்தி, தலம்,
தீர்த்த வழிபாட்டின் காரணமாக ஏற்பட்ட புண்ணிய விசேடத்தால்,
அனைத்து ஆசைகளையும் துறந்து, முறைமையான தவநெறிமிக்க
ஞானத்தை உணர்த்தும் ஆசாரியன் (குரு) கிடைப்பான் என்னும் உண்மை
நிலையால் ஆம்.

ஞான குருவின் மூலம் சாயுச்சிய நிலைக்கு உயர்வு கிடைக்கும்
என்னும் தன்மையால் அந்த ஞானாச்சாரியரைப் பெற மூர்த்தி, தலம்,
தீர்த்தம் முதலியவற்றால் ஈட்டப்பட்ட புண்ணியங்கள் காரணமாகின்றன.
இது, விளைவுக்கு நீர் தேவை என்ற போதிலும் நீருக்கும் காரணமான
வானமே விளைவுக்கு காரணம் என்பது போன்றது.

சாயுச்சியம் - ஆன்மா இறைவனுடன்
ஒன்றும் நிலை. (மாணிக்க வாசகர் பெற்ற
முத்தி. ஞானத்தில் ஞானம்)
தனையில் - அளவற்ற
காத்திரம் - உடம்பு (பிறப்பு)
சாலோகம் - இறைவன் உள்ள இடத்தில்
தங்குதல் (திருநாவுக்கரசர் அடைந்த
முத்தி, ஞானத்தில் சரியை)

சாமீபம் - இறைவன் அருகில்
இருத்தல் (ஞானசம்பந்தர் அடைந்த
முத்தி, ஞானத்தில் கிரியை மூலம்)
சாரூபம் - இறைவன் வடிவம் பெறல்
(சுந்தரர் அடைந்த முத்தி - ஞானத்தில்
யோகம் மூலம்)
இழைத்துள்ள - செய்துள்ள
கதழ்வால்- மிகுதியால்

வானம் - புண்ணியங்கள்

மழை - குரு

நெற்பயிர் - சாயுச்சியம்

வானம் இன்றி மழைநீரும், மழை நீரின்றி நல்ல விளைவும் இல்லை. அதுபோல, பிறவிப்புண்ணியங்கள் இன்றி ஞான குரு வருதல் இல்லை; ஞானகுருவின் அறிவுறுத்தல் இன்றி சாயுச்சியம் இல்லை.

அபர ஞானம் தாகும் மூவகை யாலே

அபர மாம்பத மோக்கம் தொருதிற மாசான்

அபய மாயருள் புரிபர ஞானம் தாலே

உபயந் தீர்பர மோக்கம் தொருதிற முணரே.

(27)

அபர ஞானமதாகும் அம் மூவகையாலே

அபரமாம் பதமோக்கம்; அது ஒரு திறம்; ஆசான்

அபயமாய் அருள்புரி பரஞானமதாலே

உபயந்தீர் பரமோக்கம் அது ஒரு திறம்; உணரே.

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் அம்மூன்று வகையால் சாலோக, சாமீப, சாரூப, என்னும் பதமுத்தி நிலை ஏற்படும் என்பது ஒருவகையாம். மேலும், நல்லாச்சாரியன் ஒருவன் (நாமார்க்கும் குடியல்லோம்.. என) பயமின்மையாகுமாறு உபதேசித்து அருள்கிற மேலான அருள் அறிவினால் (இறைவனும் ஆன்மாவும்) ஒன்று இரண்டு என்னும் வேறுபாடு நீங்கிய பரமுத்திநிலை உண்டாகும் என்பது மற்றொரு நிலையாம்; உணர்க.

மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் ஆகியவற்றை வழிபடுவதாலும், சாத்திரங்களைக் கற்பதாலும் சாலோக, சாமீப, சாரூப நிலையாம் பதமோக்கத்தை (அபரமுத்தி) ஆன்மா அடைகிறது.

அபரஞானம் - பசுஞானம் (சிற்றறிவு)

(சாத்திரம் கற்பதால் ஏற்படுவது)

பரஞானம்-அருளால் நிகழும் அனுபூதி

அறிவு

பரமோக்கம் - அத்துவித கதி

அபரம் - மேன்மையின்மை

பதமுத்தி - சாலோக, சாமீப, சாரூபம்.
(அபரமுத்தி)

பரமுத்தி - சாயுச்சியம். (ஆன்மா தனித்து
இறை நிலை அடையும் தன்மை)

பதிஞானம் - இறையறிவு

உபயம் - இரண்டு

சாயுச்சிய (பரமுத்தி) நிலையில் ஆன்மா இறைவனை அடையும்நிலை பெறுகிறது. இந்நிலை, சற்குருவின் அருளால் பெறும் மேலான தகராகாசவழிப் பரஞானத்தால் (பரஞானம்) அடையும் பரமோக்கம் ஆம்.

எனவே, பதமோக்கம், பரமோக்கம் ஏன்னும் இருவகை நிலைபேறுகளும் ஆன்மாக்களுக்கு அதன் (பசு, பர) ஞானத்திற்கு ஏற்ப அமையப் பெறுகின்றன.

சரியைக் காடிறை மூர்த்தியிற் றான்மறைந் தருளும்
கிரியைக் கிந்தன மதனத்தின் பொறியெனக் கிளரும்
உரிய யோகினுக் காக்கறந் திடுதக வறமும்
அரிய ஞானமென் பதற்குமுன் வற்சல மெனவாம். (28)

சரியைக்கு ஆடுஇறை மூர்த்தியில் தான் மறைந்தருளும்;
கிரியைக்கு இந்தன மதனத்தின் பொறிஎனக் கிளரும்;
உரிய யோகினுக்கு ஆ கரந்திடுதக உறமும்;
அரிய ஞானம் என்பதற்கு முன்வற்சலம் எனவாம்.

சரியை வழியில் அம்பலத்திலாடும் நடேசப் பெருமான் மூர்த்தியில் மறைந்திருந்து அருள்புரிவான். கிரியை வழியில் விறகைக் கடைந்தால் எழும் நெருப்புப் போலவும், யோகமார்க்கத்தில் பசுக்கறக்கும் போது பெருகிவரும் பால் போலவும், ஞானமார்க்கத்தில் கன்றானது விரும்பும்போதெல்லாம் பால்கொடுத்து விலகாதிருக்கும் தலையீற்றுப் பசுப்போலவும் இறைவன் நிற்பன்.

இந்தனம் - விறகு

மதனம் - கடைதல்

வற்சலம் - கன்றை ஈன்ற பசு

முன்வற்சலம் - தலை ஈற்றுப் பசு

யோகம் - கன்மயோகம் (மீண்டும்பிறந்திடு பதமுத்திக்குரியது)

ஞானயோகம் - ஞான சாயுச்சிய நிலைக்குரியது (மீண்டும் பிறப்பிற்குரியதன்று).

ஆ - பசு

1. சரியை (அரும்பு) (தொண்டு நெறி) – படிநிலையில் தாழ்ந்த ஆன்மாக்கள். இறைவனை உருவ வடிவில் கண்டு, உடலால் இயற்றப்படும் தொண்டுகளால் புறவழிபாடு செய்தல், திருநாவுக்கரசர் நெறி, (சாலோகமுத்தி) தாச மார்க்கம்.
2. கிரியை (மலர்) (மகன் நெறி) – பக்குவ முதிர்ச்சியால் நுண்ணுணர்வு மிக்க நிலையில் அருவுருவத் திருமேனியாகிய சிவலிங்கத் திருமேனியைப் புற, அகத் தொழில்களால் ஆகமப்படி வழிபாடு செய்தல். திருஞானசம்பந்தர் நெறி, (சாமீப முத்தி) சத்புத்திரமார்க்கம்.
3. யோகம் (காய்) (தோழமை) – நுண்ணுணர்வு மேலும்மிக அருவத்திருமேனியைப் பொருள் என உணர்ந்து அகத்தொழில் மட்டுமே கொண்டு ஆகம விதிப்படி வழிபாடு செய்தல். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் நெறி (சாரூபமுத்தி). சகமார்க்கம்
4. ஞானம் (கனி) சன்மார்க்கம் – கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடல் ஆகிய அறிவுத் தொழிலால் மட்டுமே வழிபாடு செய்தல், மாணிக்கவாசகர் நெறி; (சாயுச்சிய முத்தி)

தாசமார்க்கமும் புத்திர மார்க்கமுஞ் சகமும்
பாசத் தாற்பினும் பிறந்திடு பதமுத்திக் குரிய
பாச நீத்தசன் மார்க்கமிப் படிமிசைப் பிறவா
தீச னோடணை பரமுத்தி யென்பதற் குறித்தால்.

(௧9)

தாசமார்க்கம் - தொண்டு மார்க்கம்
புத்திரமார்க்கம் - மகன்மை மார்க்கம்
சகமார்க்கம் - தோழமை மார்க்கம்
படிமிசை - உலகில்
தாசமார்க்கம் - அப்பர்

புத்திர மார்க்கம் - சம்பந்தர்
தோழமை - சுந்தரர்
ஞானம் - மாணிக்கவாசகர்
சன்மார்க்கம் - ஞானநெறி
மார்க்கம் - நெறி வழி

தாச மார்க்கமும், புத்திர மார்க்கமும், சகமும்
பாசத்தால் பின்னும் பிறந்திடு பதமுத்திக்கு உரிய;
பாசம் நீத்த சன்மார்க்கம் இப் படிமிசைப் பிறவாது
ஈசனோடு அணை பரமுத்தி என்பதற்கு உரித்தால்.

தொண்டு மார்க்கமும், புத்திரமார்க்கமும், தோழமை மார்க்கமும், ஆகிய மூன்றும் பந்தத்தோடு கூடியதால் மீண்டும் பிறக்கும்படியான பதமுத்தியை அளிக்கவல்லன. ஆனால் பந்தம் நீக்கிய சன்மார்க்கம் இப்பூமியில் மீண்டும் பிறக்காதவாறு சிவபெருமானை அனுபூதிவாயிலாக அணையும்படிப் பரமுத்தியை அளிக்க வல்லது.

(அப்பர் சாலோகப் பதவியையும், சுந்தரர் சாரூபப் பதவியையும் அடைந்திருந்தவர்கள் ஆவர். இவ்வுலகில் பிறந்து இறைவனை அடைந்தார்கள்.)

மொழிந்த மூர்த்தியொ டாமொரு மூன்றினுங் கலுடங்
கழிந்து போமத னாற்கதி யாமெனக் கழறின
கழிந்த தங்ஙனங் காரியங் காரணங் கழியா
தழிந்து தோன்றொரு மதிபொரு மெனவறி வாயால். (30)

மொழிந்த மூர்த்தியோடு ஆம்ஒரு மூன்றினுங் கலுடங்
கழிந்து போம்; அதனால் கதி யாம் எனக் கழறின
கழிந்தது அங்ஙனம் காரியம்; காரணம் கழியாது.
அழிந்து தோன்று ஒரு மதிபொரும் என அறிவாயால்.

முன்கூறிய மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் கூடிய முத்திற வழிபாட்டால் பாவம் நீங்கும்; சற்கதி கூடு மெனின்; அவ்வழிபாட்டால் ஒழிவது பாவத்தின் காரியமன்றிக் காரணமாய் நிற்கும் கன்மமலச் செயல் அன்று. அது நினைவு அழிந்து மீண்டும் தோன்றக் காரணமாகும் மனம் போன்றது. (ஞானத்தால் வீடு என்று கூறாது மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் மூன்றால் வீடு என்பது பற்றிய விளக்கம்).

கலுடம் - பாவம்
மதி - மனம்

கழறி - சொல்லி
பொரும் - பொருந்தும்

**ஞானமீன்றிச்சன்னரகீதம் இல்லையாகலின்
எவ்வகைக் குற்றமும் இல்லாத ஞானமே பெரிது என்பது.**

அக்கா ரியநந் திடவே யவணா
ரஞர்போ மறும்வீழ் கதிவா தையறுஞ்
சொக்கார் பவனம் பவகா ரணமென்
றுரிசென் பதுநின் றுறுசன் மவுடல்
புக்கா டிடவே புரியும் புரியாப்
புலமே யருணஞா னமதர்ப் பதனாற்
பிக்கே துமிலா விபுவா மறிவே
பெரிதென் றறிவாய் பிழையொன் றிலியே. (31)

அக்காரியம் நந்திடவே அவண்
ஆர் அஞர் போம்; அறம் வீழ் கதி வாதையுறும்;
சொக்கார் பவனம் பவகாரணம் என்
துரிசு என்பது நின்று உறு சன்ம உடல்
புக்காடிடவே புரியும் புரியாப்
புலமே அருள் ஞானம் அதர்ப்பதனாற்
பிக்கேதுமில்லா விபுவாம் அறிவே
பெரிதென்று அறிவாய் பிழையொன்று இலியே.

(தகராலய ரகசியத்தைக் கேட்பதினால்) ஒரு குற்றமும் இல்லாத மனசனே! முன்கூறிய பாவத்தின்காரியம் அழியவே, நாம் பாவம் செய்தோமோ? எனப் பொருந்தியிருந்த மனக்கவலை நீங்கும். அடையவிருக்கும் நரகத்துன்பம் ஒழியும். அவ்வாறு ஒழியும்போது மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் என்னும் முத்திற வழிபாட்டின் புண்ணியம் காரணமாக வரும் அழகிய சுவர்க்கமும் பொருந்தும்.

நந்துதல் - கெடுதல்
சனனம் - பிறப்பு
துரிசு - துக்கம்
பவனம் - சுவர்க்கம்
பிக்கு - பிறக்கு - குற்றம்
ஆர்அஞர் - பொருந்திய வருத்தம்

அஞர் - வருத்தம்
சன்மசேடம் - எஞ்சிய வினைக்குற்றம்
வீழ்கதி - நரகம்
விபுவாம் அறிவு - வியாபக ஞானம்
அவண் - அவ்விடத்தில்

வினைச் செயல் (பாவகாரணம்) எஞ்சி நின்று மீண்டும் பிறப்பெடுக்கும் உடம்பில் தங்கி உலக இன்பங்களை நுகரச் செய்யும். குற்றமுடைய அவ்வினைச் செயல் இல்லாதநிலைக்களம் திருவருள்ஞானம் என்னும் பெருமிதமாகும்.

எனவே எத்தகைய குற்றமும் இல்லாத விநாயக ஞானமே பெரியபேறு என்று அறிவாம்.

(வினைக்குற்றம் நீங்க நற்கதி எய்துதல் திருவருள் ஞானத்தாலன்றிப் பிற கன்மங்களால் அன்று என்பது கருத்து). பவகாரணமென்தூரிக - நரகத்திலிருந்தேனும், சுவர்க்கத்திலிருந்தேனும் மீண்டும் அடையும் மறுபிறப்பிற்குக். காரணமாயுள்ள (கன்ம சேடம்) எஞ்சிய வினை.

பஞ்ச மாபாதக வீபரம்.

எனலும் பொறைசேர் மனசன் பெருவாழ்
 விறையே முனரே சொனமா பவமைந்
 தெனையென் றிடலும் பெருமா னருள்வா
 னிகழ்பொய் கொலைகா மநறை களவென்
 பனவென் றறிபொய் பகரிற் பலநாள்
 பணிவந் துளமா தவமுந் தொலையும்
 இனன்மைந் தனின்வெஞ் சினமுங் குவவா
 யெழுமில் வுலகும் பழிகூ றுமரோ. (32)

எனலும், பொறைசேர் மனசன் பெருவாழ்வு
 இறையே! முன்னரே சொன்ன மாபவம் ஐந்து
 என்னை? என்றிடலும், பெருமான் அருள்வான்;
 இகழ் பொய், கொலை, காமம், நறை, களவு

இனன் - சூரியன் (சம்ஹா)

பொறை - பொறுமை

நறை - கள்

தொலையும் - அழியும்

குவவாய் - மிகுதி.

என்பன என்று அறி; பொய் பகரின் பலநாள்
பண்ணிவந்துள்ள மாதவமும் தொலையும்;
இன்ன மைந்தனின் வெஞ்சினமும் குவவாய்
எழும்; இவ்வுலகும் பழி கூறும் அரோ.

என ஆசிரியர் கூறவும், பொறுமை நிறைந்த மனசன், பெருமை மிக்க ஞான வாழ்வைப் பெற்ற குருவே! முன்னர் கூறிய பெரும் பாதகச் செயல் ஐந்தும் எவை? என கேட்டஅளவில், ஆசிரியர் கூறுவார். “பெரியோர்களால் இழிவானது எனக் கூறப்பெற்று விலக்கியுள்ள பொய், கொலை, காமம், கள், களவு, எனப்படும் ஐந்தும் அப்பாதகச் செயல்கள் என அறிவாயாக!” என்றார்.

அவ்வைந்தனுள், பொய் கூறுவதால் பல்நாள்களாகச் செய்யப்பட்டுப் பெற்ற சிறந்த தவப்பேறும் நில்லாது அழியும். சூரியனின் மைந்தனாகிய இயமனின் கொடிய கோபம் மிகுந்து எழும். இவ்வுலகத்தாரும் பழித்துக்கூறுவர். (காரணம்பற்றியேனும், அறியாமையாலேனும், ஒருவன் தனக்குத் தீங்கு செய்த இடத்தும் அதனை அவனிடத்துச் செய்யாது பொறுத்துக் கொள்ளுதல் பொறை ஆகும்.

கொலையென் பதுகே ஞடலென் றசடங்
கொளுமா வியினங் களிலே யெதையுந்
தொலையும் படிசெய் வதுதா னிதுசெய்
சுகுர்தங் களெனும் விறகோ திகளை
உலையும் படிசெய் கனலா மழல்வா
யுறுதுன் பமதா முணவென் றுயிர்கொல்
புலையன் புலையுண் பவனுஞ் சொனவா
புகுவார் நரகம் புதரா யினுமே.

(33)

கொலை என்பது கேள்; உடல் என்ற சடம்
கொள்ளும் ஆவி இனங்களிலே எதையும்
தொலையும்படி செய்வதுதான்; இது, செய்
சுகுர்தங்கள் என்னும் விறகோதிகளை

புதர் - புத்திமான்கள்

சீவன் - உயிர்

சுகுர்தங்கள் - புண்ணியங்கள்

உலைதல் - அழிதல்

புதர் - அறிவுடையவர்

விறகோதிகள் - உறுதியானமைகைகள்

புலையன் - புலாலை விரும்பிக் கொல்வோன்

புலையுண்பவன் - புலால் உண்பவன்

புலை - புலால்

உலையும்படி செய் கனலாம்; அழல்வாய்
 உறுதுன்பம் அதாம்; உணவென்று உயிர்கொல்
 புலையன், புலையுண்பவனும் சொன்னவா
 புகுவார் நரகம் புதராயினுடே.

இனி, கொலை என்பதைக் கேட்பாயாக!

உடலென்று சொல்லப்பெறும் சடப்பொருளைக் கொண்ட உயிர்
 வர்க்கங்களில் எந்த உயிரையும் அதன் உடலை விட்டுப் போகும்படி
 (கோறல்) செய்வதுதான் கொலை ஆம். இக்கொலையைச் செய்யும்
 பாவமானது ஒருவன் செய்த பல புண்ணியங்களையும் அழியச் செய்யும்
 பெரு நெருப்புப் போன்றதாகும்.

எரி வாய் நரகிடைப் பொருந்தும் துன்பமும் ஆகும். ஊன்
 உண்பதற்கு என்று பிராணிகளை வதைப்பவனும், புலால் என்னும்
 பெயருடைய உடம்பை உண்பவனும் மிக்க அறிவுடையவனாக இருப்பினும்
 முன்னர் கூறியவாறு நரகங்களில் குடிபுகுவர் ஆம்.

காமம் பரதா ரசையோ கமிதன்
 கலுடம் பெரிதிற் பெரிதீ தறவோர்
 தாமுந் தடுமா றிடவுண் ணுழையுந்
 தரமே யுளதும் மகிமா லுடையார்
 ஈமம் புகினுந் தொடர்பீ டுளதா
 மிகலும் பர்துரும் பெனவே மெலிதற்
 கேமந் திரமொன் றிடும்வெல் லுநரை
 யிறையோ னெனவே தொழல்சா லுமரோ. (34)

காமம் பரதார சையோகம்; இதன்
 கலுடம் பெரிதின் பெரிது; ஈது அறவோர்
 தாமும் தடுமாறிட உள் நுழையும்
 தரமேயுள்ளது; இம் மகிமாலுடையார்

சையோகமாம் - கலப்பு
 கலுடம் - பாவம்
 மகிமால் - மண்ணுலகமயக்கம்

அறவோர் - முனிவர்
 இகல் - ஆற்றல்
 உம்பர் - தேவர்

ஈமம் புகினும் தொடர் பீடு உள்ளதாம்.

இகல் உம்பர் துரும் பெனவே மெலிதற்கு
ஏம மந்திரம் ஒன்றிடும் வெல்லுநரை
இறையோன் எனவே தொழல் சாலும் அரோ

காமமாவது பிறன்மனைக் கலப்பாம். இதனால் உண்டாகும் பாவம் பெரிதிலும் பெரிதாகும். இக் காமம், முனிவர்களும் தாங்கள் மேற்கொண்டுள்ள தவ ஒழுக்கத்திலிருந்து நிலைமாறும் வகையில் மனதில் நுழையும் வலிமை உடையதாகும். இத்தகைய காமம், இம்மண்ணுலக மயக்கத்தில் கிடப்பவர் சுடுகாடு அடைந்திடினும் விடாமல் தொடரும் தன்மை உள்ளதாகும். ஆற்றல் மிக்க தேவர்களும் துரும்பைப் போல் மெலிந்து போக எளிதில் மயக்கும். இத்தகைய தன்மையுடைய காமத்தை வெல்லும் மனோதிடம் உள்ளவர்களை இறைவன் எனவே தொழலும் ஏற்புடைத்தாம்.

விசுவாமித்திரர் - மேனகை - முனிவர்களின் தடுமாற்றத்திற்குக் காட்டாவர்.

இந்திரன் - அகலிகை - தேவர்களின் தடுமாற்றத்திற்கு காட்டாவர்.
மன்மதனை நெற்றிக் கண்ணால் நீறாக்கியவன் - இறைவன்

(இதனால் காமத்தை வெல்பவனை இறை எனலும் ஏற்புடைத்தாம்).

இதுபொன் றிடினமற் றெவையுங் கழியு

மிதுநின் றிடினமற் றெவையுங் குமுமும்

மதுரந் தரல்போ னிரயந் தருமோர்

மனுடன் புடைவெண் ணெயிலா சிபுகும்

விதமென் னநுழைந் திடுமைம் புலனும்

விலகா வினைசெய் தரசா யுலவும்

மதிதங் கியுளா ரிதைவென் றுயவே

மதியஞ் சுகசத் துவலு ணுகர்வார்.

(35)

பரதாரம் - பிறர்மனைவி.

ஈமம் - சுடுகாடு

இகல் - ஆற்றல்

ஏமம் - மயக்கம்

ஒன்றிடும் - பொருந்தும்

இது பொன்றிடின் மற்று எவையுங் கழியும்.

இது நின்றிடின் மற்று எவையும் குழுமும்.

மதுரம் தரல்போல் நிரயம் தரும். ஓர்

மனுடன் புடை வெண்ணெயில் ஊசிபுகும்

விதம் என்ன நுழைந்திடும். ஐம்புலனும்

விலகா வினைசெய்து அரசாய் உலவும்.

மதி தங்கியுள்ளார் இதை வென்று உய்யவே,

மதியம் சுக சத்துவ ஊண் நுகர்வார்.

இக்காமம் ஒன்று கழியுமாயின் மற்றைய குற்றச் செயல்கள் எல்லாம் அதனுடன் கழியும். ஆனால் இக் காமம் அழியாது நிலைபெற்றிருப்பின் மற்ற குற்றங்கள் எல்லாம் வந்து உடன் சேரும்.

இக்காமமானது இன்பத்தைத் தருவதுபோல் உணர வைத்திடினும் நரக துன்பத்தைத் தருவதாம். வெண்ணெயில் ஊசி நுழைவதுபோன்று மிக எளிதாக மனிதனின் உணர்வில் நுழைந்திடும். ஐம்புலன்களையும் (சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்) தன்னைவிட்டு விலகாது உடன் இருக்கும்படி செய்து அவைகளைத் தன் ஆளுகையின் கீழ் வைத்துச் செயல்புரியும்.

“கண்டு கேட்டு உண்டுகொண்டு உற்றறியும் ஐம்புலனும்

ஒண்டொடிகண்ணே உள்”

- குறள் 1101

எனவே அறிஞர்கள் இக்காமத்தைவென்று இதனிடமிருந்து விடுபட்டு வாழும் வகையில் நண்பகலில் சத்துவகுண உணவை மட்டுமே உட் கொண்டு (ஏககால உண்டி) செயல்படுவர்.

பொன்றிடின் - அழிதல்

குழுமம் - கூட்டம்

மதுரம் - இனிமை

நிரயம் - நரகம்

மனுடம் - மானுடன் - மனிதன்

புடை - பருத்தல்

உய்தல் - மீளுதல்

ஊண் - உணவு

நறாவென்னுங் கள்ளருந்த னலங்குலமு
 நனியழித்து நரகு நல்கும்
 பெறாவின்னல் பெறப்பினரும் பொறியிகந்த
 பேயாகிப் பிதற்றச் செய்யும்
 மறாதித்தை யுளர்கலைதேர் பண்டிதராய்
 யற்புதராய் வயங்கி னானும்
 உறார்முத்தி மேதையுளா ரிவர்வதன
 மதைச்சிறிது முற்று நோக்கார்.

(36)

நறவு என்னும் கள் அருந்த நலங்குலமும்
 நனியழித்து நரகு நல்கும்.
 பெறா இன்னல் பெறப் பின்னரும் பொறியிகந்த
 பேயாகிப் பிதற்றச் செய்யும்.
 மறாது இதை உளர் கலைதேர் பண்டிதராய்
 அற்புதமாய் வயங்கினானும்,
 உறார் முத்தி. மேதை உள்ளார் இவர்வதனம்
 அதைச் சிறிதும் உற்று நோக்கார்.

நறவு என்னும் பெயருடைய 'கள்' அருந்த, அப்பழக்கமானது
 செல்வத்தையும், நல்ல குலத்தையும் கெடுத்து நரகத்தையும் தரும்.

மேலும் இதுவரை அனுபவித்திராத துன்பத்தை அனுபவிக்கும்படி
 செய்து மூடப் பேயென ஆகிப் பிதற்றச் செய்யும்.

இக்கள்ளை உண்ணும் பழக்கத்தை மேற் கொண்டவர்கள்
 அனைத்துச் சாத்திரங்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தவராக, அதிசயிக்கத்தக்க
 அற்புதமும் உடையவராயினும், முத்திநிலை அடையமாட்டார். மேலும்
 ஞானம் மிக்க பெரியோர்கள் இவர் முகத்தை உற்று நோக்குதலும்
 செய்யமாட்டார்கள்.

(பார்வையால் ஞான தீட்சை வழங்கப்படார்).

நறவு - கள்	நல்கும் - கொடுக்கும்	“பின்னரும் பெறா இன்னல் பெற” என கூட்டுக.
நனி - மிகவும்	வயங்கி - விளங்கி	பொறியிகந்த பேய் - புத்தியுடம்பா டில்லாத பிசாசம்
நரகு - நரகம்	இகந்த - கடந்த	- மூடப்பேய், இகத்தல் - கடத்தல்.

களவெனுமோர் வன்சனிதான் பற்றுமெனிற்

சோதிடநூல் கழறு கின்ற

அளவையொரு பதினைந்திற் பாதியல்ல

வனந்தமாண் டங்கு மிங்குஞ்

சுககிலுழ றானியம்போ லுழன்றலையத்

துனிதந்து சுகமொன் றில்லாத்

தளர்வுடையர் தமக்குமக வாயுதிக்க *

வேவிதிக்குந் தரணி மீதே

(37)

களவு என்னும் ஓர் வல்சனிதான் பற்றும் எனில்

சோதிடநூல் கழறுகின்ற

அளவை ஒரு பதினைந்தில் பாதியல்ல;

அனந்த ஆண்டு அங்கும் இங்கும்

சுககில் உழல் தானியம்போல் உழன்று அலையத்

துனிதந்து சுகம் ஒன்றில்லாத

தளர்வுடையர் தமக்கு மகவாய் உதிக்கவே

விதிக்குந் தரணி மீதே.

களவு என்னும் வலிமைமிக்க சனியானது ஒருவனது நடத்தையில் தோன்றும் பொழுது, சோதிடநூலில் கூறப்பெறும் சனிபகவானுக்குரிய ஏழரையாண்டுகள் அல்ல; அளவிலா ஆண்டுகள்; (புடைக்கும் பொழுது முறத்தில் அலையும் தானியம் போல) நரகத்திற்கும் பூமிக்குமென அலைகிற துன்பத்தைத் தந்து இப்பூமியில் இன்பம் என்பதே சிறிதும் அறியாத வறுமைமிக்க பெற்றோருக்குக் குழந்தையாய்ப் பிறக்கும்படியாம் (விதி) நியதிக்கு உட்படுத்தும்.

பாவச்செயலின் பயன் நரகமாக அமைகிறது. பாவத்தின் செயல் களன் இப்பூமி. எனவே நரகத்திற்கும் பூமிக்கும் எனப் பாவான்மா அலைவதற்குட்படும்.

வன்சனி - வலிமையுடைய சனிபகவான்

அனந்தஆண்டு - அளவிலா ஆண்டு

சுககு - முறம்

பாவப்பயன் உலகு - பாவத்தின் பயன் நரகு

பாவசேடப் பயனுலகு - பாவத்தின் நிலைக்களன் உலகு

கழறுகின்ற - சொல்லுகிற

துனி - துன்பம்

தளர்வுடையர் - வறுமையுடையவர்கள்

களவு - பிறப்பொருளை அவர் அறிந்தோ அறியாமலோ கவர்ந்து கொள்ளுதல்

**மாபாதகம் ஐந்தனுள், காமம், பொய் என்னும்
இரண்டுமே பெரு வலிமை உள்ளன என்பது**

சொற்றவைந்து பாவமுமெப் பாதகத்துந்
தலையாகுஞ் சொனவோ ரைந்திற்
சிற்றளவில் காமம்பொய் யென்னுமிரண்
டும்பெரிய செகமாய் நிற்கும்
பெற்றிதனை யீண்டறிதி யிவை நீங்கின்
மறைவில்லை பிழையு மில்லை
நற்றவமுஞ் சித்திக்கு ஞானநெறி
கைகூடு நலன்மிக் குள்ளாய்.

(38)

சொன்ன ஐந்து பாவமும் எப்பாதகத்தும்
தலையாகும். சொன்ன ஓரைந்தில்
சிற்றளவில் காமம், பொய், என்னும் இரண்டும்
பெரிய செகமாய் நிற்கும்
பெற்றிதனை ஈண்டு அறிதி. இவை நீங்கின்
மறைவில்லை பிழையுமில்லை.
நற்றவமும் சித்திக்கும். ஞானநெறி
கைகூடும்; நலன் மிக்கு உள்ளாய்.

நற்குணமுள்ள மனசு!

முன்சொன்ன பொய், கொலை, காமம், கள், களவு ஆகிய ஐந்து
பாவங்களும், பிற பாவங்கள் அனைத்துக்கும் மேற்பட்ட பாவங்களாகும்.
அத்தகைய ஐந்து பாவங்களிலும் பெரும்பான்மையெனக் கருதப்படும்
காமம், பொய் எனப்படும் இரண்டும் பேருலகமாய் நிற்கும். இவை
இரண்டின் வியாபகத் தன்மையை அறிதல் வேண்டும்.

இவ்விரண்டும் தன்னைவிட்டு நீங்கினால் ஒருவன் தலைமறைவாக
வேண்டுவதில்லை; பழிச்சொல்லுக்கும் ஆளாகவேண்டுவது இல்லை.
அதே சமயத்தில், நல்ல தவமும், ஞானவழியும் கைகூடப்பெறும்.

பெற்றி - கருதல்

சகம் - உலகம்

பிரம்மச்சரியம் - பெண் சம்பந்தம் இல்லாமை

உடலின் உள்ளே சோதிமயமாய்த், தூய்மையோனாய்த், தரிசிக்க எழுந்தருளியுள்ள இறைவன், சத்தியம், தவம், ஆன்ம மெய்ஞ்ஞானம், பிரமச்சரியம் ஆகியவற்றால் அடையப் பெறுவன்.

**உபதேசக் கிரமமாகக் குகேச வழிபாடு விரும்பிய சீடனுக்கு
ஆசிரியர், மேலும் கூறுவன கூறல்.**

என்றறிஞ னாங்குரவ னோதிடலுந்
தெளிதோர்ந்த மனச னெந்தாய்
உன்றகவிற் றகரவித்தை முதலாய
சரதமெலா மொருங்கே யோர்ந்தேன்
மன்றினடம் புரிகுகனை நான்வழிபா
டதுசெய்யு மார்க்க மென்ப
தொன்றையினி யருள்கெனலு மவ்வறிஞ
னுள்ளுவந்தீ துணர்த்த லுற்றான். (39)

என்று அறிஞனாம் குரவன் ஒதிடலும்
தெளிதோர்ந்த மனசன், எந்தாய்!
உன்தகவில் தகரவித்தை முதலாய
சரதம் எல்லாம் ஒருங்கே ஓர்ந்தேன்;
மன்றில் நடம்புரிகுகனை நான் வழிபாடு அது
செய்யும் மார்க்கம் என்பது
ஒன்றை இனி அருள்க! எனலும், அவ்வறிஞன்
உள் உவந்து ஈது உணர்த்தலுற்றான்.

இவ்வாறு அறிஞராம் ஆசிரியர் கூறிய அவ்வளவில், அதனை ஆராய்ந்து அறிந்த மனசன், எந்தந்தையே!

தங்கள் கருணையினால் தகரவித்தை முதலிய உண்மைப்பொருள் அனைத்தும் ஒருமுகமாய் அறிந்து கொண்டேன்.

குரவன் - குரு
ஒதிடலும் - கூறவும்
சரதம் - சத்தியம்
எந்தாய் - எந்தந்தையே

தகவு - கருணை
ஓர்ந்தேன் - அறிந்தேன்
மார்க்கம் - வழி

இனி, பொற்சபையில் திருநடனம் செய் குகேசனை நான் வழிபடும்படியான மார்க்கத்தை அருள்க! என்று மனம் மகிழ்ந்து கூறிய அளவில் ஆசிரியரும் மனமகிழ்ச்சியுடன் அதனை உணர்த்தலுற்றார்.

(ஐவகைக் குரவர்கள் எந்தை எனப்படுவர்.) – அரசன், குரு, தந்தை, முன் பிறந்தவன் (தமையன்) ஆசிரியர்).

ஆவிடை யிலிங்க உண்மை.

அக்குகனன் னட்ட நிகழ் ஞானவெளி
யலர்தானே யருளென் றோதுஞ்
சக்கரவட்டாகார பீடமெனு
மாவிடையாத் தயங்கா நிற்குஞ்
சொக்கமுள்ள சிதாகாச மேகோளா
காரலிங்க சொரூப மாகி
எக்கணுமே நிறைந்ததனி னிற்குமிது
வேசைவ லிங்க மாதோ.

(40)

அக்குகன் நன்நட்ட நிகழ் ஞானவெளி
அலர்தானே அருள் என்று ஓதும்
சக்கர வட்ட ஆகார பீடமென்னும்
ஆவிடையாத் தயங்கா நிற்கும்
சொக்கமுள்ள சிதாகாசமே கோளாகார
லிங்க சொரூபமாகி
எக்கணுமே நிறைந்து அதனில் நிற்கும் இதுவே
சைவ லிங்க மாதோ.

அக்குகேசனது,

1. திருவருள் என்று ஓதப்படும், நல்ல நடனம் நிகழ்கின்ற ஞானாகாசத் தாமரைமலரே, திருவருளென்று சொல்லப்படும் சக்கரம் போன்ற வட்டவடிவமான பீடம் என்னும் ஆவிடையாகப் பிரகாசித்துக்

நட்ட - நடன
அலர் - தாமரை மலர்
ஆவிடை - இலிங்கபீடம்

சொக்கு - அழகு
கோளாகாரம் - அண்டவடிவம்
தயங்கல் - ஒளிசெய்தல்

கொண்டிருக்கும். சிதாகாசம், அழகிய அண்டவடிவ லிங்க சொருபமாகி எங்கணும் வியாபித்து ஆவிடையாம் பீடத்தில் நிற்கும். இதுவே சைவலிங்கமாம்.

2. ஆன்ம இதயதாமரை மலர் - பீடம் (ஆவிடை) - ஆன்மா - பிண்ட இலிங்கவடிவம்.

அண்டம்

திருவருள் (ஞானாகாசத்தாமரை மலர்) - ஆவிடை

ஞானாகாசம் (சிதாகாசம்) - அண்டலிங்கவடிவம்

பிண்டம்

ஆன்ம இதயத் தாமரைமலர் - பீடம் - (ஆவிடை)

ஆன்மா - பிண்டலிங்க வடிவம்

அதோமுகமாயுள்ள இருதயச் சக்கரம் எட்டு இதழ்களோடு கூடியுள்ளது. அதன் நடுவே உள்ள ஜோதி மய லிங்கத்தைத் தியானிக்க வேண்டும்.

“உள்ளம் பெருங்கோயில் தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம் - திருமந்திரம்”

கலிவிருத்தம்.

இந்த லிங்கம் தெம்பெரு மான்குடர்
சொந்த லிங்கஞ் சுயஞ்சலி லிங்கமா
பந்தம் வீட்டு பராபர லிங்கநீ
சிந்தை செய்யுஞ் சிதம்பர லிங்கமே.

(41)

இந்த லிங்கமது எம்பெருமான் குடர்
சொந்த லிங்கம்; சுயஞ்சலிலிங்கம்;
மாபந்தம் வீட்டு பராபர லிங்கம்; நீ
சிந்தை செய்யும் சிதம்பர லிங்கமே.

வீட்டு - வீழ்த்து (அழிக்கும்)

சுயஞ்சலிலிங்கம் - ஒளிவடிவமானது (சுயம்பு)

பராபரலிங்கம் - காணார்க்குவேறாகவும், காண்பார்க்கு வேறின்மையுமாயும் இருத்தல் சலி - ஒளி

பரா - அன்னியம் (வேறானது)

பரம் - அனன்னியம் (இரண்டற்றது)

இச் சைவ விங்கமானது எமது ஆன்மாவின் நாயகன் உள்ளிருந்து பிரகாசித்தற்குரிய சுதந்திரலிங்கம். சுய ஒளிமயமானது. பெரிய பந்தத்தை விடுவிப்பது. தியானத்திற்கும் உரியது. அதுவே அச் சிதம்பர விங்கமாம்.

லிங்கம்	- வடநூல் முடிவு
இலிங்கம்	- தமிழ்நூல் முடிவு
சொந்தலிங்கம்	- தகராலயத்தில் தியானிக்கவுள்ள இலிங்கம்
சுயஞ்சுவிலிங்கம்	- புகையில்லாத ஒளிவடிவானது
பராபரலிங்கம்	- பராகாசத்தில் இருப்பது
சிதம்பரலிங்கம்	- நடராஜப்பெருமானை விங்கவடிவத்தில் பாவித்தல்
சுயம்புலிங்கம்	- தானே தோன்றியது
தேவலிங்கம்	- தேவர்களால் ஸ்தாபிக்கப் பெற்று வணங்கப்பெற்றது
பாணலிங்கம்	- நீரிலிருந்து பெறப்பட்டு வணங்கப்பெறும் லிங்கம்
ஆரிடலிங்கம்	- முனிவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பெற்று வணங்கப்பெற்றது
மானுடலிங்கம்	- மனிதர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டு வணங்கப்பெற்றது

ஆதி யாமு னனாதியி னுள்ளவிச்
சோதி லிங்க சுயம்புவிண் ணாந்தொழுங்
கோதி னன்னர்க் குகேச னவன்பெயர்
ஓதி லோஞ்சுப்ர மண்யமென் றோங்குமே.

(42)

ஆதியாம்முன் அனாதியின் உள்ள இச்
சோதி லிங்க சுயம்பு விண் 'நாம்' தொழும்
கோதில் நன்னர்க் குகேசன்; அவன்பெயர்
ஓதில் 'ஓம்' சுப்பிரமண்யம் என்று ஓங்குமே.

'ஆதி' என்பது தோன்றும் முன், அனாதிக் கடவுள் போல், அனாதியாகவே இருக்கின்ற ஆன்மாவாம் இச் சோதிலிங்கத்திருக்கும் சுயம்புவாகிய ஆகாயமே நாம் தொழும் நன்மை செய் குகேசன். குற்றமற்ற

கோதில் - குற்றமற்ற

சோதிலிங்கம் - ஒளிவடிவலிங்கம்

ஓந்தி - அறிக

நன்னர் - நன்மைசெய்பவர்

பறை - சொல்

அவன் பெயரைக் கூறும் போது, ஓம் சுப்பிரமணியம் என ஒங்கி ஒலித்து நிற்கும்.

சுப்பிரமணிய நாமார்த்தம்.

சுவ்வெ னும்பறை சுத்தவின் பாகுமோர்
அவ்வி யத்தவிண் ணாம்பிர மத்தினின்
றெவ்வ மின்றொளிர் கின்றமின் னேணியம்
ஒவ்வுங் கீர்சுப்ர மண்யமென் றோர்தியால். (43)

‘சு’ என்னும் பரை சுத்த இன்பாகும்; ஓர்
அவ்வியத்த விண்ணாம்; ‘பிரம்ம’ த்தினின்று
எவ்வம் இன்று ஒளிக்கின்ற மின்னே ‘ணியம்’
ஒவ்வுங் கீர் சுப்பிரமணியம் என்று ஓர்தியால்

‘சு’ என்னும் சொல் தூய்மையான பேரின்பமாகும். ‘பிரம்மம்’ என்பது கண்களுக்குப் புலனாகாத இணையற்ற சிதாகாசம் என ஆகும். ‘ணியம்’ என்பதன் பொருள் அனுபூதியில் அப் பிரமத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு விளங்கி நிற்கும் ஒளியாம். இத்தகைய பொருளுக்கு ஒப்ப நிற்கும் சொல் ‘சுப்பிரமணியம்’ என அறிக. ‘சுப்பிரமணியம்’ என்னும் சொல்லுக்குரிய பொருள் இவ்வாறு கூறப்பெறுகிறது.

புத்திரப் பெயர்.

அத்து வாவெனு மாறையு நீத்தவோர்
சுத்த வத்துவிற் றோன்றலி னாலதைப்
புத்தி ரப்பெயர் பூண்ட பிரானெனாப்
பத்தர் யாரும் பழிச்சிடு வாரரோ. (44)

அவ்வியத்தம் - புலனாகாத (வெளிப்படாத)
சுப்பிரமணியம் - சிவானுபவத்தில் மிளிரும்
தூய்மையான பேரின்பமளிக்கும்
சிதாகாசப் பேரொளி.

மின் - ஒளி
எவ்வம் - துக்கம்

அத்துவா என்னும் ஆறையும் நீத்த ஓர்
சுத்த வத்துவில் தோன்றலினால் அதைப்
புத்திரப் பெயர் பூண்ட பிரான் எனாப்
பத்தர் யாரும் பழிச்சிடுவார் அரோ.

இறைவனை நோக்கி ஆன்மா முன்னேறும் வழியாகிய
(அத்துவாக்கள்) மந்திரம், பதம் (சொல்), வர்ணம் (எழுத்து), புவனம்,
தத்துவம் (36) கலை (5) ஆகிய ஆறனையும் கடந்த நிலையில் உள்ள
பரிசுத்தப் பொருளிலிருந்து வெளிப்படும் காரணத்தால்
சுப்பிரமணியத்தைக் குமாரபிரான் என அடியவர் வணங்குவர்.

அ. கலை - நிவர்த்தி கலை, பிரதிட்டை, வித்தை, சாந்தி, சாந்தியாதீதம்
என்பன ஐந்து.

ஆ. தத்துவம் - ஆன்ம தத்துவம் 24, வித்தியா தத்துவம் 7, சிவதத்துவம் 5,
இவை கீழ்க் கண்டவாறு -

1. நிவர்த்தி கலையில் (படைப்புக்குரியது): நில தத்துவம் (பிருதிவி)
உள்ளது.
2. பிரதிட்டா கலையில்: (காத்தல்) நீர், நெருப்பு, காற்று, ஆகாயம்,
சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம், கை, கால், வாய், எருவாய்,
கருவாய், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி, மனம், புத்தி, அகங்காரம்,
சித்தம் (23) உள்ளது.
3. வித்தியா கலையில் (அழித்தல்) காலம், நியதி, கலை, வித்தை,
அராகம் புருடன், மாயை (7) உள்ளன.
4. சாந்திகலையில்: (மறைப்பு) சுத்தவித்தை, ஈசரம், சாதாக்கியம் (3)
உள்ளன.
5. சாந்தியாதீதகலையில் : (அருளல்) சக்தி, சிவம் (2) உள்ளன.

இ. புவனம் 224. நிவர்த்தி கலையில் 108, பிரதிட்டா கலையில் 56,
வித்தியாகலையில் 27, சாந்திகலையில் 18, சாந்தியாதீத கலையில் 15
என உள்ளன.

ஈ. வர்ணம்: 51. சாந்தியாதீத கலையில் 16, சாந்திகலையில் 3, வித்தியா
கலையில் 7, பிரதிட்டாகலையில் 24, நிவர்த்தி கலையில் 1 என உள்ளன.

உ. பதம்: 81. சாந்தியாதீத கலையில் 1, சாந்திகலையில் 11, வித்தியாகலையில்
20, பிரதிட்டாகலையில் 21, நிவர்த்தி கலையில் 28 உள்ளன.

ஊ. மந்திரம்: 11 சாந்தியாதீதகலையில் 3, சாந்திகலையில் 2, வித்தியாகலையில் 2, பிரதிட்டாகலையில், 2 நிவர்த்தி கலையில் 2, என உள்ளன.

(இவைகளின் விரிவுகளைத் 'தகராலய ரகசியம்' நூலில் பக்கம் 222-ல் காண்க.

இந்த ஆறு அத்துவாக்களும் மந்திரம் - பதம் - வர்ணம் - புவனம் - தத்துவம் - கலை என ஒன்று மற்றொன்றால் வியாபிக்கப்படும் (கலை பிற ஐந்தையும் தமக்குள் ஒடுக்கும்). அத்துவாக்களின் முறைமை: பிரபஞ்சம் - சொல்பிரபஞ்சம், பொருட் பிரபஞ்சம் என இருவகைத்து.

1. மந்திரம், பதம், வர்ணம் - சொல்பிரபஞ்சம்.
2. தத்துவம், கலை, புவனம் - பொருள் பிரபஞ்சம்.

இன்ன வாமிளி ரும்பொருட் கேயினும்
பன்னு வார்முரு கன்சிவ பாலனென்
நென்னை யாளவ னேண்வலி யின்விறல்
மின்னும் பெற்றி விளக்குங் குமாரப்பேர்.

(45)

இன்னவா மிளிரும் பொருட்கே இன்னும்
பன்னுவார் முருகன் சிவபாலன் என்று
என்னை ஆள அவன் ஏண்வலியின் விறல்
மின்னும் பெற்றி விளங்குங் குமாரப்பேர்.

இவ்வாறாக ஒளி வீசும் பொருளை முருகன், சிவபாலன்
என்று அடியார் சொல்லுவர்.
எம்மை ஆட்கொண்ட அம்மூர்த்தியின் நிலைபேறான (பெருமை)
தன்மையைக் குமாரன் என்னும் பெயர் விளக்கும்.

ஏண் - பெருமை
விறல் - வெற்றி

குமார நாமார்த்தம்.

குவ்வெனுங் குற்சிதம் மாமலங்
 கொன்றருள் செய்பவன் மாரனென்
 றொவ்விடு மர்த்தம் தாமவை
 யொன்று நுவற்சி குமாரனென்
 றுவ்வுளர் நாவி லெழும்பவே
 யுள்ளது சந்தத நன்னிலைப்
 பவ்வமெ னுங்கும ராவெனப்
 பன்னுநர் பாசறை பாறுமே.

(46)

'கு' என்னுங் குற்சிதம் மாமலங்
 கொன்று அருள் செய்பவன் மாரன் என்று
 ஒவ்விடும் அர்த்தம் அதாம் அவை
 ஒன்று நுவற்சி குமாரன் என்று
 உவ்வுளர் நாவில் எழும்பவே
 உள்ளது சந்தத நன்னிலைப்
 "பவ்வம்" என்னும் குமரா!" எனப்
 பன்னுநர் பாசறை பாறுமே.

'கு' என்னும் அருவருப்பு மும்மலப் பொருளின் உள்ளதாம்.
 அம்மூன்று மலங்களை அழிப்பவன் மாரன் என்பான். இவ்விரண்டும்
 பொருந்திய தொடர்மொழி குமாரன் ஆம். அவ்வாறு 'ஆனந்தக் கடல்'
 என்னும் 'குமரா' எனத் துதிப்பவர்துன்பம் நீங்கும்.

ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய பாசத்தை அழித்து அருள்
 செய்பவன் என்னும் பொருளில் குமாரன் என்னும் பெயர்
 கையாளப்பெறுகிறது.

கு - குற்சிதம் - அருவருப்பு
 மாரன் - அழிப்பவன்
 உவ்வுளர் - தவம் உடையர்

பாசறை - துன்பம்
 பவ்வம் - பெளவம் - கடல்
 சந்ததம் - எப்பொழுதும்

**சச்சிதானந்தம் என்னும் சொல்லில் உள்ள
சத்து, சித்து, ஆனந்தம் என்னும் மூன்று இலக்கணமும்
சிவம், சத்தி, சுப்பிரமணியம் என்பது.**

பொருளுள் சத்து நிரந்தரம்

பொருவறு மத்தை யணைந்தவிர்

அருளுறு சித்து நிரம்பிடு

மதிக மதர்ப்பெனுமின்பமும்

ஒருமுக முற்றசொ லின்கண்முன்

னுளது சிவப்பொரு ணள்ளது

திருவுறு சத்திந லந்தரந்

திகழ்வது சுப்பிர மண்யமே.

(47)

பொருள் உள்ள சத்து நிரந்தரம்;

பொருவறும் அத்தை அணைந்து அவிர்

அருள்உறு சித்து; நிரம்பிடும்

அதிக மதர்ப்பு என்னும் இன்பமும்

ஒருமுகம் உற்ற சொல்லின் கண்முன்

உள்ளது சிவப்பொருள்; நள்ளது

திருவுறு சத்தி; நல். அந்தரந்

திகழ்வது சுப்பிரமணியமே.

உள்பொருள் என்னும் பொருளில் உள்ள (உண்மை) சத்து நிரந்தரம்.

அச் 'சத்தினை' நீங்காது ஒன்றுபட்டு விளங்குவது சித்து. எங்கும்நிறைந்து

விளங்குவது பேரின்பம் என்னும் ஆனந்தம். இவை மூன்றும் ஒன்றுபட்ட

சொற்றொடர் சச்சிதானந்தம்.

**சச்சிதானந்தத்தை - சத்து, சித்து - ஆனந்தம் எனக்கொள்ள;
சத்து - சிவபரம்பொருள் (அநாதி); நடுவில் உள்ள சித்து என்பது நலம்
தரும் சத்தி (ஞானம்);**

பொருவறும் - இணையற்ற

அவிர் - ஒளிர்தல்

மதர்ப்பு - மகிழ்ச்சி

நள்ளது - நடுவிருப்ப

சத்து - உள்பொருள் - உண்மை

சித்து - அறிவு

அந்தரம் - ஈறு

இறுதியில் உள்ள,
 ஆனந்தம் - சுப்பிரமணியம்.,
 இச்சச்சிதானந்த இலக்கணம் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தத்தால்
 விளக்குமாறுவுள்ளது.

**ஆனந்தம் பிரமம் என்ற சுருதியின்படி அத,
 சுப்பிரமணியம் என்பது.**

பூரண சுகவதி யின்பமே
 பூரண பிரமம் தேயென
 ஆரண நுவல்வண மின்சுக
 மாமொரு முருகிறை யென்றுணர்
 காரண முதல்வன வன்முது
 சுபாவ மிலைமறை காயெனே
 தாரண திரிவித மென்பன
 சாரடி நடுமுடி போலுள.

(48)

பூரண சுக அதி இன்பமே
 பூரண பிரம்மம் அதே என
 ஆரணம் நுவல்கின்ற வண்ணம் இன்சுகமாம்
 ஒரு முருகு இறை என்று உணர்;
 காரணமுதல்வன் அவன்முது
 சுபாவம் இலைமறை காய் என்னே
 தாரண திரிவிதம் என்பன சார்
 அடிநடுமுடி போல் உள.

நிறைவான பேரின்பமே முழுநிறைவாகிய இறைவன் என்று
 வேதங்கள் கூறியபடி ஒப்பற்ற முருகப்பெருமானே
 அத்தகைய இனிய ஆனந்த வடிவமானவன் என உணர்க.
 காரணங்களுக்கெல்லாம் முழுமுதற் காரணமான அம்முருகப்

பூரணம் - நிறைவு
 பிரம்மம் - இறைவன்

தாரணம் - பெற்றிருத்தல்
 திரிவிதம் - மூன்று தன்மை

பெருமானின் சொரூப இயல்பை ஆராயும்போது, அது ஞானிகளின் அருள் அனுபவத்தில் வெளிப்படுமுன் உள்ள இயல்பு போன்றது என்றோ? சிவபெருமானின் திருமேனி வாயிலாகத் தடத்த இலக்கண வடிவமாய் வெளிப்படுமுன் உள்ள இயல்பு போன்றது என்றோ? வெளிப்படையாகக் கூற இயலாத, இலை மறை காய் இயல்பு போன்றதாம். எனவே எஞ்ஞான்றும் உள்ள இறைவன் அவன் ஆவான். சத்து, சித்து ஆனந்தம் எனப்பெற்றுள்ள மூன்று தன்மைகள் என்பது, எந்த ஒரு பொருளிலும் உள்ள அடி, நடு, முடி என்பன போல் உள்ளதாகும்.

சச்சிதானந்த தத்துவம் பகுக்கப்படாதது; ஆனந்தப்பிரமமே சுவானுபூதிப்பொருள் என்பது.

மூவகை யென்று மொழிந்தவை
மூடக லங்கன நீளமென்
றாவது றழ்ந்து பிறங்கிடு
மாகலி னொன்றென நின்றிடும்
கூவிய மைந்த னகந்தைவெல்
கூட லெனுஞ்சுக வாய்வரும்
ஏவமி லின்ப வரும் பொரு
ளீதல தொன்றிலை யென்றுணர். (49)

மூவகை என்று மொழிந்தவை
மூடு அகலம் கனம் நீளம்
என்றாவது உறழ்ந்து பிறங்கிடும்
ஆகலின் ஒன்றென நின்றிடும்;
கூவிய மைந்தன் அகந்தை வெல்
கூடல் எனும் சுகவாய் வரும்
ஏவம் இல் இன்ப அரும் பொருள்
ஈதல்லது ஒன்றில்லை என்று உணர்.

உறழ்ந்து - மிகுந்து
பிறங்கிடும் - விளங்குதல்
கூடல் - கூடுதல்
சுகவாய் - நன்மை
சுவானுபூதி - தெய்வஅருள்
இயம் - சொல்

எவ்வம் - துன்பம்
மூடு - வியாபித்துள்ள
சொரூப இலக்கணம் - உண்மை இயல்பு
தடத்து இலக்கணம் - பொதுநிலை,
பிறவற்றோடு கூடிய நிலை

மூன்றுவகை என்று பரம்பொருள் இலக்கணமாகச் சொல்லப்பட்ட சத்து, சித்து, ஆனந்தம் ஆகியவை – ஒரு பொருளில் வியாபித்திருக்கும் அகலம், நீளம், கனம் எனப்படுபவை ஒன்றாய் விளங்குவது போல, சத்து, சித்து, ஆனந்தமும் சொல்லால் மூன்றாயிடினும் பொருளால் இம்மூன்றும் ஒன்றாம். பிதாவே! என ஒலமிட்டு அழைக்குஞ் சொல்லையுடைய புத்திரனது சீவ போதத்தினை வெல்லும் கூடல் (நிட்டை) என்னும் இன்ப நிலைப்பாட்டில் வெளிப்படும் துன்பமில்லாத ஆனந்தம் இதுவன்றி வேறில்லை; சோமாஸ்கந்தமூர்த்தம் பிரிவின்மையைக்கூறும்.

எனவே இச் சத்து, சித்து, ஆனந்தம் என்பவை வேறு வேறன்று – பிரணவப் பொருளாய் விளங்கும் முத்திருமேனியில் பரமான்மா ஒன்றே உள்ளது. சொரூப இலக்கணத்தில் உள்ள சத்தும், சித்தும் தடத்த இலக்கணத்தில் முறையே இறைவனும், இறைவியுமாகவும், சொரூப இலக்கணத்தில் உள்ள ஆனந்தம் தடத்த இலக்கணத்தில் குமார மூர்த்தியெனவும் அறியப்படவேண்டியதாம்.

**மறைந்து நிறைந்த பொருள் சீவம்;
கவானுபூதிப் பொருள் குமாரன் என்பது.**

யாதொரு சீவ னரும்பர
ஞானமி லாம லிருஞ்சக
ஆதர மாயையி னின்றகா
னாடவொ ணாவுண் மறைந்துள
தேதகை யார்சிவ மென்பதி
யாதொரு சீவ னறிந்தகால்
கோதற வேநனி கண்டவிண்
கொள்கும ரேசுர னென்றுணர்.

(50)

மா - உற்பத்தி; யா - இலயம். மாயா என்னும் வடமொழியை மாயை என்பது தமிழ் வழக்கு.
பரஞானம் - அருள்ஞானம்
மாயை - பிரபஞ்சம் தோன்றி ஓடுங்கும் இடம்.
தகைஆர் - பெருமைமிக்க
கோது - குற்றம் (குறைவு)
ஆதர - விருப்பம்

யாதொரு சீவன் அரும் பர
 ஞானம் இல்லாமல் இருஞ்சக
 ஆதர மாயையின் நின்ற கால்
 நாட வொண்ணா உள் மறைந்துள்ளதே
 தகை ஆர் சிவமென் பதி;
 யாதொரு சீவன் அறிந்தக்கால்
 கோது அறவே நனிகண்ட விண்
 கொள் குமரேசுரன் என்று உணர்.

யாதாகிலும் ஓர் ஆன்மா, அருமையாகிய இறைஞானம் இல்லாமல் இவ்வுலக விருப்பமாகிய மாயையில் அகப்பட்டு வருந்தும்போது, அவ்வான்மாவால் உணர இயலாத, உள்ளத்தே மறைந்துள்ள, பெருமை வாய்ந்த சிவமே பதிப்பொருளாம் இறைவன் ஆம்.

யாதாகிலும் ஓர் ஆன்மா, சுட்டியறியாது, ஞானக்கண்ணால் அறியும்போது, அவ்வாறு அறியப்பெறும் இறைவனே குறைபாடற்ற, பர ஆகாயமாய் வியாபித்துள்ள குமார்க்கடவுள் என உணர்ந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

**ஞானிகளுள் சிதாகாச முருகனைத் தரிசிக்காதவர் இலர்:
 அவனை அடைதலே முத்தி என்பது.**

சருவ பூரண சிதம்ப ரத்திலருள்
 சால்கு கேசனெனு முருகனைக்
 கருதி யேதரிசி யாத மெய்யறிவர்
 கால மூன்றுமுள ரோவிலர்
 அருவ முஞ்சொலவொ ணாவ தீதபர
 மாய சங்கவிரி வாயவிர்
 முருக னோடணவி யுய்வ தேபரம
 முத்தி யென்றவொரு சித்தியே.

(51)

அசங்கம் - குழு இன்மை (ஏகம்)
 சங்கம் - குழு
 அதீதம் - கடந்து

அவிர் - ஒளிசெய்
 அணவி - பொருந்தி
 சித்தி - வீடுபேறு

சருவ பூரண சிதம்பரத்தில் அருள்சால்
 குகேசன் என்னும் முருகனைக்
 கருதியே தரிசியாத மெய்யறிவர்
 காலம் மூன்றும் உளரோ? இலர்.
 அருவமும் சொல்ல ஒண்ணா அதீதபரமாய்,
 அசங்க விரிவாய் அவிர்
 முருகனோடு அணவி உய்வதே பரம
 முத்தி என்ற ஒரு சித்தியே.

முழு நிறைவாம் சிதாகாசத்தில் (சிதம்பரம்) அருள் நிறை குகக்
 கடவுள் என்னும் முருகனைக் கருதித் தியானித்துத் தரிசனம் பெறாத
 (காணக்கிடைக்காத) ஞானிகள் முக்காலங்களிலும் உளரோ? எனில்,
 இல்லாதவரேயாம்.

உருவமும், அருவருவமும் நீங்கிய, சொரூப இலக்கணப்
 பரம்பொருளுக்குரிய அருவத்திருமேனியும் வைத்து உரைக்கக்கூடாத
 தத்துவங்கடந்த நிலையில் இறைவனாய், ஏகவியாபகமாய் ஒளிரும்
 ஆனந்த பிரம்மமாம் முருகனுடன் இரண்டறப் பொருந்தி வாழ்வதே
 முத்திநிலை என்னும் வீடுபேறாகும் என்பதாம்.

அம் முத்தியினைப் பலதிற ஐக்கியமாகக் கூறுதல்.

ஆகம் வாக்குமன மென்னு மூன்றுமசை
 யாச்சு வானுபவ வத்துவாம்
 ஏக வேமதக ரால யக்குகளை
 யெய்து முத்தியினை யேசிவ
 போக வைக்கிய மிலிங்க மென்றவொரு
 பொருளி லைக்கிய மகோசர
 மாக வைக்கிய மயான சோதியெனும்
 வாளி லைக்கிய மெனாவுணர்.

(58)

மாகம் - ஆகாயம், வாள் - ஒளி, ஆகம் - உடல். (செயல்) போகம் - ஆனந்தம். வத்து -
 பொருள். ஐக்கியம் - ஒன்றுதல். சுவானுபவம் - சுய அனுபவ ஞானம். அசையாத -
 மாறாத. எய்து - அசையும். ஏமம் - இன்பம். ஏகம் - முழுமை.

ஆகம் வாக்கு மனம் என்னும் மூன்றும்
 அசையாச் சுவானுபவ வத்துவாம் (வஸ்துவாம்)
 ஏக ஏம தகராலயக் குகனை
 எய்து முத்தியினையே சிவ
 போக ஐக்கியம்; லிங்கம் என்ற ஒரு
 பொருளில் ஐக்கியம்; மகோசர
 மாக ஐக்கியம்; மயான சோதி என்னும்
 வானில் ஐக்கியம்; எனா உணர்.

ஆகம் (உடல்), சொல், மனம் ஆகிய மூன்றும் அசையாத, தன் அனுபவ ஞானத்தில் பொருந்திய பொருளாம் முழுமையான ஆனந்த தகராலய குகனை அடையும் முத்தியையே,

சிவபோக ஐக்கியம், இலிங்கம் எனப்பெறும் ஒரு பொருளில் ஐக்கியம், வாக்குக்கும், மனத்திற்கும் எட்டாத ஆகாச ஐக்கியம், மயானசோதி என்னும் ஒளியில் ஐக்கியம், எனப் பலவாறாகக் கூறுவதை உணர்க!

உடல், சொல், மனம் ஆகியவற்றின்வழி ஏற்படும் வினைகளை நீக்கி, ஆன்மாக்கள் ஞானத்தால் முத்தியடைந்து புழுவானது குளவியாவதைப்போலச் சிவத்தன்மை பெறுகின்றன. நிட்டை (தியானம்) நிலையில் வெளிப்படுவது சுவானுபவம்.

(பார்வை) ஒளிபெற்றிடாத புழு, ஒளியை உடைய குளவியாதல் போல ஞானக்கண் இல்லாத உயிர், பசுத் தன்மை நீங்கச் (தனக்குக் குருவடிவாய் நின்று, நிற்கும் நிலையில் நிறுத்தி அருளிய) சிவத்திற்குச் சமம்.

உடல், சொல், மனம் ஆகியவற்றால் செய்யப்படும் பாவச் செயல்கள் முறையே இறைவனைத் தொழுதல், துதித்தல், தியானம் செய்தல், தவம் போன்றவற்றால் நீக்கப்படலாம்.

நிட்களநிலை - கலையோடு கூடாதிருப்பது - உடம்பின்மை (அருவம்)
 சகள நிலை - கலையோடு கூடியிருப்பது உடம்புண்மை (உருவம்)
 பசு - ஆன்மா. மமதை - செருக்கு

**இங்கு உரைக்கப்பட்டது தகராகாச நாயகமான
குகப்பிரமத்தினது நீட்கள நிலையே;
இனிச் சுகள நிலை சாற்றுதும் என்பது.**

பசுவை மந்தமது பண்ணு நான்மமதை
பல்கு தத்துவ மனைத்தையும்
அசல ஞானவெளி யாலெ ரிக்கும்வன
மாம்ப ரம்பர சிதம்பர
பசுப திப்பெய ரிலங்கு ஞானசுக
பானு வாங்குக பரத்தினோர்
சுகிசி றந்தநிலை யீண்ட திர்த்ததறி
சொல்லு துஞ்சுகள நிலையையே. (53)

பசுவை மந்தமது பண்ணு 'நான்' மமதை
பல்கு தத்துவம் அனைத்தையும்
அசல ஞான எரியால் எரிக்கும் வனமாம்
பரம்பர சிதம்பர
பசுபதிப் பெயர் இலங்கு ஞான சுகபானுவாம்
சுக பரத்தினோர்
சுகி சிறந்த நிலை ஈண்டு அதிர்த்தது; அறி
சொல்லுதும் சுகள நிலையையே.

பசுவின் (ஆன்மாவின்) அறிவைக்குறைவு படுத்தும் 'நான்' என்று சொல்லப்பெறும் அகங்காரம், செருக்கு ஆகிய காரியம் பெருகுவதற்குக் காரணமாகும் மாயாதத்துவங்கள் அனைத்தையும், நிலை பேறாயுள்ள ஞான மயானத்தில் ஞானாக்கினியால் எரிக்கும் பசுபதி என்னும் பெயருடன் விளங்கும் ஞானசுகக் குகப் பிரமத்தினது, ஒப்பற்ற பரிசுத்தமான சுகி நீட்கள நிலை இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

அசலம் - நிலைத்த. வனம் - ஞான மயானம் (ஞானவெளி)
நான் - அகங்காரம். பசுபதி - குகப்பிரம்மம் (இருதய ஆகாசத்தில் தலைவனாய் இருப்பது)
அதிர்த்தது - கூறியது. சுகி - தூய்மை
சிறந்த நிலை - நீட்கள நிலை (சுகள நிலையிலும் உயர்வுடையது நீட்களநிலை)
சுகள நிலையைச் சொல்லுதும் அறி - என்று இயைத்து உரைக்க. சுகி என்பதைச் சுகளநிலை என்பத னோடுங் கூட்டுக.

இனிமேல் பிரமத்தினது பரிசுத்த (சசி) சகளநிலை இங்கு கூறப்பெறவுள்ளது. நிட்கள நிலை கலையோடு கூடாதிருப்பது (உடம்பின்மை). சகளநிலை - கலையோடு கூடியிருப்பது (உடம்புண்மை).

முருகனது சகளநிலை

சிட்டி யாதிவினை யைந்து ஞ்ற்றுமருள்
சேர்செம் மாமுகமொ ரைந்துடன்
தட்டின் ஞானசிவ சத்தி யும்மினிது
சார வாறுமுக வருவமாய்
மட்டி லிந்த்ரதிசை யாதி நான்குமொளி
மன்னு மம்பரமு மதமுமாச்
சுட்டு மாறுதிசை நோக்க மாகி நிமிர்
துய்ய னேமுருக மெய்யனே.

(54)

சிருட்டி ஆதி வினை ஐந்து உஞ்ற்றும் அருள்சேர்
செம் மாமுகம் ஓர் ஐந்துடன்,
தட்டு இல் ஞானசிவ சத்தியும் இனிது
சார ஆறுமுக உருவமாய்;
மட்டில் இந்திரதிசை ஆதி நான்கும், ஒளி
மன்னும் அம்பரமும், அதமுமாய்ச்
சுட்டும் ஆறுதிசை நோக்கமாகி நிமிர்
துய்யனே முருக மெய்யனே.

படைத்தல் முதலிய ஐந்து தொழில்களையும் நடத்திச்செல்லும் அருள்நிறைந்த சிறப்பு முகங்கள் ஐந்துடன், குற்றமற்ற ஞான சிவசக்தி முகமும் நன்கு பொருந்தும்படியாக ஆறுமுகங்கள் கொண்டு திருவுருவமாகி, இந்திரதிசை முதலாகத் (கிழக்குதிசை) திசைகள்

உஞ்ற்றும் - நடத்துகிற

வினை ஐந்து - படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல்

ஆதி - தொடங்கி

அம்பரமும் - மேல் நோக்கிய திசை, அதமும் - அதோதிசை (கீழ்) துய்யன் - தூய்மையானவன்.

தட்டு - குற்றம். இந்திரதிசை - கிழக்குதிசை.

நான்குடன், ஒளிபெருகும் ஊர்த்துவதிசை (மேல்நோக்கிய)யும், அதோதிசையும் (கீழ்நோக்கிய) கொண்ட ஆறுதிசைகள் நோக்கமாய் எழுந்தருளியிருக்கும் பரிசுத்த முடையவனே முருகனாகிய மெய்யன் ஆவான்.

ஆறுதிசைகளும், அத்திசைகள் நோக்கமாயுள்ள ஆறுமுகங்கள். கீழ், மேல், மேற்கு, வடக்கு, தெற்கு, கிழக்கு என்னும் திசைகள் ஆறு. அதம், ஈசானம், சத்தியோசாதம், வாமதேவம். அகோரம் தத்புருடம் என்னும் முகங்களும் ஆறு. அதோ முகம் சிவசத்தி முகம் எனினும் ஆம்.

நறிய பூகயிலை யரிய மேருகயி
லாய மன்னுபிர மாண்டமா
பொறிக ளுக்குபரி யாய மாபுனித
வப்பி ராகிருத கயிலைமேல்
நெறிசெ யுஞ்சிவ சதாசி வற்கறிவி
னேர்மை சொற்றவனும் வாமையை
மறைவி லாதவொரு வதன மாயணவி
வந்த தைவதமு முருகனே.

(55)

நறிய பூகயிலை, அரிய மேரு கயிலாய,
மன்னு, பிரமாண்ட மா
பொறிகளுக்கு உபரியாய மா புனித
அப்பிராகிருத கயிலைமேல்
நெறி செய்யுஞ் சிவ சதாசிவற்கு அறிவின்
நேர்மை சொற்றவனும்; வாமையை
மறைவிலாத ஒரு வதனமாய் அணவி
வந்த தைவதமும்; முருகனே!

பூ கயிலை- பூலோகக் கைலாயம்
மேரு கயிலாயம் - மேருகைலாயம்
மன்னு - நிலைபெற்றுள்ள
தைவதம் - தெய்வம்

அப்பிராகிருத கயிலை - நிலையான சதாசிவ உலகம்
சிவபிரானின் அட்ட விக் கிரக லீலா மூர்த்தங்களில் ஒன்று - சிஷ்யபாவம்

தெய்வீக மணங்கமழும் பூலோக கைலாயமும், அடைதற்கரிய
மேரு கைலாயமும் நிலை பெற்றிருக்கும் பேரண்டத்தில் உள்ள பெருஞ்
செல்வங்களுக்கெல்லாம் மேலான, மிக்கத் தூய்மை வாய்ந்த, மாற்றமில்லா
நிலைத்த கைலாயத்தில் எழுந்தருளித்தன் ஐந்தொழிலை நடாத்துஞ் சதாசிவனுக்குப்
பிரணவத்தின் (ஞான சூக்குமப் பொருள்) பொருளை உபதேசித்த குருவும், அழகில்
தனக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாததால் வாமையென்று சொல்லப் பெறும்
சிவசத்தியை வெளிப்பட்ட (மறைவு இல்லாத) ஒரு திருமுகமாகக் கொண்டு தோன்றிய
தெய்வமும், முருகனே ஆவான்.

ஐந்தொழிலை நடத்தும் சிவனுடைய ஐந்து முகங்களோடு சிவசத்தி முகமுஞ்
சார்ந்து வரும். இந்த ஆறாவது முகம் சிவனிடம் மறைந்திருக்கும்; முருகனிடம்
வெளிப்பட்டு இருக்கும்.

இதனால் குமாரனது திருமேனியே சச்சிதானந்த பிரசன்ன பூரண
சகள கோலம் என்பது பெறப்படுவதாயிற்று.

“அஞ்சு முகம் காட்டாமல் ஆறுமுகம் காட்ட வந்த -
செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தை வைப்பது எந்நாளோ?

— தாயுமான சுவாமிகள்.

தூலப்பிரகிருதி-சூக்குமப்பிரகிருதி-பரப்பிரகிருதி | தூல, சூக்கும, பர பிரக்கிருதியைக் கடந்துள்ளது
பிரகிருதிமாயை - அகத்தமாயை - சுத்தமாயை | அப்பிராகிருத கைலாயம் என்பதாம்.

தனதன தனதன தனதன தனதன தனதன
தனதன தனதனனா.

இருநில மிசைநல மகிழ்வுறு மனையற
மெனுமொரு நெறி நிமிர்வான்
முருகுறு கிரியையின் மகள்குற மகள்வல
முதனனி யமரவுமே
பொருபுலன் விலகிமெ யறிவுட னடியவர்
புகுமரு ணெறி நிமிர்வான்
அருளுடை யறிவெனு மொருசுர மகளிட
னமரவு மவனுளனால்.

(56)

உபரி - அக்கிரம் - மேல்
சொற்றவனும் - சொன்னவனும்
வதனமாய் - முகமாய்
அணவி - அடைந்து
பொறி - செல்வம்

இருநிலமிசை நல்ல மகிழ்வுறு மனை அறம்
 என்னும் ஒரு நெறி நிமிர்வான்
 முருகுறு கிரியையின் மகள் குறமகள் வலமுதல்
 நனி அமரவுமே
 பொருபுலன் விலகி மெய்யறிவுடன் அடியவர்
 புகும் அருள்நெறி நிமிர்வான்
 அருளுடை யறிவென்னும் ஒரு சுரமகள் இடன்
 அமரவும் அவன் உள்ளால்.

இப்பெரிய பூவுலகில் நல்ல மகிழ்ச்சி உண்டாகும் இல்லற தருமம்
 என்னும் சீரியவழி சிறப்புற, அழகுபொருந்திய கிரியா
 சத்தியாம் ஸ்ரீவல்லிதேவி வலப்பக்கம் அமர்ந்திருக்கவும்,
 தம்முடன்போராடும் ஐம்புலன்கள் நீங்கி, உண்மை அறிவுடன்,
 அடியவர்கள் எழுந்தருளும் திருவருள்மார்க்கம் ஓங்கிடும் வண்ணம்
 அருள்குணமுடைய ஞானசத்தியென்னும் ஒப்பற்ற
 ஸ்ரீதேவசேனாதேவி இடப்பக்கம் அமர்ந்திருக்கவும், முருகப்பெருமான்
 எழுந்தருளியிருப்பன்.
 வள்ளி-இல்லறம், கிரியாசத்திபரம். (இல்லறவழிநின்று பலன்விரும்பு
 ஷோர்க்குக் கிரியாசத்தி வழி)
 தேவசேனா - துறவறம் - ஞானசத்திபரம் (துறவறவழிநின்று பலன்
 விரும்புநர்க்கு ஞானசத்திவழி) பலன் அளித்தருள்வன்.

“வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் கண்டாய்).

ஈற்றுச்சீர் தனதனை.

திரிகுண முதலென வுளவொரு பிரகிரு
 திமுருக னிவர் நவிரம்
 பரிவுறு திருவரு ளறிவயி லெனுமொரு
 படையவ னுடைய குணம்
 பெரியக ருணைநிறை வவனொரு பெயரறு
 பிரணவ மனுநுவலின்
 கரிசறு பொறிவிரி யறிவுட னொருசிவ
 கதிவரு மெனவுமுணர்.

(57)

நனி - மிகவும்
 சுரமகள் - தேவேந்திரன்மகள்
 சுரர் - தேவர்
 அசுரர் - அரக்கர்

இவர்தல் - ஏறுதல்
 நவிரம் - மயில்
 பிரகிருதி - இயல்பு
 சடரட்சரம் - சரவணபவ

திரிகுண முதல் என உள்ள ஒரு பிரகிருதி
 முருகன் இவர் நவிரம்;
 பரிவுறு திரு, அருள், அறிவு, அயில் என்னும் ஒரு
 படை; அவனுடைய குணம்
 பெரிய கருணை நிறைவு; அவனொடு பெயரறு
 பிரணவ மனு நுவலின்
 கரிசுறு பொறிவிரி அறிவுடன் ஒரு சிவகதி
 வரும் எனவும் உணர்.

தாமதம், இராசசம், சாத்வீகம் என்னும் முக்குணங்களாகவுள்ள
 பிரகிருதிமாயையும் (மூன்று குணங்களும் ஒன்றைவிட ஒன்று மிகும்போது
 தோன்றும்) அதன் முதல் காரணமாகவுள்ள அசுத்தமாயையும், தானின்றி
 இல்லை என்னும்படியாக அவ்விரண்டினும் மேம்பட்டிருக்கும்
 பரப்பிரகிருதிதான் முருகப்பெருமான் ஏறியுள்ள மயில் ஆகும்.

திரு, அருள், ஞானம் என்னும் சத்திகள் அப்பெருமானுடைய
 ஒப்பற்ற படைக்கலமாம் வேலாகயிருக்கும்; குணம் முருகனின் பெரிய
 கருணையும் நிறைவுமாம்.

அவனது ஒரு பெயர் பிரணவ வடிவமான சடாட்சர மந்திரமாகும்.
 இம்மந்திரத்தை விதிப்படி உச்சரிக்கக் குற்றமற்ற செல்வமும்,
 சிவஞானத்தோடு அதன்பயனாம் சிவப்பேறும் உளவாம் என உணர்க.
 முருகப்பெருமான் எப்பொழுதும் மயிலேறும் பெருமான் ஆவார். அம்மயிலே
 மா மாயையாம்.

ஆன்மாவின் கிரியாசத்திக்கு ஆதாரம் பரமான்மாவின்
 கிரியாசத்தி (திரு). ஆன்மாவின் இச்சாசத்தியை அறிஞரோடு மருவ
 அருள்புரிவது பரமான்மாவின் இச்சாசத்தி (அருள்). ஆன்மாவின்
 ஞானசத்திக்குப் பேரறிவாய் விளங்குவது பரமான்மாவின் ஞானசத்தி
 (அறிவு). இம்மூன்றுமே முருகனின் திருக்கரத்தில் உள்ள
 வேற்படையாகும்.

சீடனது வேண்டுகோளை அங்கீகரித்த ஆசிரியர் அவனுக்கு அனுக்கிரகித்து அருளல்.

தனதன தந்தன தனதன தந்தன
தனதன தந்தனனா

சொல்லிய பரம்பர னருளுற முன்சொன்ன
துகளில்வ ரம்படைவே
செலவவன் மந்திர மருளின மன்பொடு
திரிபற நின்றளியால்
நலதுதி வந்தனை புரியமை யந்தல
நசையற வெங்கணுமாய்
நிலவுசி தம்பர மதையடை யென்றிறை
நிசவுரை தந்தனனே.

(58)

சொல்லிய பரம்பரன் அருளுற முன் சொன்ன
துகளில் வரம்பு அடைவே
செல்ல அவன் மந்திரம் அருளினம் அன்போடு;
திரிபற நின்று அளியால்
நல்ல துதி வந்தனைபுரி; அமைஅந் தல
நசையற எங்கணுமாய்
நிலவு சிதம்பரம் அதையடை; என்று இறை
நிச உரை தந்தனனே.

முன் கூறிய' பரம்பொருளின் அருள் பொருந்தும் பொருட்டு, முன்சொன்ன குற்றமில்லாத வழி வரம்பை மீறுதல் இல்லாமல் ஒழுங்காக நீ செல்லும்படியாக இறைவனின் மகா மந்திரத்தை அன்புடன் அருளினோம். நீ அதில் செம்மையாக நின்று அன்பால் நல்ல துதிகளையும் வணக்கங்களையும் செய்வாயாக!

காலமும் இடமும் இல்லாமல் நீங்க எவ்விடத்தும் முழுமையாய் ஒளிவீசும் சிதாகாசத்தை அனுபவம் மூலம் அடைக! என ஆசிரியர் உபதேசித்து அருளினார்.

1. ஐயமறுத்தருளியலில் சொல்லப்பட்டபடி ஒழுங்காகச் சேறல் வேண்டும்,

2. மந்திரம் - காயத்திரி, சடக்கரம், ஓங்கார சடக்கரம்.

சூர்யகாயத்ரீ அல்லது பிரம்ம காயத்ரீ.

ஓம் பூர்புவஸ்ஸுவ:

ஓம் தத் ஸவிதுர்வ ரேண்யம்

பர்கோ தேவஸ்ய தீமஹி!

தியோ யோ ந: ப்ரசோதயாத்!!

யார் நம் அறிவைத் தூண்டுகிறாரோ

அந்தச் சுடர்க் கடவுளின் மேலான

ஒளியைத் தியானிப்போமாக!

— என்பதாம்

சுப்பிரமணிய காயத்ரீ

“தத் புருஷாய வித்மஹே

மஹாஸேநாய தீமஹி

தந்நஷ் ஷண்முகப் ரசோதயாத்”

“தத் புருட சண்முகனை

அறிவோமாக.

மகா சேனனைத் தியானம் செய்யக்

கடவோமாக;

நமதெண்ணத்தைச் சண்முகன்

நிறைவேற்றியருள்க”

—என்பதாம்.

காயத்ரீ - ‘கயா’ என்னும் பிராணனைக் காப்பது. உத்தமமான மந்திரத்தைக் குருவினது ஆணை வாயிலாகக் கிரகித்தல் வேண்டும்.

சடக்கரம்-ஆறு, ஒன்பது,
பத்து எழுத்துகளாக உள்ளது.
ஒங்காரசடக்கரம் - சூக்கும சடக்கரம்
பரம்பரன் - பரம்பொருள்
துகள் இல் வரம்பு - குற்றமில்லாத எல்லை

திரிபற - கேடு நீங்க (செம்மையாக)
அளி - அன்பு
அமைஅந்தலம் - காலஇடம்
அடைவே - முறை

மந்திரம் - வெளிப்பட உச்சரித்தல்,
 மந்தமாய் உச்சரித்தல்,
 மானசமாய் உச்சரித்தல், என்றவாறு
 சொல்லப் பெறும்.
 இவை ஒன்றுக் கொன்று மேம்பட்டவை.

உள்ளிடத்தில் செபிக்கத்தக்க மானச செபத்தை ஆண் பெண் எனப்பெறும் இரு பாலாரும் நோய், பூப்பு உற்ற காலங்களிலும், மற்றெக் காலங்களிலும் செபிக்கலாம். ஒரெழுத்தாய் உள்ள 'ஓம்' கார சடக்கரமானது சூக்கும் சடக்கரம் எனவும் பெறும். இது மானச செபத்திற்குரியது.

கடவுள் வழிபாடு இன்னகாலம். இன்ன இடத்தில்தான் செய்ய வேண்டும் என்னும் ஆசை நீங்கி, எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் இருதயாலய நாட்டத்தில் நிற்கத்தக்க ஞானபூசையை செய்க.

எப்பொழுதும் உள்முகமாக நோக்கும் தன்மையானது, எப்போதும் வெளிமுக ஈடுபாடிருப்பினும் இளைப்புற்று உறங்குதல் ஒக்கும் நிலையாம்.

“நனவிலும் கனவிலும் நம்பா உன்னை
 மனதிலும் வழிபடல் மறவேன் அம்மான்”

- திருஞானசம்பந்தர்

என்பதும் அப்பொருளிலேயாம்.

முன்கூறிய ஏழு செய்யுள்கள் (செய்யுள் ௬ ௩ முதல்) தொடங்கி இவை யாவும் முதல்வனது சகள வடிவ சம்பந்தமுடையவாம். இவ்விறைவனது மேலான இருப்பிடம் அப்பிராகிருத சிவலோகத்திருத்தலினால்

தாச மார்க்கம் (ஆண்டான் - அடியவர்) சாலோக கதியும்,
 புத்ரமார்க்கம் (புதல்வன் மார்க்கம்) சாமீப கதியும், (இறைவன் அருகில்)
 சகமார்க்கம் (தோழன் மார்க்கம்) சாரூப கதியும் (இறைவனைப்போல்)
 ஆன்மாக்களால் அடையப் பெறுகின்றன.

இதயாம்பரத்தில் தியானம் ஒரு மூர்த்தி பாவனையிலேயே
கூடுமரகலின் பல மூர்த்திகளையும் தியானித்தல் சாரூபகதியைத்
தடுக்கும் என்பது அறியக்கூடுவதாகும்.

ஐயமறுத்தருவியல் நிறைவு.

2. தோத்திர இயல்.

சீடன் செய் தோத்திரமும், பிரார்த்தனையும்.

தந்தன தந்தன தந்தன தந்தன
தந்தன தந்தனனா.

நன்றென மைந்தனு வந்துப ரிந்தர

நந்தன கந்தகுகா

மன்றமி குங்குழ லஞ்சர குஞ்சர

மங்கைம ணந்தமனா

என்றன ரும்பர சங்கர புங்கவ

வெங்குநி றைந்தவணா

இன்றென ரந்தையொ டுங்குவ ணம்புரி

யென்றுப ணிந்தனனே.

(59)

நன்று என மைந்தன் உவந்து பரிந்து,

அரநந்தன! கந்த! குகா!

மன்ற மிகுங் குழல் அம்சரகுஞ்சர

மங்கை மணந்த மன்னா!

என்றன் அரும் பர! சங்கரா புங்கவ!

எங்கும் நிறைந்த வண்ணா!

இன்று என் அரந்தை ஒடுங்கு வண்ணம் புரி

என்று பணிந்தனனே.

மைந்தன் - சீடன்

மன்றம் - நறு மணம் (தெய்வீக மணம்)

அரன் - துயர் களைபவன்.

சங்கரன் - சுகம் செய்பவர்

அரந்தை - துன்பம்

அம் - அழகு

மிகும் - பரிமளிக்கும்.

குழல் - கூந்தல்.

சுரகுஞ்சர மங்கை - தேவகுஞ்சரி

சீடனும், அவ்வாறு ஆசிரியர் உபதேசித்து அருளியது நன்று என்றும்,
 அவ்வாறே செய்வேன் என்றும் மனம் மகிழ்ந்து, அன்பு மீதுர,
 அர நந்தன! கந்தா! குகா....
 மணம் வீசும் கூந்தலும், அழகுமுடைய மங்கையை மணந்தருளிய அரசே!
 என்னுடைய அருமையான பரனே! சுகமளிக்கும் தேசிகனே!
 எங்கும் நிறைந்துள்ள மேலானவனே!

இன்று உன்னை உணரும் பேறுபெற்ற எனக்குத் துன்பம்
 ஒடுங்கும்படியாகச் செய்தருள் என்று பணிந்து வணங்கினன்.

தானன தானன தானன தானன,
 தானன தானன தானன.

மாபல தேவர்க டேவம னோலய
 வாழ்வுடை யார்முதல்வா
 நீபந றாவணி மார்பவ னாரத
 நீதிப ராகுமரா
 பாபவி நாசந டேசகு கேசுர
 பாலவி லோசனமா
 தாபமு ளேனுனை யேகதி யாயடை
 சார்புள னாளுதியால்.

(60)

மா பல தேவர்கள் தேவ! மனோலய
 வாழ்வு உடையார் முதல்வா!
 நீப நறா அணி மார்ப! அனாரத!
 நீதி பரா! குமரா!
 பாப விநாச! நடேச! குகேசுர!
 பால விலோசன! மா
 தாபம் உள்ளேன் உன்னையே கதியாய் அடை
 சார்புளன்! ஆளுதியால்.

பெருவலிமையுடைய தேவர்கள் வழிபடும் தேவனே! மன அடக்கம்
 கொண்ட வாழ்க்கையை அடைந்த பெரியோர்களின் தலைவனே! தேன்

பாலவிலோசன - நெற்றிகண்ணுடையவன், பாலம் - நெற்றி, தாபம் - வெப்பம், நீபம் -
 கடம்ப மலர் (இந்துளம்) நறா - தேன், விலோசனம் - கண், அனாரதன் - நித்தியன்

நிறைந்த கடம்ப மலர்களால் ஆக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்த
மார்புடையவனே! நித்தியமானவனே! (அநாதிப் பொருளே) நியாயபரனே!
என்றும் மாறாத குமரப் பருவம் கொண்ட குமரனே!

தன்னை வழிபடுவோரின் பாவங்களைப் போக்குபவனே!
நடேசனே! குகேசனே! நெற்றிக் கண்ணையுடையவனே! பிறப்பு, இறப்பு
என்னும் வெப்பத்தில் வாடும் அடியேன் உன்னையே சரணமாகக்
கருதிச் சார்ந்தவன் ஆனேன். எம்மை ஆண்டு அருள் செய்வாயாக.
(நெருப்பு, நிலம், காற்று, வான், சூரியன், தியுலோகம், சந்திரன்,
நட்சத்திரங்கள்) வசுக்கள் - 8

உருத்திரர் - 11

ஆதித்யர் - 12

இந்திரன் - 1

பிரஜாபதி - 1

தேவர்கள் - 33

தானன தானா தானை தானா, தனதானா.

சேலன கோவார் வேலன தோளார் சிவைசேயா
மாலன மாலா ரோதிமொய் கானார் மகனேயா
மூலப ரேசா சீலந டேசா முருகாமா
சாலவி னோதா வாளுடை யாய்தா டரவாவா!

(61)

சேல் அன்னகோ ஆர் வேல் அன்ன தோளார் சிவை சேயா!
மால் அன்ன மாலார் ஓதி மொய் கானார் மகள் நேயா!
மூல பரேசா! சீல நடேசா! முருகா! மா
சால வினோதா! ஆளுடையாய்! தாள்தர வா வா!

வேல் - மூங்கில்

சிவை - சத்தி

சேல் - கெண்டை மீன் சேய் - குழந்தை

மால் - மேகம்

(இரண்டாவது) மால் - கருநிறம்.

மூலபரேசா - காரணப் பரம்பொருளே!

கோ - கண்

ஓதி - கூந்தல்

சால - சிறந்த

மொய் - வலிமை

நேயா - பிரியமானவனே!

கடலில் வாழும் கெண்டை மீனைப் போன்ற கண்களையும், மூங்கில்
போன்ற தோள்களையும் உடைய 'சிவை' என்னும் பெயர் கொண்ட
பார்வதியின் மைந்தா!
மேகம் போன்ற கருத்த கூந்தலை உடையவரும், வலிமை மிக்க காட்டுவேடன்
மகளுமாகிய வள்ளியின் பிரிய நாயகனே!
அனைத்து உலகுக்கும் மூலகாரணமாக உள்ள பரம்பொருளாம் ஈசா!
ஐந்தொழில் நிகழ்த்தும் பெருமை மிக்க நடேசா! முருகப் பெருமானே!
சிறப்புமிக்க பேரற்புதங்களைச் செய்பவனே! உயிர் உள் பொருள்கள்
அனைத்தையும்
தன் உடைமைப் பொருளாய் உடையவனே!
ஒளி பொருந்தியவனே! உன்மேலான திருவடிகளைத் தரஎழுந்தருள்!
எழுந்தருள்வாயாக.

சூரசு மாரா வாரக ராவார் சுசராயா
நாரசு ரேசா வீரகு மாரா நடராயா
ஈரவி ராமா மாமயி லாவே சிடரேறாத்
தாரவி சாகா காநனி காவா சகமீதே. (68)

சூர சம்ஹாரா! ஆர கரா! ஆர் சுசராயா!
நார! சுரேசா! வீர! குமாரா! நடராயா!
ஈர இராமா! மாமயிலா! ஏசு, இடர் ஏறாத்
தார! விசாகா! (கற்பகக்)கா! நனிகா! வா! சகமீதே!

சுரனை அழித்தவனே! நீண்ட கைகளை உடையவனே! நிறைந்த
ஆனந்தப்பொருளே!
சுரேசனென்னும் பெயருடையவனே! வீரா! குமாரனே! நடராசனே!
கருணைமிக்க இராமனே! சிறந்த மயில் வாகனனே! குற்றமும், துன்பமும்
இல்லாத மந்திரச் சொல்லுக்குரியவனே! முருகனே! விசாகனே!
கற்பகமே! அடியேன் முன் எழுந்தருளி, இவ்வுலகில் எம்மைக் காப்பாயாக!

கா- கற்பகக்கா
ஆர் - நிறைந்த. வார் - நீண்ட
ராயா - ராஜா என்பதன் விகாரம்.

கரா - கைகளை உடையவனே
சுகம் - ஆனந்தம்
ஈரம் - கருணை (இரக்கம்)

தானா தானா தானா தானா தனதானா.

பீடார் நால்வே தாதீ தாசோ பிதசோதீ
தாடா தாடா தாதா வேயா னெனவாடார்
கூடா வாழ்வா வாடா நாடா குகதேவா
ஏடா வாடா வீடீவோநா மெனவாடே.

(63)

பீடார் நால் வேதா தீதா! சோபித சோதி!
தாள்தா, தாள்தா! தாதாவே ஆள் என ஆடார்
கூடா வாழ்வா! வாடாநாடா! குகதேவா!
ஏடா! வாடா! வீடு ஈவோம் நாம் என வாடே.

(“பீடார் நால்வேதாதீதா சோபிதசோதீ தாதாவே தாடா தாடா ஆனென வாடார் கூடா வாழ்வா குகதேவா வாடா நாடா ஏடா வாடா நாம் வீடீவோ மென வாடே” எனக் கூட்டுக. தாள் + தா = தாடா. என ஆடார் = என்று சொல்லாதார். ஆடல் - சொல்லல். வா ஏடா என்பது வாடா என நின்றது.)

சிறப்புமிக்க நால்வகை வேதங்களுக்கும் அப்பஈற்பட்டவனே!
(அறியமுடியாதவனே)
ஒளிவீசும் பரஞ்சோதியே! பிரம்மனே! உன் திருத்தானை அடியேனுக்கு
அருள்க! அருள்க!
தன்னை ஆட்கொள்வாயாக! எனக் கூறாதவர்களால் அடைய இயலாத
வாழ்க்கை உடையவனே! குகனே! ஞான ஒளியைத் தா!
வீடுபேறு எய்தும்வரை வாழும் நாளைத் தருக! வீடு பேற்றைத் தருவவோம்
எனக் கூறி அருள்க!

கலிவிருத்தம்.

நாதநி லைக்குயர் வுளக ணலங்கிளர்மெய்ப்
போதவெ ளிக்குண லசைவு பொருந்தவிடு
பாதமெ னக்கருண் முனிவர் பணிந்தறியென்
பேதம றுத்திட வுரிய பெருங்குகனே.

(64)

தாதா - பிரம்மதேவன்
கண - முனிவர்

பேதம் - துவைதம்
(கடவுளும் உயிரும் வேறு எனப்பாவிப்பது)

நாதநிலைக்கு உயர்வு உள்ள கண், நலங்கிளர்மெய்ப்
போக வெளிக்குள் நல்ல அசைவு பொருந்த இடுகிற
பாதம் எனக்கு அருள் முனிவர் பணிந்துஅறி என்
பேதம் அறுத்திட உரிய பெருங் குகனே.

சிவன், சீவன் என்று இருதிறமாய்ப் பேதம் கொண்டிருக்கும் என் நிலையை
நீக்குதற்குரிய குகனே!
முனிவர்கள் பணிந்தறிந்த நாதநிலைக்கும் அப்பாற்பட்ட உயர்ந்த இடத்தில்,
நலம் பெருக்கும் மெய்ஞ்ஞான வெளிக்குள் (பர ஆகாயம்), நல்ல
உயிர்க்கூத்தைப்
பொருந்துமாறு செய்து அருள்கிற பாதத்தை எனக்கு அருள்வாயாக!

உயிரொடு சித்துந உடலு மொருங்குறநின்
றயர்பர நிட்டையி லொளிரு மரும்பொருளே
செயிரறு சிர்க்க னமது திருந்து நடங்
கயமுற நித்தலு மிடுகு கவந்தருளே.

(65)

உயிரொடு, சித்து நல் உடலும் ஒருங்குற நின்று,
அயர்பரநிட்டையில் ஒளிரும் அரும்பொருளே!
செயிர் அறு சிற் ககனமது திருந்து நடம்
கயமுற நித்தலும் இடு குக! வந்தருளே!!

பிராணவாயுவும் புருடனும்,
நோயற்ற உடலும் ஒற்றுமைப் பட நின்று செயல்படுத்தும்
மேலான நிட்டையில் (தியானத்தில்) பேரொளியுடன் வெளிப்படும்
அருமைப்பொருளே!

குற்றமற்ற ஞானப்பெருவெளிமதூரமே! மேன்மையுறத் திருந்து நடனத்தை
நாள்தோறும் பெருமைபெறச் செய்தருளும் குகேசனே! வந்து
அருள்புரிவாய்!

சித்து - அறிவுடைப்பொருள் (புருடன்)

செயிர் - குற்றம்

சிர்க்ககனம் - சிதாகாசம் (ஞானப்பெருவெளி)

நடம் - நடனம்

கயமுற - பெருமை பெற

நிட்டை - உண்மை அறிவு - (தியானம்)

தேனினு மின்புறு மினிமை சிறந்திடவென்
 பானிகழ் கின்றபல் பனிகள் பறந்தறநின்
 கோனுனுள் வந்தன னெனுரை குயின்றருள்செய்
 ஞானந டம்புரி குகவெ னலம்பரமே.

(66)

தேனினும் இன்புறும் இனிமை சிறந்திட என்பால்
 நிகழ்கின்ற பல்பனிகள் பறந்தற நின்
 கோன் உன்னுள் வந்தனன் என்னும் உரை குயின்று அருள்செய்
 ஞானநடம் புரி குக! என் நல் அம்பரமே!

ஞான நடனத்தைச் செய்யும் குகனே! எனது ஆன்ம வெளிக்கு ஆதாரமாக
 உள்ள வெளியே!

என் உள்ளத்தில், தேனினும் இனிமை பொருந்திய பேரின்பம் பெருகவும்,
 என்னிடம் நிகழ்கிற துன்பங்கள் எல்லாம் விரைந்து நீங்கவும்,
 “உன் ஆன்மாவின் தலைவன் (இறைவன்) உனக்குள்ளே
 வெளிப்படலாயினன்”

என்னும் இன்ப உரைகளைக் கூறி அருள்வாயாக!

மூடம லங்கெட வறிவு முதிர்ந்திடவென்
 னோடணை யன்பர்க ணெறியை யுவந்தருளுஞ்
 சேடுய ரென்குக தகர சிதம்பரமாம்
 வீடெனு மம்பெரு வெளியில் விளங்கொளியே.

(67)

மூட மலங்கெட அறிவு முதிர்ந்திட என்னோடு
 அணை அன்பர்கள் நெறியை உவந்தருளும்
 சேடுயர் என் குக! தகர சிதம்பரமாம்
 வீடு என்னும் அம்பெருவெளியில் விளங்கு ஒளியே!

“ ஞான நடம்புரிகுக! என் நல் அம்பரமே! என்பால் தேனினும் இனிமையுறும் இன்பு
 சிறந்திட” என்று படிக்க.

சேடு - நன்மை, தகரம் - இதயத்தின் உள்ளிடம் (தகராலயம்), ஆம் - இதயத்தாமரை
 கண்நெறி - கருதும் நெறி, தகரசிதம்பரம் - அம்பெருவெளி

குயின்று சொல்லி
 கண்ணல் - கருதல்.
 மூடமலம்-அஞ்ஞான கன்மம்

பனிகள் - துன்பங்கள்
 கோன் - தலைவன்

அன்பர்கள் கருதுகிற நெறியை அறிந்து, அதனை அருளும்
 நன்மை மிகுந்துள்ள குகனே!
 தகர சிதாகாசமாகிய வீடு என்னும் நல்ல (பிண்டம்) பெருவெளியில்
 விளங்குகிற ஒளியே!
 எம் அறியாமையும் அதற்குக் காரணமாம் ஆணவமலமும் கெட; ஞானம்
 பெருகிட;
 எம்மை அணைத்து அருள்புரிக.

இத்தோத்திர இயலில் கடவுளைத் தடத்த இலக்கணத்தும்,
 சொரூப இலக்கணத்தும் வைத்துப் போற்றிய போற்றிகள் உள்ளன.
 இறைவன் பலவகையாய்ப் பிறபொருளின் சார்பால் இருக்கும் பொது
 இயல்பு
 தடத்த இலக்கணம் எனப்படும்.

தடத்தம் – அயல் இடத்தில் உள்ளது.
 முழுமையாய் இறைவன் தன் இயற்கையாய் இருக்கும் சிறப்பியல்பு
 சொரூப இலக்கணம் எனப்படும்.

“அன்பர் கண்ணெறியை யுவந்தருளஞ் சேடுய ரென்குக
 தகரசிதம்பரமாம் வீடெனு மம்பெருவெளியில் விளங்கொளியே!
 மூடமலங்கெட வறிவு முதிர்ந்திட வென்னோடணை” எனக் கூட்டுக.

தோத்திரஇயல் நிறைவு.

முடியியல்
சீடன் கவானுபூதி அடைதல்.

இனவாறுண் ணனிதாண்ட மனச னன்றா
யிறைஞ்சிடலுந் திருவருளாற் சலன மில்லா
மனவடக்க மதுகூடிக் குகனைக் காணா
மகிழ்வெய்தி மனசனெனும் பெயர்போ யாணர்க்
கனவறிஞ னாய்த்தனொரு குருவைக் கண்டான்
களிகூர்ந்து தகரால யத்தைக் கண்ட
எனதரிய வன்பவென்னோ டிருத்தி யென்னா
விறையவனு மாங்கனைத்தின் பெய்தினானே. (68)

இன்னவாறு உள்நனி தூண்ட மனசன் நன்றாய்
இறைஞ்சிடலும் திருவருளால் சலனமில்லா
மன அடக்கம் அதுகூடிக் குகனைக் காணா
மகிழ்வு எய்தி மனசன் என்னும் பெயர்போய் யாணர்க்
கன அறிஞனாய்த்தன் ஒரு குருவைக் கண்டான்
களி கூர்ந்து தகராலயத்தைக் கண்ட .
எனதரிய அன்ப! என்னோடு இருத்தி! என்னா
இறையவனும் ஆங்கு அணைத்து இன்பு எய்தினானே!

இவ்வாறாக, உள்ளமானது மிகவும் ஊக்கப்படுத்த, மனசனாகிய
சீடன் மனம், மொழி மெய்யால் நன்கு வழிபட்ட அளவில், திருவருள்
காரணமாகச் சலனமற்ற மன ஒடுக்க சித்தியும் கை கூடிய அவ்வளவில்
குகேசனைத் தரிசனம் செய்து ஆனந்தமயமாகி மனசன் என்னும் பெயர்
நீங்கி புதுமைவாய்ந்த மகாஞானி எனப்படுவோனாய்த் தன் ஒப்பற்ற
காரண குருவைக் கண்டான்; வணங்கிநின்றான்.

குருவும் பெருமகிழ்ச்சியடைந்து,
தகராலயப் பரம் பொருளைத் தரிசனம் செய்த உண்மையான அன்பா!

யாணர் - புதுமை,
கன - பெருமையுறு,
உள் - உள்ளம்,

நனி - மிகவும்
களி - மகிழ்ச்சி

நீ என்னோடு சமமாய் இருப்பாயாக! எனக் கூறி இறைவன், அவனைத் தமதருகில் இருத்தி, அணைத்து, உடன்கொண்டு பேரின்ப வீட்டை அடைந்தனர்.

வாழ்த்து

அருமறை யொடுக்க மாகி யாகமத் தீற தாகி
நிருமல சரத மாகி நித்தியா னந்த மாகிப்
பெருவெளி மயமா யுள்ளுட் பிறங்குமி ரகசி யத்தைக்
கருதுநர்க் கருளு மந்தக் கடவுளெந் நாளும் வாழ்க (69)

அருமறை ஒடுக்கமாகி ஆகமத்து ஈறதாகி
நிருமலச் சரதமாகி நித்தியானந்த மாகிப்
பெருவெளி மயமாய்உள்ளுள் பிறங்கும் இரகசியத்தைக்
கருதுநர்க்கு அருளும் அந்தக் கடவுள் எந்நாளும் வாழ்க!

அருமையான வேதங்களில் மறைபொருளாய் ஒடுங்கியிருந்து, காமிக ஆகமம் தொடங்கி வாதுள ஆகமம் இறுதியாக உள்ள மூல ஆகமங்களின் சித்தாந்தமென்று ஒதப்பட்ட முடிந்த பொருளாய், அழுக்கற்ற, என்றும் உள்பொருளாய், ஆனந்தமயமாய், அகண்ட பெருவெளி மயமாய், உள்முகப்பிராமானுபூதியில் நிறைந்து விளங்கும் ரகசியத்தைத் தன்னைக் கருதுபவர்களுக்குக் (வணங்குபவர்களுக்கு) கொடுத்தருளும் அந்தக் கடவுள் எந்நாளும் வாழ்க.

தையலர் சதுர்த்தர் நீசர் தாபதர் சுரரே னோருள்
வைதிக சைவ ஞான மார்க்கநன் னிலைவ ழாது
கைதவங் கடந்து நிற்குங் கனகமன் றடியர் வாழ்க
மெய்புக லிந்த நூலை விரித்தவர் கேட்டோர் வாழ்க! (70)

தையலர், சதுர்த்தர் நீசர், தாபதர், சுரர், ஏனோருள்
வைதிக சைவ ஞானமார்க்க நன்னிலை வழாது
கைதவம் கடந்து நிற்கும் கனக மன்றடியர் வாழ்க;
மெய்புகல் இந்த நூலை விரித்தவர் கேட்டோர் வாழ்க!

நால்வகை வருணத்துப் பெண்டிர், நான்காம் வருணத்துக் குத்திரர், நீசர், தவநிலையுடையவர், தேவர், மற்றையவர்கள், ஆகிய இவர்களில் வைதிக சைவஞான மார்க்கமாகிய நன்னிலை தவறாமல் (நாமே நலம் பெற வேண்டும் என்னும் கருத்தால் பிறருக்கு ஓதாமல் ஒழியும்) வஞ்சகம் இல்லாது, நிற்கும் தன்மை எய்திக், கனகசபையில் உள்ள, அடியவர் வாழ்க! உள்ளதை உள்ளபடி ஒதும் இந்நூலின் உண்மை பொருளை விரித்து எடுத்து உரைத்தோரும், பத்தியுடன் இதைக் கேட்டோரும் வாழ்வாராக!

கருத்து - வைதிக சைவ ஞானமார்க்கமாகிய நன்னிலையை வழுவாதவர்கள் - பேதமின்றி யாவரும் பொற்சபையின் அடியவராம்.

வாதமும் சமய பேதமும் கடந்த
மனோலய இன்ப சாகரமே
ஏதுமொன்றறியேன் யாது நின் செயலே
இறைவனே ஏக நாயகனே

- திருவெண் காட்டடிகள்.

எம் மார்க்கம் எவ்வாறு இயம்பினும் சீவன் உன்னால்
செம்மாக்கும் என்பது என்றன் தீர்வை பரஞ்சோதி

- காசி யாத்திரை

முழுமுதற் கடவுளாகிய இறைவன், தன்னை இனிது விரும்பி
நிற்போர்க்கெல்லாம் அருள்புரியும் பரம் பொருளாம்.

இந்நூலின் முதல், இடை, கடை மூவிடத்தும் கூறப்பெற்றுள்ள
மங்கலங்கள், முறையே கடவுள் வணக்கம், உண்மைப்பொருள் உரைத்தல்,
வாழ்த்துக்கூறுதல் என்பனவாம்.

(முடிபியல் நிறைவு)
(இரண்டாம் காண்டம் நிறைவு)
திருச்சிற்றம்பலம்!!

சரதம் - உண்மை, சதுர்த்தர் - நான்காமவர் (குத்திரர்), கைதவ - வஞ்சகம், தாபதர் - தவம் செய்பவர்கள், சுரர் - தேவர், நீசர் - தாழ்ந்தவர்கள்.

உ

ஸ்ரீ குமார ஜெயம்

ஓம் குமர குருதாச 'குருப்போ நம:

அருள் மொழிகள்.

உலகனைத்தும் புகழ் திருப் பழநிமலை மேவு
ஓங்கார குருநாதன் திருவருள் காப்பதாக!

எனைத் தள்ளினாலும் என்னை நம்பினவர்த் தள்ளேல்
கனைத் தண்டை சிலம்பவரு கமுகுமலை முருகா!

மௌனத்திலும் மிக்க தவமும் தத்துவ நீக்கமும் இல்லை.
மௌனத்திலும் மிக்க சாந்தமும் இன்று; தனிமையும் இன்று.

சாதி பேதமற்ற இறைவன் சன்னதியை
சாதி பேதமுடையான், அடையாது விலகுனனாவான்.

ஒருவன் எய்து பலன்கள் மிகுதியும் ஊழ்வழியேயாம்
என்பதுதான் இரகசியமாய் மறைந்து கிடப்பது.

நீ இரக்கம் காட்டினால் இறைவனும் இரக்கம் காட்டுவார்.
நீ கடினமானால் இறைவனும் கடினமாவார்.

உன்கை நீண்டால் அவர்களையும் நீளும்;
நீ பிறர் குற்றம் பொறுத்தால் உன் குற்றம் அவர் பொறுப்பார்.

விடாப் பொருளே கடவுள்;
அருள் நலம் வாய்ந்தவரே குரு.

உயிர்களின் உள்ளந் தோறு மிருந்து அவைகளைச்
செலுத்துகின்ற பரம்பொருளே கடவுள் எனப்பெறும்.

யாதொரு குணமில்லாமே யாதொரு பொருள் இராது
யாதொரு பொருள் இல்லாமே யாதொரு குணமிராது.

வேலிறை தொழுவோம் என்னும் விவேகமும்
இறுமாப்பாமே.

௨

அனைவருக்கும் புத்தகம்
புத்தகங்களுக் காகவே அனைத்தும்,

- புத்தக ஆண்டு 2001.